

НОРА РОБЪРТС

НАСЛАДА В СМЪРТТА

Част 31 от „В смъртта“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2012

chitanka.info

„Не пожелавай това, което е на ближния ти, но традицията оправдава всички форми на конкуренция.“

Артър Хю Клот

„Най-лошото в богатството е, че трябва да живееш сред богати.“

Лоугън Пиърсол
СМИТ

1.

Пътят бе убиец, толкова тесен, че едва можеше да се разминат две коли. Криволичеше като кобра между гигантски храсти, отрупани с чудни цветове, които напомняха за капки кръв.

Не трябваше да забравя, че това пътуване беше нейна идея, защото любовта също бе убиец... Ала откъде би могла да знае, че шофирането в Западна Ирландия означава риск за живота на всеки завой?

Провинциална Ирландия, помисли си тя, затаявайки дъх при поредната опасна извивка на Пътя на смъртта. Тук градчетата едва се забелязваха сред пейзажа и със сигурност кравите бяха повече от хората. А овцете — повече от кравите.

Защо ли това не притесняваше никого, запита се тя. Нима на местните не им хрумваше какво може да стане, ако добичетата се обединят и вдигнат бунт?

Когато пътят убиец най-сетне излезе от храстите с кървавочервени цветове, пред погледа ѝ се разкриха ниви и призрачнозелени хълмове. Небето беше изпълнено с облаци, които не можеха да решат дали да изсипят дъжд, или просто да стоят там, заплашително навъсени. А множеството точици навсякъде сред зеленината бяха овце и крави.

Може би обсъждаха военни стратегии.

Наистина ги бе видяла да се мотаят около онези странни и донякъде интересни каменни руини. Внушителни полуразрушени постройки, които навярно някога са били замъци или крепости. Подходящо място за събиране на армии от добитък и планиране на бунт.

Всичко беше красиво — като картина, която човек би поискал да закачи в хола си, но не беше естествено. Поне не твърде естествено, поправи се тя. Това бе проблемът, твърде много природа, твърде много простор... Дори къщите, разпилени сред зелените хълмове, бяха

потънали сред цветя. Всичко цъфтеше в контрастиращи цветове и форми.

Дори бе видяла дрехи да висят на простори като екзекутирани затворници. Беше 2060-а година, за бога, нима тук хората нямаха собствени сушилни камери?

Впрочем, замисли се, къде беше въздушният трафик? Беше зърнала едва няколко въздушни трамвая и нито един дирижабъл с реклама за разпродажба.

Ни метро, ни улични сергии, ни туристи в блажено неведение, че представляват примамливи мишени за крадците... Нямаше и пърпореци максибуси, и ругаещи таксиметрови шофьори.

Господи, колко ѝ липсваше Ню Йорк.

Дори не можеше да рискува да седне зад волана, за да се отърси от носталгията, защото поради някаква жестока, необяснима причина, колите тук се движеха в лявото платно.

Защо ли?

Тя бе ченге, положила клетва да защитава и служи на законите, затова никога нямаше да се реши да шофира по тези пътища, осеяни със смъртоносни капани, където рискуваше да блъсне някой невинен пешеходец или домашно животно.

Запита се дали някога ще пристигнат там, закъдето са тръгнали, и каква е вероятността да стигнат невредими.

Може би трябваше да въведе параметри за изчисление.

Пътят отново се стесни и при следващия рязък завой лейтенант Ив Далас, опитно ченге от отдел „Убийства“, преследвала психопати, серийни убийци и безмилостни престъпници, едва се сдържа да не писне, когато колата им бръсна живия плет.

Мъжът, който от две години бе неин съпруг — и причината тя да предложи това място за почивката им, отмести ръка от волана и я потупа по бедрото.

— Спокойно, лейтенант — усмихна се Рурк.

— Съсредоточи се! Не гледай мен, а пътя. Всъщност дори не е път, а някаква пътечка. Какви са тези проклети храсти наоколо?

— Фуксии. Прекрасни са, нали?

Навяваха мисли за пролята кръв...

— Трябва да ги орежат и да разширят скапаното шосе.

— Предполагам, че са били тук, преди да бъде прокарано.

Ирландия ѝ се струваше по-привлекателна в гласа му, отколкото във виещия се селски път.

Осмели се да погледне към Рурк. Изглеждаше щастлив, забеляза тя. Спокоен и нехаен, с тънко кожено яке и тениска и черни коси, развети назад. Изумителното му лице също беше убиец, с очи, толкова яркосини, че пронизваха сърцето ѝ.

Спомни си как преди няколко седмици едва не загинаха... Той бе пострадал сериозно. Все още изтръпваше от онзи смразяващ миг, когато помисли, че го е загубила.

А ето го тук сега, жив и невредим. Може би щеше да му прости, че се забавлява за нейна сметка.

Може би.

Освен това, сама си бе виновна. Беше предложила да прекарат тук част от почивката и да отпразнуват годишнината си, за да може той да погостува на семейството си, което бе открил едва наскоро. А и вече беше идвала тук.

Разбира се, тогава бе пътувала с реактивен хеликоптер.

Поуспокои се, когато той намали скоростта, докато влизаха в нещо, което едва ли можеше да се нарече град.

— Почти стигнахме — каза той. — Това е Тъла. Фермата на Шинейд е на няколко километра от селото.

Добре, поне дотук се добраха невредими... Заповядвайки си да се владее, тя прокара пръсти през късо подстриганите си кестеняви коси.

— Виж слънцето, опитва се да пробие облаците... — рече Рурк.

Тя се вгледа в едва забележимата пролука в сивотата, откъдето струяха бледи лъчи.

— Леле, каква ослепителна светлина — язвително възкликна Ив.

Той се засмя, протегна ръка и приглади косите ѝ, които току-що бе разрошила.

— Не сме в свои води, лейтенант. Но е добре от време на време да се откъсваме от нормите.

Тя познаваше своите норми: поредно убийство, разследване, лудостта на един град, забързан незнайно накъде, миризмите в полицейската централа, бесния ритъм на работа и бремето на отговорността да бъде шеф на екип.

Част от това се бе превърнало в норма и за Рурк през последните две години. Той успяваше да я съвместява със своя собствен свят, който бе купуване, продаване, притежаване и създаване на почти всяко нещо в познатата вселена.

Миналото му бе тъмно и жестоко като нейното. Дъблински уличен хулиган, крадец, измамник, оцелял при жесток баща убиец. Майка му, която никога не бе познавал, не беше имала такъв късмет.

Оттам беше тръгнал, за да изгради империя, невинаги от светлата страна на закона.

А тя, ченге до мозъка на костите, се бе влюбила в него въпреки сенките... А може би именно заради тях. Но имаше още нещо, свързано с Рурк, за което доскоро никой от двамата не знаеше, и то живееше във ферма край малкото селце Тъла в графство Клеър.

— Можехме да вземем хеликоптер от хотела — изтъкна тя.

— Не бих се лишил от удоволствието да шофирам по тези пътища...

— Знам, че си искрен, и това ме кара да се питам дали си с всички си.

— Ще хванем совалка, когато тръгнем за Флоренция.

— Не възразявам.

— И ще вечеряме на свещи в хотелския си апартамент. — Той извърна глава към нея с неповторимата си нехайна усмивка. — Най-хубавите пици в града.

— Говори ми за това.

— За тях означава много, че идваме така, заедно, за няколко дни.

— Харесвам ги — каза тя, имайки предвид семейството на майка му. — Шинейд, останалите... Почивките са хубаво нещо. Просто трябва да превключа на този режим и да престана да мисля какво става в Централата. Впрочем с какво се занимават хората тук?

— Работят във ферми, въртят магазини, поддържат къщи и се грижат за семействата си, ходят на кръчма за по бира в приятна компания... Простотата не означава непълноценност.

Ив леко се понамръщи.

— Така е, но ти би полудял тук.

— О, за по-малко от седмица. С теб сме градски хора, но трябва да уважаваме избора на тези, които водят такъв живот, ценят и

подкрепят общността. *Комхар* — добави той, — това е ирландската дума. Характерна е за западните области.

Навлязоха сред гори, които сякаш се отдръпваха от пътя, и прекрасни обширни ливади, разделени от ниски огради от струпани камъни.

Тя позна къщата, когато Рурк зави към нея. Беше просторна и спретната, с цветни лехи в предния двор. Ако сградите имаха своя аура, тази излъчваше спокойствие и задоволство.

Майката на Рурк бе отраснала тук, преди да избяга при ярките светлини на Дъблин. Там, млада, наивна и доверчива, тя се бе влюбила в Патрик Рурк и родила детето му. И бе намерила смъртта си, опитвайки се да спаси това дете.

Сега нейната сестра-близначка се грижеше за къщата и помагаше на съпруга си във фермата. Всички живееха заедно — деца, братя, сестри и родителите, сякаш цялата рода беше пуснала корени тук, сред зеленината.

Шинейд излезе от къщата и каза на Ив, че е чакала до прозореца да ги зърне. Златистите ѝ коси се спускаха покрай миловидното ѝ лице, докато зелените ѝ очи ги приветстваха, изпълнени с топлина.

Не само родствената връзка бе причината за умилението, прозиращо в усмивката ѝ и протегнатите ѝ ръце, а усещането за семейство. Ив знаеше, че не при всички роднини е така.

Шинейд обви ръце около Рурк в силна, разтърсваща прегръдка и зашепна поздрави на ирландски, които Ив не разбираше. Но емоциите не се нуждаеха от превод.

Това бе любовта, искрена и всепоглъщаща.

Миг след това Ив също се озова в сърдечната ѝ прегръдка. Това я накара широко да отвори очи и едва не загуби равновесие.

— *Фолша авал*. Добре дошли у дома.

— Благодаря...

— Влизайте. Всички сме отзад, в кухнята. Имаме достатъчно храна за цяла армия, каквато всъщност сме. Решихме да си направим и пикник, щом донесохте толкова хубаво време.

Ив вдигна поглед към небето и предположи, че хубавото време е относително понятие — в зависимост в коя част на света се намира човек.

— Ще изпратя някое от момчетата да вземе багажа ви и да го отнесе в стаята ви. Толкова се радвам да ви видя. Най-сетне всички сме си у дома.

Докато седяха около отрупаната маса и говореха, Ив успяваше да запомни имената и лицата, като си представяше, че всички са заподозрени в убийство, а снимките им е закачила на таблото си. Дори и на най-малките деца.

Особено на едно от тях, което често идваше при нея и се опитваше да се покатери в скута ѝ.

— Нашият Девин е голям женкар — засмя се майка му, Маги, когато без усилие го вдигна и го сложи върху бедрото си. — Татко казва, че после ще пътувате до Италия. Ние с Конър си позволихме да прекараме медения си месец във Венеция. Беше невероятно.

Малчуганът в скута ѝ избърбори нещо и заподскача.

— Добре, мой човек, дай ми малко почивка. Трябва да му взема още една бисквита. Искаш ли и ти?

— Не, благодаря.

След миг Ив почувства, че някой упорито я пронизва с очи. Обърна се и видя едно по-голямо момче да се взира в нея. Разпозна характерните за семейство Броуди зелени очи, цялото съзвездие лунички, които помнеше от гостуването им в Ню Йорк за Деня на благодарността.

— Какво има? — попита тя.

— Питам се дали носиш електрошоково оръжие.

Не бе сложила кобура си, но малкият електрошоков пистолет бе на глезена ѝ. Старите навици умираха трудно, помисли си тя. Едва ли Шинейд и останалите жени от семейството биха одобрили, ако покажеше оръжието си на децата.

— Защо? Искаш да убия някого ли?

Момчето се усмихна при тези думи.

— Да, искам. Сестра ми, ако нямаш нищо против.

— Какво ти е сторила?

— Просто е скапанячка. Затова.

Ив неведнъж бе чувала Рурк да употребява същата дума наред с жаргонни изрази на родния си ирландски.

— Е, и в Ню Йорк е пълно със скапаняци.

— И аз ще стана ченге и ще убивам лошите. Колко си застреляла?

„Кръвожаден малък палавник“, помисли си Ив. Харесваше ѝ.

— Не повече, отколкото трябва. По-голямо удоволствие е да ги видиш в килия, отколкото да ги застреляш.

— Защо?

— Наказанието трае по-дълго.

Той се замисли.

— Е, добре, първо ще ги застрелявам, после ще ги пращам в затвора.

Когато Ив се засмя, момчето кимна самодоволно.

— Тук не се навъртат много лоши хора, за съжаление. Може пак да дойда в Ню Йорк, да ми покажеш някои от вашите.

— Може.

— Ще бъде супер! — възкликна малкият и се отдалечи тичешком. След миг някой се настани до нея и ѝ подаде студена бира. Шеймъс, досети се тя, най-големият син на Шинейд.

— Е, как ти се струва Ирландия?

— Доста е на изток от Ню Йорк. И е зелена — добави Ив, когато той се засмя и приятелски я смушка в ребрата. — С много овце. И добра бира.

— Всеки овчар заслужава по една хубава бира вечерта. Много зарадвахте майка ми, като решихте да наминете и да погостувате на семейството. Сега тя гледа на Рурк като на най-близък роднина, след като я няма сестра ѝ. Това, което правиш, и за нея, и за него означава много.

— Не е нужно голямо усилие, да седиш и да си пийваш...

— Е, не сте били толкова път за една бира — намеси се Шеймъс. — Освен това, безкрайно зарадва сина ми.

— Моля?

— Моят Шон, който преди малко те разпитваше за оръжието.

— О, трудно е да запомня кое дете чие е.

— Разбира се. След като ви гостувахме миналата година, той се отказа от мечтата си да стане космически пират и реши, че ще изкарва прехраната си като ченге, което застрелва лошите.

— Спомена за това.

— Истината е, че отчаяно иска, докато сте тук, да стане някое убийство. Нещо ужасяващо и мистериозно.

— Случват ли се такива неща по тези места?

Шеймъс се облегна назад и с наслада отпи глътка бира.

— Последното, за което си спомням, беше, когато старата госпожа О'Райли разби главата на съпруга си с тиган, защото за пореден път се прибрал, миришейки на парфюма на друга жена. Предполагам, че е било доста ужасяващо, но съвсем не мистериозно. Трябва да е било преди десетина години.

— Значи няма много работа за ченге като мен...

— За съжаление на Шон, не. А той с интерес следи разследванията ти. Особено последното, за онези холографски убийства... Беше ужасно вълнуващо за него.

— О, така ли? — възкликна Ив и погледна към Рурк и Шинейд, която бе обвинила ръка около кръста му, и си спомни как острието го бе порязало дълбоко отстрани.

— Имаме програма за родителски контрол и му спестихме най-неподходящите подробности.

— Е, добре сте постъпили.

— Наистина ли братовчед ми пострада сериозно? Медиите не разкриха много... Предполагам, по негово желание.

Кръвта му, топла и лепкава, бе текла между пръстите й...

— Беше доста лошо...

Шеймъс кимна, присви устни и се загледа в Рурк.

— Значи не се е метнал на баща си?

— Не, поне за важните неща.

Ирландските пикници продължаваха с часове, забеляза Ив. Ирландският летен ден бе изпълнен с музика, танци и сладки приказки чак до мига, когато над тях заблестяха звезди.

— Задържахме ви до късно.

Шинейд ги придружи по стълбите до горния етаж, този път прегърнала Ив. Тя не знаеше какво точно да прави, когато някой обхване талията й така, освен ако е нападател или Рурк.

— След толкова дълъг път не ви оставихме дори да разопаковате багажа си и да се настаните.

— Беше хубав купон.

— Да. А накрая моят Шеймъс придума Рурк да отиде с него на нивата сутринта.

Ив се усмихна и погледна към Рурк.

— Наистина ли? Във фермата? — попита тя.

— Ще ми хареса. Никога не съм карал трактор.

— Дано все още говориш така, когато те измъкнат от леглото в шест и половина — пошегува се Шинейд.

— И без това почти не спи — промърмори Ив. — Като андроид е.

Шинейд се засмя и отвори вратата на спалнята им.

— Надявам се, че ще ви бъде удобно, докато сте тук.

Ив огледа скромно обзаведената стая, пастелните цветове и белите дантелени пердета на прозорците под наклонения таван.

Уханно букетче надничаше от ниската ваза на тоалетката.

— Ако имате нужда от нещо, каквото и да е, аз съм точно в дъното на коридора.

— Ще ни бъде добре тук. — Рурк се обърна към нея и я целуна по бузата. — Повече от добре.

— Тогава ще се видим на закуска. Сладки сънища.

— Защо искаш да караш трактор? — попита Ив.

— Нямам представа, но ми се струва добра идея. — Той вяло свали обувките си. — Но ако не искаш да останеш сама сутринта, няма да отида.

— Не е проблем за мен. И без това възнамерявам да спя до късно, след като изпих количество бира за цяла година.

Пристъпи към нея, прокара ръка по косите ѝ.

— Трябваше да обърнеш внимание на твърде много хора.

— Свестни са. Поне, след като разбереш за какво говорят. Най-много споменават теб.

— Аз съм новият елемент тук, затова... — Целуна я по челото. — Ние сме новите елементи и всички са очаровани от моето ченге. — Притегли я към себе си. Застанаха един срещу друг в средата на кокетната фермерска спалня, докато през прозореца полъхваше нощен бриз и разнасяше уханье на цветя във въздуха. — Тук животът е толкова различен. Като в друг свят.

— Така е. А и последното убийство е било преди десетина години.

Рурк се засмя и поклати глава.

— Нямах предвид това.

Ив се заслуша.

— Чуваш ли?

— Какво?

— Толкова е тихо и толкова тъмно... — Тя погледна през прозореца. — Гробна тишина, непрогледен мрак. Човек би очаквал нови убийства.

— Искаш да ти се отвори работа по време на почивката, така ли?

— Знам какво означава това, въпреки че ми се струва безсмислено. Не, тишината ми харесва. През повечето време. — Прокара ръка по тялото му и я задържа върху раната. — Добре ли си?

— Достатъчно добре, за да...

Той се наведе напред, сля устни с нейните и я притисна в прегръдката си.

— Почакай... — прошепна Ив. — Просто ми е малко странно.

— А на мен ми се струва съвсем естествено.

— Леля ти е точно в дъното на коридора. Отлично знаеш, че тук стаите не са шумоизолирани.

— Само трябва да бъдеш тиха. — Той притисна гърдите ѝ, което я накара да затаи дъх.

— Не се ли изчукахме вече два пъти днес сутринта?

— Скъпа Ив, непоправима романтичка си.

Поведе я към леглото, което, както вече бе забелязала, беше наполовина по-тясно от тяхното у дома.

— Поне включи телевизора за заглушаване.

— Тук няма телевизор.

— Няма ли? — изуми се Ив и огледа стените. — Сериозно? Що за място е това?

— Място, където хората използват спалните за секс и спане, за което са предназначени.

За да го докаже, той я повали на леглото.

Чу се проскърцване.

— Какво беше това? Да не е влязло някое животно от фермата?

— Почти съм сигурен, че ги държат навън. От леглото е.

Издърпа блузата над главата ѝ.

— О, за бога, не можем да го направим в говорещо легло — притеснено зашепна тя. — Всички в къщата ще разберат какво става тук.

Развеселен, той я целуна по шията.

— Със сигурност вече подозират, че правим секс.

— Може би, но е различно и леглото да крещи това!

„Какво чудно има, че я обожавам“, помисли си Рурк. Загледан в лицето ѝ, той докосна зърната ѝ с пръсти.

— Ще правим тих, благоприличен секс.

— Ако е благоприличен, значи не се прави както трябва.

— Имаш право. — Усмихна ѝ се, обхвана гърдите ѝ и леко я целуна по устните. — Неустоима си — прошепна той. — И изцяло моя за още две прекрасни седмици.

— Опитваш се да ме разнежиш.

Вече разнежена, тя протегна ръка и прокара пръсти през косите му.

„Изцяло мой“, помисли си и тя.

— Хубаво е, че сме тук. — Хвана ризата му и я издърпа над главата му. Отново сложи ръка на старата му рана. — Въпреки преживяванията по пътя. Но да забравим за тях.

— Беше интересно...

— Не бих пропуснала дори един километър. — Обхвана лицето му и го доближи до своето, докато устните им се сляха. — Ще преодолее дори най-трудните участъци...

Когато той се сниши над нея, тя го притегли към себе си и въздъхна.

Със затворени очи плъзна ръце по изваяните, силни мускули на гърба му. И завладяна от формите и уханието му, му позволи да достигне онези кътчета в нея, които винаги бяха в очакване, отворени, готови да го приемат.

Извърна глава, отново потърси устните му. По-дълга, дълбока целувка, опияняваща като сладостните ухания в нощния въздух.

Ръждясалите пружини на леглото отново проскърцаха. Тя се засмя и се изви към него.

— Да опитаме на пода.

— Следващият път — предложи той, притисна я към себе си и отново я накара да въздъхне. И стопли онези очакващи, отворени

кътчета в нея.

Когато се сгушиха един до друг, изтощени, тя го целуна и му се усмихна...

Събуди се на зазоряване и рязко се надигна.

— Какво беше това? Чу ли?

Гола, тя скочи от леглото и грабна малкия си електрошоков пистолет, който бе оставила на нощното шкафче.

— Ето! Ето го пак! Що за език е това?

Рурк се раздвижи сънено.

— Мисля, че се нарича кукуригане.

Стиснала оръжието, Ив зяпна срещу него.

— Бъзикаш ли се с мен, мамка му?

— Ни най-малко. Сутрин е, а това е петел, възвестяващ зората.

— Петел ли?

— Да, скъпа. И не мисля, че Шинейд и съпругът ѝ биха искали да го зашеметиш. Ала трябва да призная, лейтенант, че представлявате неустойма гледка.

Ив въздъхна и остави пистолета си.

— Господи, като че ли сме на друга планета. — Плъзна се обратно в леглото. — Ако на твоя ранобудник му хрумне да възвестява началото на деня, не забравяй, че съм въоръжена.

— Колкото и примамлива да е идеята, мисля, че това беше обаждането ми за събуждане. Бих предпочел да се кача върху жена си, вместо върху трактор, но ме очакват.

— Забавлявай се.

Тя се претърколи и сложи възглавницата върху главата си.

Кукуригащи петли, помисли си, стискайки клепачи. И... Мили боже, нима това беше крава? Истинско мучене? Колко ли близо бяха тези твари до къщата?

Повдигна леко възглавницата от очите си за миг, за да се увери, че оръжието ѝ е подръка.

Как можеше човек да спи при това мучене, кукуригане и бог знае още какви звуци наоколо? И защо?

Нали прозорецът беше отворен? Може би трябваше да стане и да го прихлопне.

Следващото, което усети, беше наситена слънчева светлина.

Все пак бе поспала, макар и да бе сънувала разтърсващ сън за говеда, заели позиции в окопи.

Първата ѝ мисъл бе за кафе, но си спомни къде се намира и тихо изруга. Тук пиеха чай и не знаеше как, по дяволите, ще преживее деня без редовната си доза.

Намери сили да се надигне, мрачно се огледа наоколо. Забеляза халата до краката си и листче с бележка.

Добро утро, лейтенант. В случай че все още си полузаспала, банята е надолу по коридора, вляво. Шинейд каза да слезеш за закуска, когато си готова. Явно ще се видим по обяд. Шинейд ще те доведе, където трябва. Пази се, мое ченге.

— Тук няма злодеи, не помниш ли?

Ив облече халата и след като се подвоуми за миг, пъкна оръжието в големия джоб. По-добре бе да е у нея, отколкото оставено в стаята.

Отчаяно копнеейки за кафе, затътри крака към банята.

2.

Когато се върна след душа, стаята бе разтребена, а леглото — застлано. Дали имаха андроида, запита се тя и реши, че е било разумно да вземе оръжието си.

Ако имаха, защо да няма и автоматична готварска печка в спалнята? Или мултимедиен екран, за да включи на международните новини и да види какво става у дома.

„Трябва да се приспособиш“, напомни си тя, докато навън някаква птица издаваше непознат за нея звук. Това наистина не беше Ню Йорк... Не беше дори бледо копие. Но със сигурност във всяка минута трупаше точки като добра съпруга.

Прокара пръсти през влажните си коси — тук не разполагаше със сушилна кабина — и се почувства напълно готова за деня.

По средата на стълбището чу песен. Един приятен и весел глас възпяваше любовта. А когато сви към кухнята, беше готова да се закълне, че долови изкусителен аромат на кафе.

Проблесна лъч надежда, въпреки подозрението, че си въобразява. Но ароматът продължи да я тегли като закачена за въдица.

— О, слава богу!

Осъзна, че го е изрекла на глас, когато застаналата до печката Шинейд се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— Добро утро. Надявам се, че си спала добре.

— Страхотно, благодаря. Това наистина ли е кафе?

— Да. Рурк поръча да го изпратят. От сорта е, който предпочиташ. Помня, че имаше слабост към него.

— По-скоро е отчаяна нужда.

— Аз се нуждаю от силен чай сутрин, за да се почувствам човек.

Шинейд подаде на Ив голяма кафява чаша. Беше със светлобежов панталон и яркосиня риза с ръкави, навити до лактите. Косите ѝ бяха прихванати на тила с някаква шнола.

— Седни, настани се удобно.

— Благодаря.

— Мъжете отидоха да гледат машините, можеш да закусиш спокойно. Рурк предупреди, че ще искаш ирландска закуска.

— Какво означава това?

— Количество, което бихме нарекли прилична порция. Не купищата, които мъжете успяват да излапат.

— Всъщност бих се задоволила и само с кафе. Не е нужно да си правиш труда.

— За мен е удоволствие да те нагостя както подобава. Месото е готово, трябва само да го стопля. Останалото ще стане за минута. Хубаво е да имаш компания в кухнята — добави тя, когато отново се обърна към печката.

Странно, помисли си Ив, наистина бе странно да седи и да гледа как някой готви. Предполагаше, че Съмърсет, икономът на Рурк, през повечето време само зарежда автоматичните печки с продукти.

Но да се мотае в кухнята, особено със Съмърсет, бе един от десетте най-ужасни кошмара, които би могла да си представи.

— Разбрах, че петелът те е събудил.

Ив едва не се задави с кафето.

— Какво?

— Случайно узнах. — Шинейд ѝ се усмихна шеговито. — Ако си имала и по-приятни изживявания рано сутринта, радвам се за теб, но не съм чула.

— Всяка сутрин ли кукурига?

— Сигурно. Истината е, че така съм свикнала с това, че не обръщам внимание. — Шинейд чукна яйце в тигана. — Предполагам, както ти си свикнала с шума от улицата. Просто е част от света, в който живееш. — Извърна се и я погледна, когато храната зацвърча. — Радвам се, че ще останете още една нощ и ще покажем подаръка ти на Рурк под толкова ярко слънце. Хрумна ми да те заведа там по-рано, за да погледнеш, преди Шеймъс да го доведе.

— Снимките, които ми изпрати, дават известна представа, но ще бъде хубаво първо да го видя с очите си. Оценявам всичко, което направи, Шинейд.

— Означава страшно много за мен и семейството ми. Това е нещо повече от грандиозен подарък за годишнината, Ив. Много, много повече.

Шинейд извади чиния от фурната, добави яйцата, пържени картофи и половин домати.

— Има и пресен ръжен хляб — каза тя и сложи чинията и малко масло пред Ив, а после донесе половин хляб, увит в кърпа.

— Ухае страхотно.

Усмехната, Шинейд наля още кафе на гостенката си и седна с голяма чаша чай на масата. Изчака, докато Ив опитваше от всичко.

— На вкус е още по-хубаво. Станала съм разглезена, щом става въпрос за закуска.

— Чудесно. Обичам да гощавам хората, да се грижа за тях. Харесва ми да мисля, че имам талант за тези неща.

— Наистина е така.

— Всеки трябва да има късмета да върши нещо, което обича... Твоята работа ти дава това усещане.

— Да.

— Аз не мога да си представя да върша онова, с което ти се занимаваш, както и ти не можеш да си представиш моя живот тук. А ето ни сега, седим заедно на масата в кухнята и споделяме тази сутрин. Съдбата е странно нещо, а в този случай е и щедра. Благодарна съм ви, че жертвахте от почивката си няколко скъпоценни дни, за да ги прекарате с нас.

— Не е никаква жертва. Хапвам невероятно вкусна закуска и пия страхотно кафе...

Шинейд посегна над масата и докосна ръката на Ив за миг.

— Ти имаш власт над един властен мъж. Любовта му към теб ти дава тази власт, макар и да подозирам, че има моменти, когато се вкопчвате един в друг като диви зверове.

— Не са никак малко.

— Той е тук сега, вероятно кара трактор на нивата, вместо да седи на слънчева тераса на някое екзотично място и да пие шампанско за закуска, защото ти поиска това за него. Наясно си, че той се нуждае от тази връзка и за него е важно тя да бъде споделена с теб.

— Ти му даде нещо, от което не знаеше, че се нуждае. Ако не беше така, нямаше да седим заедно в кухнята тази сутрин.

— Сестра ми ми липсва всеки ден. — Шинейд извърна глава за миг. — Близначки — промълви тя. — Не мога да опиша колко силна е тази връзка. Сега, с Рурк, имам част от нея, която не ми беше хрумвало

да потърся, и мога да му бъда като майка. Сърцето ми е с него, а съм сигурна, че и твоето. Искам с теб да бъдем приятелки. И да знам, че понякога ще идвате тук... или ние при вас. Така тази връзка ще става все по-силна и по-истинска и близостта помежду ни няма да бъде само заради мъжа, когото и двете обичаме.

Ив не каза нищо за миг, докато подреди мислите си.

— Много хора биха обвинявали него.

— Бил е бебе.

Ив поклати глава.

— В моя свят хората обвиняват, осакатяват, убиват поради какви ли не нелогични причини. Баща му е убил сестра ти. Патрик Рурк я е използвал, малтретирал, предавал — и накрая я е убил. Отнел я е от теб. Някои биха изопачили това и биха гледали на Рурк като на единственото, останало след загубата и дори причината за нея. Когато узна какво се е случило, когато откри истината за майка си, след като цял живот беше вярвал в една лъжа, той дойде при теб. Ти не го отблъсна, не го обвини или наказа. Прие го в дома си и му даде утеха, когато се нуждаеше от нея. Не се сприятелявам лесно. Не съм добра в това. Но само поради тази причина поисках да се сближа с теб и мисля, че имаме основа, върху която да градим приятелство.

— Извадил е късмет с теб.

Ив се замисли.

— Дяволски си права.

Шинейд задържа чашата си с две ръце и се засмя.

— Тя щеше да те хареса. Шивон.

— Наистина ли?

— Да. Харесваше будните и смелите. — Шинейд се наведе напред. — Сега ми опиши, докато сме само двете, всички ужасяващи подробности за убийството, което разкрихте. Нещата, за които не се говори в медиите.

По-късно, преди пладне, Ив стоеше с ръце на кръста в малкия парк и оглеждаше катерушките. Не разбираше нищо от детски площадки, но тази ѝ се струваше хубава.

Черешово дърво, същото като онова, което Шинейд бе посадила в памет на сестра си във фермата, се издигаше достолепно и красиво

до малка беседка. Бяха поставени и пейки, за да могат родителите да си отдъхнат, докато децата тичат на воля.

Изящен каменен фонтан бликаше до къщичка, обзаведена с малки мебели на покрита веранда. Наблизо се простираше нещо, което Шинейд бе нарекла футболно игрище, със скамейки, павилион за закуски и по-голяма постройка, където играчите можеха да се освежат.

Тук-там се виеха пътеки, някои от които засега не водеха доникъде. Паркът не бе завършен, но Ив трябваше да признае забележителните заслуги на Шинейд и семейството ѝ за вече постигнатото.

— Всичко е чудесно...

Шинейд въздъхна дълбоко.

— Боях се, че няма да бъде точно каквото искаш.

— Повече е, отколкото би могло да ми хрумне.

Пристъпи към люлките, спря се и погледна към меката настилка, в която ботушите ѝ леко потъваха.

— За безопасност. Децата падат и се търкалят на меко.

— Отлично. Изглежда забавно... — реши Ив. — Хубаво е и е добре проектирано, но най-вече е забавно.

— Доведохме няколко от малките и мога да те уверя, че истински се забавлявах.

Несеквацията вятър развя разпуснатите коси на Шинейд. Тя сложи ръце на кръста си и се извърна.

— Цялото село говори за това. Всички смятат, че е нещо прекрасно.

— Ако не му хареса, ще го сритам отзад.

— А аз ще държа якето ти, докато го правиш. Ето ги, идват. — Шинейд вдигна глава, когато забеляза пикапа. — Ще задържа групата, за да покажеш подаръка си на Рурк насаме.

— Благодаря ти.

Ив изпитваше неудобство и когато даваше, и когато получаваше подаръци. А в този случай се тревожеше, че се е заела с непосилна задача. Идеята, която ѝ хрумна при гостуването на Шинейд през ноември, ѝ се стори добра, но сетне нещата се бяха усложнили и бе започнала да се безпокои, че може би не е съвсем уместна.

Подаръци, годишнини, семейство — опитът ѝ с всички тези неща бе ограничен.

Загледа се в Рурк, когато той тръгна към нея. Беше висок и строен, с дънки, ботуши и избеляла синя риза с навити до лактите ръкави. Беше вързал лъскавите си черни коси на опашка. Бяха женени от две години, помисли си тя, а сърцето ѝ все още трепваше всеки път, когато го види.

— Е, ще се откажеш ли от всичко, за да се захванеш с фермерство? — извика Ив.

— Не мисля, въпреки че добре се позабавлявах няколко часа. Имат и коне. — Той спря, наведе се и я целуна. — Можеш да се опиташ да пояздиш. — Докосна с пръст трапчинката на брадичката ѝ, когато тя го изгледа с недоумение. — Сигурно ще ти хареса повече, отколкото в онази холографска битка.

Ив си спомни силата и бързината на коня от холограмата и реши, че наистина би могло да ѝ допадне. Но за момента имаше други планове.

— По-големи са от крави, но не изглеждат толкова странни.

— Така е. — Рурк се огледа наоколо. — Искаш ли да направим тук един пикник? Мястото е идеално.

— Харесва ли ти?

— Много е приятно. — Хвана ръката ѝ и тя усети мириса на поле и зелена трева, лъхащ от него. — Искаш ли да се полюееш на люлката?

— Може би.

— Никой от нас не е имал много такива преживявания като дете, нали? — Закрачиха, хванати за ръце. — Не знаех, че тук има парк. Хубаво място, достатъчно близо до селото и достатъчно отдалечено, за да бъде приключение. Дръвчетата са млади, а паркът изглежда нов и все още незавършен — добави той, когато забеляза инструментите и струпаните материали.

— Да, все още се нуждае от работа.

Поведе го незабележимо, колкото можеше, покрай малката къщичка към бликация фонтан.

— Странно е, че в хубав ден като този не е пълно с деца.

— Паркът все още не е официално открит.

— И е изцяло на наше разположение? Шон идва след нас. Сигурно ще се радва да потича.

— Да, може би... — Ив очакваше, че той ще погледне фонтана, но трябваше да се досети, че ще прояви повече интерес към съоръженията, вероятно размишлявайки какво още може да се направи. — И така, ето тук.

Той погледна към нея.

— Господи, не гледай мен, а тук!

Леко ядосана, Ив го накара да се извърне и почти натика лицето му в металната плочка на фонтана.

„МЕМОРИАЛЕН ПАРК ШИВОН БРОУДИ,

ПОСТРОЕН В НЕЙНА ПАМЕТ ОТ СИНА Й.“

Рурк не каза нищо и тя пъхна ръце в джобовете си.

— Е, честита годишнина, с няколко дни по-рано...

Той вдигна глава и прекрасните му яркосини очи я пронизаха. Изрече само името й:

— Ив.

— Идеята ми хрумна при нашествието на ирландците миналата есен и я обсъдих с Шинейд. Тя и останалите я приеха възторжено. Аз само изпращах пари. По дяволите, твои пари, от онези, които прехвърли в банковата ми сметка, когато се оженихме. Така че...

— Ив — повтори той, притисна я силно в прегръдката си и зарови лице в косите й.

Тя усещаше горещия му дъх, силните му ръце.

— Значи ти харесва.

Остана безмълвен за миг, само я притискаше в прегръдката си.

— Невероятна жена си... — прошепна той и тя долови вълнението в гласа му, ирландските нотки, които бяха станали по-натрапчиви. Видя го в искрящите сини очи, когато се отдръпна назад. — Да се сетиш за това. Да го направиш...

— Шинейд и другите свършиха тежката работа. Аз само...

Той поклати глава и я целуна дълго и тихо като въздишка.

— Не мога да ти опиша колко съм ти благодарен. Просто нямам думи. Не мога да споделя дори с теб, колко много означава това за мен. — Хвана ръцете ѝ, доближи ги до устните си. — *А гра*. Ти ме изумяваш.

— Значи ти харесва.

Обхвана лицето ѝ, допря устни до челото ѝ. После я погледна в очите и заговори на ирландски.

— Ще преведеш ли?

Усмивката му я накара да засияе.

— Казах, че ти си пулсът на сърцето ми, дъхът на тялото ми, светлината на душата ми.

Трогната, тя обхвана китките му.

— Дори когато ти лазя по нервите?

— Особено тогава. — Той се вгледа в надписа. — Прекрасно е. Скромно и прекрасно.

— Ти си скромно момче.

Засмя се, точно както бе искала.

— Оpozнах я донякъде чрез семейството. Това би означавало много и за нея. Място, където децата могат да играят в безопасност. — Отново се огледа наоколо. — Семействата да идват на разходка. Младежите да сядат на тревата, да учат или да слушат музика. Да тренират на футболното игрище.

— Не знам защо го наричат футбол, когато е съвсем различна игра. Не прилича и на бейзбол, със сигурност. Хората тук нямат понятие от истински бейзбол, което е жалко за тях.

Той отново се засмя, хвана ръката ѝ и леко я залюля.

— Да повикаме другите и ще ме разведете из парка.

— Разбира се.

Луничавото момче се втурна към площадката веднага щом чу сигнала и започна да се катери по стълбите, да виси и да се люлее на лостовете като маймунка.

Ив прие това като допълнително одобрение.

След малко Шинейд се приближи и се подпря на ръба на фонтана, а Рурк седна до нея. Тя хвана ръката му за миг и двамата останаха мълчаливи.

— Хубаво е да знам, че внуците ми и онези, които дойдат след тях, ще играят тук, ще се смеят, ще се боричкат и тичат. Хубаво е, че от

мъката и загубата ще остане нещо трайно и ценно. Твоята съпруга познава сърцето ти и това те прави богат.

— Да. Отделила си много време.

— О, имам предостатъчно, а беше дар и за мен. За братята ми, за всички нас. Майка ни заплака от радост, когато ѝ казах какво иска да направи Ив. Всички проляхме твърде много сълзи от мъка по Шивон, а сега радостта ще ги отмие. Жена ти познава смъртта и мъката. Носи ги в себе си и те са я направили чувствителна. — Шинейд го погледна. — Тя има дарба, проникателност, която не идва от очите, а от сърцето и интуицията.

— Би го нарекла инстинкт, закалка, полицейски усет.

— Няма значение как ще го назовем, нали? А сега погледни натам. — Тя се засмя, накара го да се изправи. — Едно приятелче е дошло да си поиграете.

Озадачен, Рурк се огледа. Усмихна се.

— О, Брайън, пристигнал е от Дъблин.

— Хрумна ми, че ще се радваш да видиш приятел от детството в такъв ден. Побързай, май се опитва да сваля жена ти.

Широката усмивка на Брайън Кели засия на руменото му лице, когато сграбчи Ив в мечешка прегръдка.

— Лейтенант Сладур. — Звучно я целуна по устните. — Когато решиш да зарежеш Рурк, веднага ще дотичам.

— Хубаво е човек да си има някого в резерв.

Гръмогласно се засмя и обви ръка около раменете ѝ, докато Рурк крачеше към тях.

— Ще се бия с теб за нея. И ще прилагам мръсни хватки.

— Кой би те упрекнал?

Смеейки се, той пусна Ив и поздрави Рурк по същия начин, със задушавача прегръдка и целувка.

— Винаги си бил късметлия, негоднико.

— Радвам се да те видя, Брайън.

— Леля ти беше така добра да ме покани. — Той се отдръпна назад и огледа красивия малък парк. — Е, това е хубаво нещо...

В този миг Шон задърпа Ив за ръката.

— Какво има? — попита тя.

— Кучетата побягнаха към гората, ей там. Но не се връщат, когато ги викам. Само лаят.

— И какво да направим?

Той я погледна изумено.

— Е, нали си детектив? Не ми позволяват да ходя там сам, затова ще трябва да дойдеш с мен да ги намерим.

— Така ли?

— Да, разбира се — заяви момчето с делови тон. — Може да са надушили нещо. Някакво съкровище или ключ към мистерия.

— Или някоя катеричка.

Погледна я навъсено.

— Не можеш да знаеш, преди да видим.

Брайън се намеси:

— Бих се поразтъпкал след шофирането от Дъблин. Търсенето на съкровище ще ми се отрази добре.

Шон засия срещу него.

— Тогава да вървим, но и тя ще дойде. Тя ще командва, защото е лейтенант.

— Така е редно — усмихна се Ив. Сетне се извърна към Рурк: — Ще участваш ли в експедицията?

— Ще ви покажа пътя!

Момчето хукна напред.

— Хайде, лейтенант. — Рурк хвана ръката й. — Ти командваш. Как вървят нещата в кръчмата, Брайън?

— О, все същото. Пълня халбите, слушам клюки и словоизлияния. — Намигна на приятеля си, тайно от Ив. — Вече водя спокоен живот.

— Как се казва будалкаш ме на ирландски? — попита Ив.

— О, не е така, лейтенант. Станах нов човек, след като този тук ме поведе по лош път в младежките ми години. Скоро ще дойдеш отново в Дъблин, ще видиш сама. Аз черпя колкото можете да изпиете.

Вървяха спокойно, въпреки че момчето ги подканваше да побързат. Най-сетне Ив чу пронизителен, развълнуван, настойчив лай.

— Защо кучетата все тичат и търсят нещо?

— Когато си пес, всеки ден е празник — отбеляза Брайън. — Особено ако край теб има момче.

Стигнаха до началото на гората и Ив се подготви за среща с природата, която според нея беше по-опасна от кучка.

Мъх покриваше камъните и дърветата, а слънчевата светлина се процеждаше със зеленикав оттенък между листата. Оголени клони се извиваха в странни форми, стърчаха нагоре или се протягаха над тях.

— Като в приказка — каза Брайън с усмивка. — Господи, от години не съм стъпвал в истинска гора. Рурк, помниш ли, когато смъкнахме кожата на онези германци в хотела, а после два дни се крихме в гората в Уексфорд, докато скандалът отmine?

— За бога, не говори това пред ченге! — възропта Ив.

— Имаше едно момиче — невъзмутимо продължи Брайън, — пищна красавица. Колкото и да се опитвах да я свалям, тя имаше очи само за теб.

— Отново ти напомням, че съм тук. Той е женен.

— Беше много отдавна...

— Ти загуби половината от дяла си на зарове, преди да приключим там — напомни му Рурк.

— Да, но добре се позабавлявах.

— Къде е малкият?

Ив спря за миг.

— Просто изтича малко напред — каза Рурк. — За него това е приключение.

Чуха го да вика.

— Ето ви най-сетне, глупаци!

— Намерил е кучетата.

— Добре, може да ги доведе обратно. — Тя остана на мястото си, огледа гората. — Наистина ли тук витае нещо зловещо, или си въобразявам?

— Въобразяваш си, скъпа. — Рурк понечи да повика Шон, но чу бягащи стъпки. — Ето го, идва.

Когато изскочи на пътеката, луничките се открояваха на бледото му лице, а очите му бяха огромни.

— Някое от кучетата ли е пострадало?

Рурк пристъпи напред, но момчето поклати глава и сграбчи ръката на Ив.

— Побързай. Трябва да видиш.

— Какво да видя?

— Нея. Кучетата я намериха. — Упорито я дърпаше. — Моля те! Тя е ужасно мъртва.

Ив понечи да го смъмри, но изразът на очите му прогони раздразнението ѝ и събуди инстинкта ѝ. Детето вече не преживяваше безобидно приключение.

— Покажи ми.

— Видял е някое животно... — предположи Брайън. — Кучетата надушват мърша.

Но Ив позволи на Шон да я води по неравната пътека, през гъсталака, по обраслите с мъх камъни до мястото, където кучетата седяха притихнали.

— Ето там — посочи Шон.

Ала Ив вече бе видяла...

Тялото лежеше по корем и едната обувка с висок ток висеше на пръстите на десния крак. Лицето, цялото в синини, бе обърнато към нея, с изцъклени очи, които проблясваха на бледозеленикавата светлина, струяща отгоре.

„Момчето е право“, помисли си тя. Беше ужасно мъртва.

— Не. — Дръпна го назад, когато понечи да направи още една крачка. — Дръж кучетата настрана. Вече са заличили някои следи.

Ръката ѝ машинално посегна към диктофона, който не беше на ревера ѝ. Запечатата картината в съзнанието си.

— Не знам на кого да се обадя тук, по дяволите.

— Аз ще се погрижа. — Рурк извади джобния си линк. — Брайън, би ли отвел Шон и кучетата?

— Не. Аз ще остана — заинати се Шон и сякаш заби пети в земята. — Аз я намерих, сега ще остана с нея. Някой я е убил. Убил я е и я е оставил сама. Аз я намерих и трябва да се погрижа за нея.

Преди Рурк да възрази, Ив се обърна към момчето. Бе мислила да го отпрати, но нещо в това младо луничаво лице я накара да промени решението си.

— Ако останеш, ще трябва да правиш каквото ти се каже.

— Ти командваш.

— Точно така. Поне докато пристигнат местните полицаи. Докосна ли я? Не лъжи, важно е.

— Не съм. Заклевам се. Видях кучетата и изтичах насам. Тогава попаднах на нея... Опитах се да извикам, но... — Шон леко се изчерви — ... нищо не излезе. Накарах кучетата да се отдръпнат от нея, да седнат и да кротуват.

— Постъпил си съвсем правилно. Познаваш ли я?

Той поклати глава бавно и сериозно.

— Какво ще правим?

— Вече си отцепил района на местопрестъплението, няма да пускаме никого, докато дойде полицията.

— Ти си полицията.

— Нямам правомощия тук.

— Защо?

— Защото не е Ню Йорк. Колко далеч сме от шосето?

— Близо сме до пътя за училището ми. — Посочи натам. — Понякога минавахме направо с по-големите ми братовчеди, докато правеха площадката.

— Кой друг идва тук?

— Не знам. Който си поиска.

— От Гарда^[1] ще дойдат — каза ѝ Рурк.

— Шон, направи ми голяма услуга и заведи Рурк до пътя, за който ми спомена. Аз ще остана при нея — увери го, преди момчето да възрази. — Искам да узная за колко време се стига.

— Важна следа ли е?

— Може би.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не я чуят, Ив изруга.

— Да — съгласи се Брайън. — Млада е, струва ми се.

— На двацет и няколко. Около метър и шестдесет, около петдесет и пет килограма. Млада жена със смесен произход, руса коса на сини и червени кичури, кафяви очи. Татуировката ѝ от вътрешната страна на левия глезен представлява малко птиче, а отзад на дясното рамо — пламтящо слънце. Пиърсинги на веждата и носа, много на ушите. Градско момиче е. Пръстените на трите ѝ пръста и обиците са непокътнати.

— Е, не мога да кажа, че съм забелязал всичко това, но сега го виждам. Как е умряла?

— Най-вероятно са я удушили, съдейки по нараняванията. А преди това жестоко са я пребили. Напълно облечена е, но не е изключено да е имало и сексуално насилие.

— Горкото дете. Тежък край на един кратък живот.

Ив не каза нищо, но си помисли, че убийството винаги е тежък край, независимо дали на кратък или дълъг живот. Обърна се, когато

чу Рурк и момчето да се връщат.

— Шосето е на не повече от две минути път и пътеката е чиста. Сигурно уличните лампи се включват по здрач, защото е близо до училището. — Изчака за момент. — Мога да ти осигуря принадлежности за първоначален оглед без затруднения.

Ръцете я сърбяха да се залови с това.

— Не е моя територия, не е мой случай.

— Ние я намерихме — възрази Шон с доста решителен тон.

— Значи сме свидетели.

Отново до нея достигна шумолене от стъпки. На пътеката се появи униформен полицай. Млад, забеляза тя и едва не въздъхна. Млад колкото мъртвото момиче, с откритото, руменобузо лице на невинността.

— Аз съм полицай Лиъри — представи се той. — Подали сте сигнал. Какво е станало...

Замълча и лицето му доби бледозелен оттенък на светлината, когато видя тялото.

Ив го сграбчи за ръката, дръпна го встрани.

— Стегни се, Лиъри. Имаш труп и трябва да внимаваш да не заличиш доказателства, като се издрайфаш върху жертвата.

— Съжалявам.

— Ще има за какво, ако повърнеш. Къде е началникът ти?

— Ами... Сержант Дъфи е в Балибиньон със семейството си, на почивка. Замина тази сутрин. Коя сте вие? Да не сте онова американско ченге от Ню Йорк? Ченгето на Рурк?

— Аз съм лейтенант Далас от нийоркската полиция. Включи скапания си диктофон, Лиъри — промърмори тя.

— Да. Съжалявам. Никога не съм... Не ми се е случвало подобно нещо... Не съм напълно сигурен какво да правя.

— Трябва да вземеш свидетелски показания, да отцепиш района, а после да се обадиш на хората, които разследват убийства тук.

— Всъщност няма такива. Трябва да се свържа със сержанта. Просто не се случват подобни неща. Не и тук. — Лиъри я погледна. — Ще ми помогнете ли? Не искам да допусна грешка.

— Вземи имената. Имаш моето. Това е Рурк. Брайън Кели, приятел от Дъблин. А това е Шон Ланигън.

— Да, познавам Шон. Как точно я открихте?

— Аз я намерих.

— Добре ли си, младеж?

— Шон, кажи на полицаия какво знаеш и какво направи.

— Ами... Всички бяхме в парка, на пикник, и кучетата побягнаха насам. Не се връщаха и лаеха като побеснели. Затова повиках братовчедка си, лейтенанта, да дойде да ги потърсим. Навлязохме в гората и аз избързах напред към мястото, където лаеха кучетата. Тогава видях мъртвото момиче, изтичах обратно и доведох полицайка да я види.

— Добре си направил, младеж.

Лиъри хвърли умоляващ поглед към Ив.

— Стоим тук, откакто я открихме. Рурк и Шон отидоха до пътя и обратно. Кучетата са обходили целия участък, както личи по стъпките им в размякнатата пръст. Виждат се и следи от обувки, най-вероятно на онзи, който я е оставил тук, защото никой от нас не се е приближавал повече.

— Следи от обувки. Добре, разбирам. Не мога да кажа, че я познавам.

— Не е тукашна. — Ив полагаше усилия да бъде търпелива. — Гражданка е. Множество татуировки и пиърсинги, неонов лак на ръцете и краката. Погледни обувката ѝ. Не е вървяла с нея. Била е донесена и захвърлена.

— Искате да кажете, че е убита другаде и оставена тук, както вече изтъкнахте.

— Няма следи от борба. Няма наранявания на китките или глезените ѝ, което означава, че не е била вързана. Когато някой те удря с юмрук по лицето и се опитва да те удуши, нормално е да се съпротивляваш. Трябва да направиш запис, да се обадиш на патолог, на съдебномедицински екип. Установи самоличността ѝ и часа на смъртта. Не е нахапана от животни, което означава, че не е тук от много време.

Той кимна, продължи да кима и извади скенер за идентификация от джоба си.

— Имам това, но никога не съм го използвал.

Ив му обясни.

— Казва се Холи Кърлоу. Живее... Живяла е в Лимерик.

Ив наклони глава да прочете информацията. Двадесет и две годишна, неомъжена, сервитьорка в бар, задържана два пъти за наркотици. Най-близък роднина — майка ѝ, от някакво място, наречено Нюмаркет он Фъргюс.

Откъде измисляха такива имена?

— Ще... ще ми трябва друга техника. Ще се свържа със сержанта. Имате ли нещо против да останете, за да пазите местопрестъплението? Искам да кажа, да постоите така. Това е жестоко деяние и искам да направя за нея каквото трябва.

— Ще почакам. Справяш се добре.

— Благодаря. Ще се върна веднага щом мога.

Ив се обърна към Шон:

— Сега е в наши ръце. Аз ще съм при нея, но ти трябва да тръгваш. С Брайън се върнете и отведете кучетата. Остави момичето на мен засега.

— Тя си има име. Казва се Холи. Ще го запомня.

— Ти се застъпи за нея, Шон. Това е първото, което трябва да направи един полицаи.

С едва забележима усмивка той се обърна към кучетата.

— Хайде, младежи.

— Аз ще се погрижа за него.

Брайън сложи ръка на рамото на Шон и тръгна с него.

Ив извърна глава към Рурк.

— Винаги има лоши.

— Труден урок за научаване, когато си толкова млад.

— Труден, когато и да е.

Ив хвана ръката му и двамата застанаха до жертвата, както безброй пъти преди.

[1] Название на ирландската полиция. — Б.пр. ↑

3.

Неопитно ченге, труп и никакви правомощия — чашата на търпението ѝ бе на път да прелее. Лиъри се стараеше, трябваше да признае това, но му бе трудно да се справя в напълно непозната територия.

Когато сподели с Ив, че единствения мъртвец, когото е виждал, е баба му в деня на погребението ѝ, тя се двоумеше дали да го погали по главата, или да го срита.

— Ще изпратят екип от Лимерик — каза той, пристъпвайки от крак на крак, докато местният лекар, влязъл в ролята на патолог, оглеждаше тялото. — И сержантът ще пристигне, ако се наложи... Но засега аз трябва... да поема случая.

— Добре.

— Ще ви бъда благодарен, ако ми помогнете. Само с една-две насоки.

Ив продължи да се взира в тялото. Не ѝ бе нужен медицински експерт, за да узнае причината за смъртта, очевидна от синините по шията. Удушаване с голи ръце, помисли си тя и инстинктът я насочи към ожесточена кавга, импулсивно деяние и отчаян опит за прикриване на следите.

Но още нямаше достатъчно информация.

— Запиши заключението на медицинския експерт за причината за смъртта и часа, когато е настъпила.

Медицинският експерт, със снежнобели коси като лъвска грива и блясък в очите, който при други обстоятелства би могъл да се нарече весел, вдигна поглед.

— Била е удушена доста зверски. Първо е получила няколко удара по лицето, после... — Демонстрира, повдигайки ръце със свити пръсти, сякаш сграбчва някого за гърлото. — Под ноктите ѝ има кожа и кръв, така че бих казал, че е отнесла част от него, преди да си отиде. Умряла е малко след два сутринта, лека ѝ пръст. Не тук — добави той.

— Съдейки по кръвонасяданията. Ще я откарам, разбира се, когато сте готови, и ще свърша останалата част от работата.

— Попитай го дали смята, че е убийство.

— Разбира се, няма съмнение. Някой я е донесъл тук след това, госпожице, и я е захвърлил.

— Лейтенант — машинално каза Ив.

— Хм, щом е одрала от кожата му, ще си проличи, нали? — попита Лиъри. — Най-вероятно е посегнала към лицето или ръцете му, нали? Трябва да има видими белези.

Разсъждаваше, забеляза Ив. Опитваше се да си го представи.

— А да я донесе и захвърли тук така, без дори да се опита да я зарови, значи, че е действал панически, съгласни ли сте?

— Е, не съм детектив, Джими, но ми се струва логично. Какво ще кажете, лейтенант?

— Дори плитък гроб би му спечелил време, а и почвата е мека, така че не е било нужно голямо усилие. Регистрирана е на адрес в Лимерик, но това е на доста километри, доколкото знам. Тук има голяма доза паника и безразсъдство, но не ми се вярва убиецът да я е докарал мъртва чак оттам.

— Значи... — Веждите на Лиъри се изкривиха. — Били са наблизко, когато я е убил.

— Бих казала, че вероятността е голяма. Трябва да я провериш. Облечена е като за купон или излизане вечерта. Така че се опитай да разбереш къде може да е ходила и с кого. Разпространи снимката от личната ѝ карта из района, разпитай дали някой я познава, или я е виждал. И когато уведомиш близките, попитай за гаджета.

— Да уведомя... — Този път лицето му не позеленя, а стана мъртвешки бледо. — Аз ли трябва да направя това? Да кажа на майка ѝ?

— В момента си главен разследващ. Ще изследват кожата и кръвта под ноктите ѝ и с малко късмет, ще получат самоличност чрез ДНК банката. — Ив се поколеба, после сви рамене. — Слушай, който го е извършил, не е особено умен и е действал непохватно, вероятно е първото му убийство. Медицинският експерт ще провери за сексуално насилие, но е напълно облечена и бельото ѝ не е свалено, което говори, че не е изнасилване. Ще се окаже някое гадже, по-скоро кандидат или

бивш. Имаш информацията къде е работила, живяла, учила. Провери. Или тя, или убиецът има някаква връзка с този район.

— Тъла?

— Да, или околността, някое от близките градчета, на не повече от час път с кола. Провери вероятностите, свържи данните, използвай ги. Може би самоличността на убиеца е в това, което е под ноктите ѝ, но докато не я получиш и не откараш заподозрян за разпит, работиш по случая.

— Е, майка ѝ живее в Нюмаркет он Фъргюс, не е никак далеч.

— Започни оттам — посъветва го Ив.

— Да отида при майка ѝ и да ѝ кажа... — Лиъри отново погледна трупа. — Вие сте го правили неведнъж.

— Да.

— Можете ли да ми кажете кой е най-добрият начин?

— Бързият. Вземи психолог или... — Поколеба се, когато си спомни къде се намира. — Или може би свещеник. Сигурно майката ходи на църква, помоли свещеника да дойде с теб. Тогава ще ѝ го кажеш направо, защото още щом види ченге и поп, ще се досети, че носят лоши новини. Представи се с чина, името и управлението си... или както се нарича тук. Съжаляваш, че трябва да ѝ го съобщиш, но дъщеря ѝ — Холи Кърлоу, е убита.

Лиъри отново погледна тялото, поклати глава.

— Просто така?

— Няма добър начин. Убеди я да ти каже всичко, което знае, и ѝ разкрий възможно най-малко. Кога за последен път е разговаряла с Холи, имала ли е приятел, с кого се е срещала, какво е правела. Усетът трябва да ти подсказва как да я насочваш.

— Бог да ни е на помощ — промърмори той.

— Използвай психолога или свещеника, предложи ѝ да се обади на някого да дойде при нея. Вероятно ще те попита как е станало, обясни ѝ, че в момента тече разследване и екипът ще направи всичко възможно да разкрие кой го е извършил. Това е единствената утеха, която можеш да ѝ дадеш, а работата ти е да изкопчиш информация.

— Мога ли да ви помоля...

— Не мога да дойда с теб — каза тя, предвидила въпроса му. — Не съм в нарушение с това, което правя тук, защото съм свидетел, който случайно е ченге. Неофициално бих могла да се нарека експерт-

консултант. Но не мога да разследвам, да разпитвам или да уведомя близките. Ще бъде прекрачване на границата. — Ив сложи ръце в джобовете си. — Слушай, можеш да ми се обадиш, след като свършиш част от тази работа и стигнеш до нещо. Ще ти дам някои насоки, ако се нуждаеш. Това е всичко, което мога да сторя.

— Много ми помогнахте.

— Имаш номерата ми за връзка. Утре заминавам за Италия.

— О, така ли...

Изглеждаше отчаян.

— Получи самоличност от тъканта под ноктите ѝ, Лиъри, и преди залез ще имаш заподозрян. Трябва да се връщам. — Ив погледна към мъртвото момиче. — Ще направиш най-доброто за нея.

— Надявам се. Благодаря ви.

Тя тръгна обратно към парка, малко неспокойна да крачи из зелената гора — не заради убийци или маниаци, а заради животните и глупавите горски феи, в които не вярваше.

Извади линка си и се обади на Рурк. Беше му казала да не я чака и той бе тръгнал.

— Ето те най-сетне — каза мъжът ѝ, когато лицето му се появи на дисплея.

— Идвам, не мога да направя нищо повече тук.

— Трудно ли е?

— Във всяко отношение. Местният е свестен. Не е много уверен, но има остър ум. Под ноктите ѝ има следи — кръв и кожа. Ако е в банката, ще го идентифицират бързо. Лиъри трябва да уведоми майката и с малко късмет, тя ще му даде едно-две имена. Прилича на младежка издънка, ако питаш мен. Импулсивност, безразсъдство, паника. Убиецът може да се опита да избяга, но ще го хванат. Млад и зелен е колкото Лиъри. — Ив се озърташе, докато вървеше, в случай че на пътя ѝ изскочи нещо четириногло и космато. — Ще дойдат полицаи оттам, където е живяла. Предполагам, че първо ще почукат на няколко врати, да добият представа за нея.

— А каква е твоята версия?

— Млада, може би малко бунтарка, при огледа на медицинския експерт се оказа, че има още татуировки, още пиърсинги... Носи секси бикини, но все още бяха на нея, затова не смятам, че е имало сексуално насилие. Но бих се обзаложила, че убийството е свързано със секс.

Излизала е с неподходящ човек или е флиртувала с някого и това не е харесало на гаджето ѝ. Скандал, шамари, драскане, юмручни удари, страст и ярост. Той я задушаваше от ярост или за да я накара да млъкне, и преди да се опомни, я убива. Настава паника. „Това не може да се случва на мен.“ Инстинкт за самосъхранение. „Ще се отърва от нея. Ще се прибера у дома и ще се скрия.“

— Провери ли тази вероятност?

— Може би — леко се усмихна тя. — За да убия времето. Мисля, че това провали плановете ни за деня.

— Определено е провалило тези на Холи Кърлоу.

— Имаш право. Ако дойдеш да ме вземеш, можем да се върнем и да прекараме останалата част от този тежък ден, както възнамерявахме.

— С удоволствие.

Когато излезе от гората след няколко минути, съвсем леко въздишайки от облекчение, Ив го видя. Рурк беше седнал на парапета на фонтана и гледаше към нея.

— Добро време — отбеляза тя по линка си.

— Няма смисъл от шляене.

— Какво точно означава „шляене“? Нещо повече от изчакване, по-малко от бездействие?

Този път той се усмихна.

— Близо си до истината.

Тя затвори линка и го прибра в джоба си, докато се приближаваше.

— Хората имат право да се шляят, когато са на почивка.

— Разбира се. — Рурк хвана ръката ѝ, придърпа я да седне до него. — Хубаво място за шляене.

— Денят не е загубен?

— Не е. — Той обви ръка около раменете ѝ, долепи устни до слепоочието ѝ. — Кой знае по-добре от нас, че смъртта е нещо, което се случва дори на най-хубавите места? Искат ли да довършиш разследването заради нея.

— Не мога. Лиъри носи отговорност. Технически — добави Ив, когато той отново я целуна.

— Тогава, значи, е имала късмет, че ти беше тук. И ако нещата не се развият така, както очакваш, лесно можем да останем в Клеър за

още няколко дни.

Донякъде Ив искаше да се съгласи, да се възползва от предложението му. Но онова, което бе помежду им, надделя и я накара да поклати глава:

— Не. Това не е мой случай и имаме право на почивка. Да се връщаме във фермата. Мисля, че една бира ще ми се отрази добре.

Лиъри се обади три пъти, за да ѝ даде информация и да поиска съвет. Опита се да бъде дискретна и проведе разговорите извън стаята. Не сподели какво е узнала дори със семейството, включително и с Шон, който бе успял да придума родителите си да пренощува там и я гледаше втренчено, когато се върна.

На свечеряване Лиъри се появи на прага им.

— Добър вечер, госпожо Ланигън. Извинете за безпокойството, но бих искал да поговоря с лейтенанта.

— Влизай, Джими. Как е майка ти?

— Добре е, благодаря.

— Ще пийнеш ли чаша чай?

— Бих пийнал.

— Влез в кухнята. — Без да се обърне, тя размаха пръст срещу Шон, когато скочи на крака. — Стой на мястото си, младежо.

— Но, бабо, само...

— Нито дума повече. Ив, ела отзад. С Джими ще си поговорите насаме.

Джими свали шапката си, влезе и се огледа.

— Как я карате тук?

— Добре — отвърна Ейдън Броуди. — Беше тежък ден за теб. Изпий чая си.

Шон понервничил малко, но се примири, седна и сложи в чинийката до чая си няколко бисквити, които неясно защо тук наричаха курабии. Ив майчински потупа Лиъри по рамото.

— Остани колкото искаш. Ще се погрижа да не ни пречат.

— Благодаря. — Лиъри добави захар и мляко към чая си и притворил очи, отпи голяма глътка. — Пропуснах вечерята — каза той и си взе бисквита.

Изглеждаше уморен, но далеч не така блед и уплашен, както следобед.

— Когато разследва убийство, човек бързо огладнява.

— Вече се убедих в това. Спипахме го. — Въздишката му бе като тих, изненадан смях. — Убиецът на Холи Кърлоу. Искрах да ви го кажа лично.

— Интимен приятел ли й е бил?

Той кимна.

— По-скоро бивш, който искал да бъде единственият за нея, а тя решила да го разкара. Снощи били на купон в Енис и двамата се сдърпали. Било някакво събиране с нейни стари приятели. С момчето, казва се Кевин Донахю, се виждали от няколко месеца и за него нещата били по-сериозни, отколкото за нея. Лично отидох до Лимерик, когато получихме резултата от ДНК пробата и го арестувах. Одраскала го е по двете бузи като котка. Браво на нея, бих казал.

Отпи още една глътка чай.

— Провървя ни, може да се каже. Накараха ме да присъствам на разпита, но мина бързо. Три минути — и се разприказва, избърбори всичко като малко дете.

Лиъри въздъхна, а Ив не каза нищо, остави го да подреди събитията в главата си.

— Скарали се отново в колата — продължи той — и тя му заявила, че връзката им е приключила, и поискала да я откара до майка й или просто да я остави да слезе. И двамата били пийнали, и може би това още повече е нажежило страстите. Призна, че отбил встрани от пътя и двамата се разкрещели. Сборичкали се. Той я шамаросвал, тя го драскала и изведнъж просто превъртял. Заудрял я с юмруци, а тя започнала да го ритва и да пищи. Твърди, че не помни как я е сграбчил за гърлото. Може би не лъже... Но когато се опомнил, вече била мъртва.

Лиъри поклати глава със съжаление за нелепата загуба и леко се приведе над чая си.

— Разказа как се опитал да я съживи, а после карал безцелно и си казал, че не се е случило наистина. Накрая спрял край гората и я отнесъл навътре... Другата й обувка все още беше в колата му, когато го заловиха. Помолил се за нея и я оставил. Много съжалявал — добави Лиъри с горчилка в тона, която издаде, че в този ден е загубил

голяма част от невинността си. — Повтори го безброй пъти, сякаш така щеше да я върне. Много съжалявал, че е отнел живота на момичето, защото не го искало. Шибан келеш! — Той леко се изчерви. — Извинете за израза.

— Бих казала, че е доста уместен. — Келеш, помисли си тя. Трябваше да запомни това. — Свършил си добра работа.

— Ако е така, то е, защото вие ми помогнахте... — Погледът му срещна очите ѝ. — Най-лошото беше, когато застанах на прага на майка ѝ и ѝ съобщих, както ме посъветвахте. Жената рухна пред мен. Ужасно е да знаеш, въпреки че нямаш вина за случилото се, че си причинил на някого такава болка.

— Сега тя и дъщеря ѝ ще получат възмездие. Ти си изпълнил дълга си, направил си всичко, което зависи от теб.

— Да. Е, бих предпочел никога вече да не ми се налага да разбия сърцето на нечия майка. Но останалото...

— Ти донесе удовлетворение.

— Да. И все още се чувствам доволен. Така ли е и с вас, когато приключите поредния случай?

— Ако не беше, не мисля, че бих имала сили да почукам на вратата на друга майка.

Той поседя още миг, кимайки на себе си.

— Е, добре. — Стана, подаде ѝ ръка. — Благодаря ви за цялата помощ.

— На твоите услуги съм.

Ив стисна ръката му.

— Ако нямате нищо против, ще изляза през задната врата, за да не притеснявам семейството отново. Ще им кажете ли „лека нощ“ от мен?

— Разбира се.

— Радвам се, че се запознахме, лейтенант, въпреки обстоятелствата.

Лиъри излезе и Ив побутна встрани чая, от който нямаше желание да пие. Поседя мълчаливо още миг, както той преди малко. После енергично стана и се върна при семейството. Музиката спря.

Приблужи се към Шон и изчака, докато той стана.

— Убиецът се казва Кевин Донахю. Били на купон наблизко и се скарали. Когато си тръгнали, в колата кавгата им станала по-

ожесточена и той я убил, както твърди, в момент на ярост. И сигурно е вярно.

— Просто така... Защото ѝ е бил сърдит?

— Горедолу, да. После се изплашил и съжалявал, но било твърде късно. Твърде късно да каже *не исках* или *разкайвам се*. Той е слаб, глупав и себичен, затова я е отнесъл в гората, оставил я е там и е избягал. Ти я откри след по-малко от дванайсет часа. Благодарение на това полицията успя да го намери и арестува. Ще бъде наказан за стореното.

— Ще го затворят в кафеза.

— Вече са го затворили.

— За колко време?

Господи, помисли си Ив, децата бяха безмилостни.

— Не знам. Понякога ни се струва, че не е достатъчно дълго, но това можем да направим.

— Дано първо да му хвърлят хубав пердах.

Тя едва сдържа усмивката си.

— Малкият, ако искаш да станеш ченге, трябва да се научиш да не изричаш това на глас. Лошият е задържан. Случаят е приключен. Хапни си сладкиш и се успокой.

— Добра идея. — Шинейд се приближи и хвана ръката на Шон. — Помогни ми да нарежа каквото е останало от него, добро момче. — Леко се усмихна на Ив. — Еймън, продължавай с цигулката. Нашите янки ще си помислят, че не умеем да се веселим.

Ив понечи да седне, когато музиката отново зазвуча, но Брайън я сграбчи.

— Ще потанцувам с вас, лейтенант Сладур.

— Не съм по танците.

— Тази вечер ще танцуваш.

Очевидно нямаше измъкване. И тя, и всички други танцуваха до полунощ, когато краката ѝ вече не я държаха и едва успя да се довлече до леглото.

Където петелът отново я събуди на разсъмване.

Казаха си „довиждане“ по време на закуска. Сбогуването включваше много прегръдки и безброй целувки. А с Брайън и вдигане във въздуха.

— Ще започна да те ухажвам веднага, щом скъсаш с този.

Какво толкова, по дяволите, каза си тя и отвърна на целувката му.
— Е, ще трябва да почакаш доста.

Той се засмя, обърна се към Рурк и приятелски се плеснаха по дланите за поздрав.

— Шибан късметлия! Пази и себе си, и нея.

— Доколкото мога.

— Ще ви изпратя до колата. — Шинейд хвана ръката на Рурк. — Ще ми липсваш. — Усмихна се на Ив, докато вървяха през ситния дъжд. — Ти също.

— Елате за Деня на благодарността. — Рурк стисна ръката ѝ. — Искаме всички да дойдете отново, както миналата година. Мога да го уредя.

— Знам, че можеш. Ще се радвам. Уверявам те, че всички ще се радваме. — Шинейд въздъхна и се наведе към Рурк за миг. После се отдръпна назад, целуна го по бузата. — От майка ти — прошепна тя и го целуна и по другата. — И от мен. — Накрая леко допря устни до неговите. — И от всички нас.

Повтори ритуала за благословия с Ив и примигна, за да сдържи сълзите си.

— Вървете, желая ви страхотна почивка. Лек път. — Хвана ръката на Рурк за момент, заговори на ирландски, отдръпна се и им помахаша.

— Какво рече тя? — попита Ив, когато се качиха в колата.

— Каза, чу тук има обич, която ще ни бъде достатъчна до следващата ни среща, а тогава ще ни даде още.

Рурк я гледаше в огледалото за обратно виждане, докато се скриха зад завоя.

Ив остана мълчалива и изпъна крака.

— Наистина си шибан късметлия.

Това го накара да се усмихне. Погледна я закачливо, леко самодоволно.

— Най-големият — съгласи се той.

— Гледай пътя, шибан късметлия.

През целия път до летището Ив се опитваше да не затаява дъх.

4.

Хубаво бе да си е у дома. Караше през града към полицейската централа сред натовареното движение и клаксоните, крещящите рекламни дирижабли и дрънчащите максибуси само приповдигаха настроението ѝ.

Почивките бяха нещо страхотно, но според Ив в Ню Йорк имаше всичко, което би могла да поиска, плюс пакет соев чипс.

Дори когато температурата навън бе изнервяща като данъчна проверка, а нажеженият бетон и стомана излъчваха потни вълни, тя не би заменила своя град за никое друго място на планетата или далеч от нея.

Беше отпочинала, заредена с енергия и готова за работа.

Качи се в асансьора от подземния гараж, пристъпвайки навътре на всеки етаж, където се натъпкваха още и още ченгета. Почувствала недостиг на кислород, Ив се измъкна и изкачи последните няколко етажа с ескалатора.

Усещаше познатия мирис, който ѝ подсказваше, че си е у дома. Пот и блудкаво кафе се сливаха в един аромат, който не бе сигурна дали съществува другаде, освен в полицейско управление.

Но тя бе свикнала с това.

Заслуша се в мантрата, която си повтаряше висок като върлина мъж с белезници, докато двама униформени го бутаха по ескалатора.

— Шибани ченгета, шибани ченгета, шибани ченгета...

Беше музика за ушите ѝ.

Тя слезе, сви към отдел „Убийства“ и забеляза Дженкинсън, един от детективите си, да се взира в менюто на автомата за закуски с изражение на безнадеждност.

— Детектив?

Той леко се оживи.

— Здравейте, лейтенант, радвам се да ви видя.

Изглеждаше, сякаш е спал с дрехите няколко дни.

— Карал си двойна смяна ли?

— Късно снощи с Рейник заловихме един тип. — Дженкинсън се спря на нещо, което приличаше на баничка със сирене, ако човек е сляп с едното око. — Тъкмо приключваме случая. Жертвата влиза в стриптийз бар на Авеню А и си поръчва танц на коляно. Нападателят пристига и вижда цицорестата танцьорка, която се оказва бившата му. Удря ѝ един-два шамара. Похотливецът го цапардосва. Охраната изхвърля натрапника. Той си отива у дома, взема сувенирната си бейзболна бухалка на „Янките“, причаква жертвата. Когато онзи излиза, негодникът се нахвърля върху него. Пребива го и разпилява мозъка му по тротоара.

— Висока цена за един танц на коляно.

— Не ще и дума. Негодникът е глупав, но ловък. — Дженкинсън разкъса опаковката на смачканата закуска и отхапа с примирение. — Захвърля бухалката и побягва. Намерихме свидетели, с лопата да ги ринеш. Получихме отпечатъците му, името, адреса. Шибаняк! Не се прибира у дома да улесни живота ни, а отива при бившата. Носи ѝ скапани цветя, които е изтръгнал от сандъче на тротоара. От корените все още се рони пръст.

— Момче от класа — отбеляза Ив.

— О, да. — Дженкинсън излапа останалата част от баничката. — Тя не го пуска да влезе — умна стриптийзьорка е, и се обажда в полицията, докато той циври и удря по вратата, а по целия коридор падат цветя и пръст. Пристигаме да го задържим — и какво прави той? Скача през шибания прозорец в дъното на коридора. Прелита четири етажа, все още с проклетите цветя в ръце, хвърчи пръст...

Той се обърна да програмира кафе с две дози подсладител.

— Извади дяволски късмет, защото се приземи върху две наркоманчета, които се пазаряха долу. Уби единия, а другият бере душа. Но те омекотиха падането му.

Истински заинтригувана, Ив поклати глава.

— Не може да си измисляш.

— Става все по-интересно — продължи Дженкинсън, сърбайки кафе. — Тръгваме да го гоним. Аз слизам по аварийното стълбище... Смачканите наркоманчета са отвратителна гледка. Рейник излиза през предния вход. Забелязва го. Негодникът се втурва през кухнята на денонощен китайски ресторант, хората се разкрещават и падат като плочки за домино. Шибанякът хвърля разни неща по нас, съдове с

манджи и бог знае какво. Рейник се подхлъзва на някакво пилешко със зеленчуци, пада. Не, по дяволите, човек не може да си измисли подобно нещо, лейтенант.

Усмихна се самодоволно, отпи още кафе.

— Запътва се към онзи сексклуб, но охранителят вижда окървавения нещастник да се задава и препречва вратата. Има телосложение на танк, така че нашият човек просто отскача като баскетболна топка от ръба на коша, полита във въздуха и се приземява точно върху мен. Господи, изпоцапва ме с кръв и мозък от наркоманчето, а Рейник, целият в манджа, довлича задника си. И негодникът се развиква за полицейско насилие. А за да не се наложи да го упражня, трябваше да му сложа белезници. Както и да е — въздъхна той, — приключваме.

Нима имаше нещо чудно, че тя обожаваше Ню Йорк?

— Добра работа. Искаш ли да те освободя?

— Не. Ще откраднем по няколко часа сън на кушетката, когато регистрираме онзи нещастник. Виждате ли какви неща се случват, шефе? И всичко това заради едни цици.

— Любовта убива.

— Да, мамка му.

Ив сви към общото помещение, размени поздрави с ченгетата, чиято нощна обиколка бе завършила. И влезе в широко отворения си офис. Както бе очаквала, детектив Мойнахан бе оставил бюрото ѝ в безупречно състояние. Всичко изглеждаше точно както преди, освен че бе по-чисто. Дори малкият ѝ прозорец блестеше, а във въздуха се носеше уханието на горите, през които бе вървяла в Ирландия. Макар и едва доловимо, но съвсем не неприятно...

Без трупа.

Програмира кафе на автоматичната печка и с въздишка на задоволство седна на бюрото си, за да прочете докладите и досиетата, събрани в нейно отсъствие.

Убийците не си бяха дали почивка по време на нейната, забелязатя, но работата на отдела бе вървяла гладко. Прегледа материалите за приключени и неприключени случаи, молбите за отпуск, извънредни, лично време, компенсации.

Чу приглушеното тътрене на летните ботуши на Пийбоди и вдигна поглед, когато партньорката ѝ застана на прага.

— Добре дошла у дома! Как беше? Фантастично, нали?

— Беше хубаво.

Ъгловатото лице на Пийбоди имаше лек слънчев загар, което напомни на Ив, че партньорката ѝ е била на едноседмична почивка с гаджето си Макнаб, един от асовете на електронния отдел. Тъмните ѝ коси бяха вързани на къса, но симпатична опашка и бе облечена с тънко бежово яке върху панталон, подобен на работен. Потникът ѝ бе в тон с ботушите, в ярко вишневочервено.

— Изглежда детектив Мойнахан е успявал да поддържа огъня, докато ме нямаше.

— Да. Определено се престарава да изпипва всичко, но е лесно да се работи с него. Стабилен е и знае как да седи на бюро. Избягва участие в акции, но има добър усет как да управлява кораба. Е, какво получи?

— Купчина доклади.

— Стига, знаеш, че говоря за годишнината. Рурк е трябвало да те изненада с нещо наистина уникално. Хайде — настоя Пийбоди, когато Ив просто остана на мястото си. — Пристигнах рано само заради това. Мисля, че имаме близо пет минути до официалното работно време.

Вярно, помисли си Ив и когато срещна погледа на кафявите очи на Пийбоди, умоляващ като на кутре, тя протегна ръка и ѝ показа новия часовник, който носеше.

— О... — пресилено възкликна Пийбоди.

Страхотна реакция, помисли си Ив. Озадачение, изненада, силно разочарование и героични усилия за прикриване на всичко това.

— А, хубав е. Хубав часовник.

— Функционален.

Ив завъртя китка и огледа с възхищение семплата каишка, сребристия циферблат.

— Да, така изглежда.

— Има няколко интересни екстри — добави тя, докато си играеше с него.

— Хубав е — повтори Пийбоди и издърпа пиукация комуникатор от джоба си. — Чакай да видя... Хей, ти си. — Зяпнала, Пийбоди вдигна глава. — Има вграден микроком? Това е супер. Другите са много натруфени, но този изглежда изчистен.

— Нанокон. Нали и колата, която проектира за мен, изглежда обикновена?

— По-скоро грозна — поправи я Пийбоди. — Но никой не би се загледал в нея и не би разбрал, че е пълна с екстри. Та и с тази джаджа е същото? — Пийбоди машинално извади линка си, когато звънна, но се спря. — Пак ли си ти? Има пълни комуникационни възможности? В часовник с тези размери?

— Не само това, а и навигация, пълни информационни възможности. Всякаква информация и комуникации. Той го програмира за всичко, което ми трябва. Ако се наложи, мога да получа достъп до файловете си от него. Водоустойчив е, издържа на удар и има опция за гласови команди. Показва температурата на околната среда. Както и часа.

Не спомена, че ѝ бе подарил и втори със същите характеристики, но украсен с диаманти... Щеше да го носи само в специални случаи.

— Наистина е върхът. Как...

Ив рязко дръпна ръката си.

— Не си играй с него. И аз все още не съм разучила всичко.

— Изглежда идеален за теб. Самото съвършенство. Наистина го е постигнал. И те води в Ирландия, в Италия и накрая на онзи свой остров. Само романтика и релакс.

— Почти, като изключим мъртвото момиче.

— Да, и ние с Макнаб си прекарахме страхотно... Какво? Какво мъртво момиче?

— Ако пийна още кафе, може и да склоня да ти разкажа.

Пийбоди се втурна към печката.

След минути пресуши своята чаша и поклати глава.

— Дори през отпуска си разследвала убийство, така ли?

— Не съм го разследвала, ирландското ченге свърши работата си. Консултирах го... Но неофициално. А сега функционалният ми и все пак добре изглеждащ часовник показва, че вече сме на смяна. Размърдай се.

— Ще се размърдам, но искам да ти разкажа как с Макнаб вземахме уроци по гмуркане и...

— Защо?

— Не знам, но ми хареса. И за интервютата за книгата на Надин, която все още е номер едно, в случай че не си проверила. Ако не

поемем нов случай, може да обядваме някъде. Аз черпя.

— Добре де, но трябва да вляза в ритъм.

Когато остана сама, Ив се замисли. Не би имала нищо против един обяд, осъзна тя. Щеше да бъде нещо като мост между почивката и работата, ежедневната суетня и рутината.

Нямаше запланувани срещи, липсваха неотложни задачи. Трябваше да обсъди някои от текущите разследвания с екипите, да се види с Мойнахан, главно за да му благодари за добрата работа. Освен това...

Прегледа следващия доклад, вдигна звънящия си линк.

— Лейтенант Далас, отдел „Убийства“.

Централа. Лейтенант Ив Далас.

„Дотук с мостовете“, помисли си тя.

Джамал Хюстън бе умрял с шофьорската шапка на главата си зад волана на внушителна златиста лимузина, дълга и лъскава като змия. Беше старателно паркирана на място за кратък престой до летище Ла Гуардия.

Стрелата от арбалет го бе пронизала във врата и се бе забила в средата на волана, което накара Ив да предположи, че паркирането е дело на самия Джамал.

Със запечатващ спрей на ръцете и ботушите, тя огледа входната рана.

— Колкото и ядосан да е човек, това е малко прекалено.

— Арбалет... — Пийбоди огледа тялото от другата страна на лимузината. — Сигурна ли си?

— Рурк има няколко в оръжейната си колекция. Единият стреля с подобни стрели. Въпросът е защо някой се е качил, въоръжен с арбалет, в лимузината.

Джамал Хюстън, замисли се тя, докато преглеждаше вече получената информация, чернокож мъж на четиридесет и три години, съсобственик на транспортната фирма „Голд Стар“. Женен, баща на две деца. Без криминални прояви в зряла възраст. Запечатано досие за провинения като непълнолетен. Беше висок метър и осемдесет и три, тежеше деветдесет килограма и беше облечен с елегантен и идеално

изгладен черен костюм, бяла риза и червена вратовръзка. Обувките му бяха лъснати като огледало.

Носеше ръчен часовник, златен и лъскав като лимузината, и игла със златна звезда на ревера, с бляскав диамант в средата.

— Тъгълът издава, че е бил застрелян отдясно в гръб.

— Отделението за пътници е безупречно чисто — отбеляза Пийбоди. — Никакъв боклук, никакъв багаж, използвани чаши или бутилки... И всички прегради за чаши са заети, значи, пътникът или пътниците не са отнесли нито една със себе си. Всичко блести и има свежи, истински бели рози в малките вази между стъклата. Богат избор от дискове за слушане и четене, всичките подредени по азбучен ред и стил в специално отделение, и изглеждат недокоснати. Има три пълни гарафи с различен алкохол, хладилник със студени напитки и компактна автоматична печка. Паметта показва, че е била заредена в шестнадесет часа и оттогава не е ползвана.

— Явно пътникът не е бил жаден и не е искал нищо за хапване, нито е слушал музика, нито е чел или гледал телевизия. Оперативната група ще претърси всичко.

Ив заобиколи колата, надвеси се над трупа.

— Венчална халка, скъп часовник, златна звезда с диамант, златна обица с щифт на ухото. — Пъхна ръка под тялото, извади портфейл. — Има кредити и около сто и петдесет в брой, дребни банкноти. Със сигурност не е било грабеж. — Опитва се да проникне в компютъра на таблото. — Заключен е с парола.

Имаше повече късмет с линка и прослуша последния му разговор, в който информираше диспечера, че е пристигнал на Ла Гуардия с пътника си, за да вземат другия, и му казваше, че може да приключва за деня.

— Взел е първия, вторият е трябвало да пристигне навреме, според съобщението. Значи, паркира и преди да слезе, за да отвори вратата на пътник номер едно, получава стрела във врата. Смъртта е настъпила само няколко минути след разговора по линка.

— Защо някой да наема шофьор, за да го откара до летището, а после да го убива?

— Трябва да има сведение кой е наел фирмата, откъде е бил взет. Един изстрел — промърмори Ив. — Станало е бързо, но с доста

предварителна подготовка. Да добавим и оръжие, което може да се нарече екзотично.

Извади от джоба му бележник, личния му линк, ментови бонбони, памучна носна кърпичка.

— Отбелязано е, че има клиент в сградата на „Крайслер“ в десет и двамайсет вечерта, О. С. за Л. Т. С. Инициали на пътника, няма пълно име и адрес. Просто ги е нахвърлял за всеки случай. Да видим дали ще открием някого, който е видял нещо — ха-ха — и да оставим криминалистите да си свършат работата. Ние отиваме първо в компанията.

Седалището на „Голд Стар“ се намираше в квартал Астория. Пийбоди повтори наличната информация по пътя. Хюстън и партньорът му — Майкъл Чин, бяха започнали бизнеса си четиринайсет години по-рано с една лимузина втора ръка и го бяха ръководили главно от дома на Хюстън, където съпругата му бе изпълнявала длъжностите диспечер, офис сътрудник и счетоводител.

За по-малко от петнайсет години се бяха разраснали до автопарк с дванайсет возила — до една златисти, ултралуксозни лимузини с всички екстри — и почти от десетилетие всяка година получаваха категория пет диаманта.

За тях работеха осем шофьори и шестима души административен персонал. Мейми Хюстън все още се занимаваше със счетоводството, а съпругата на Чин от пет години бе назначена за главен механик. Синът и дъщерята на Хюстън се водеха нещатни служители.

Когато Ив спря пред оригинално проектираната сграда с огромен гараж, мъж на около четиридесет с официален костюм поливаше продълговатото сандъче с червени и бели цветя. Спря се, обърна се с приятното си лице към тях и чаровно им се усмихна.

— Добро утро.

— Търсим Майкъл Чин.

— Вече го намерихте. Заповядайте вътре на хладно. Едва девет сутринта е, а вече е непоносима жега.

Лъхна ги хлад и аромат на цветя. Върху работен плот бяха сложени цветята и компактно информационно и комуникационно устройство. Имаше маса, върху която като ветрило бяха подредени лъскави брошури. От двете ѝ страни бяха разположени удобни

дълбоки кресла, а златист диван и още две табуретки образуваха кът за преговори.

— Да ви предложи ли нещо студено за пиене?

— Не, благодаря. Господин Чин, аз съм лейтенант Далас, а това е детектив Пийбоди. От нийоркската полиция сме.

Усмивката му остана приветлива, но в нея се прокрадна леко озадачение.

— Някакъв проблем ли има?

— Съжалявам, че трябва да ви го съобщя, но партньорът ви — Джамал Хюстън, беше намерен мъртъв тази сутрин.

Усмивката му внезапно изчезна, сякаш някой я бе изключил.

— Извинете, какво казахте?

— Беше намерен в един от автомобилите, собственост на тази компания.

— Катастрофа... — Направи крачка назад, блъсна се в едно от креслата. — Катастрофа? Джамал е катастрофирал?

— Не, господин Чин. Смятаме, че господин Хюстън е бил убит снощи около десет и двадесет и пет.

— О, не разбирам... Явно е станала някаква грешка. Чух се с Джамал малко преди този час. Минути по-рано. Беше на летище Ла Гуардия. Трябваше да откара клиент и да вземе съпругата му.

— Няма грешка. Идентифицирахме господин Хюстън. Беше открит в лимузината, паркирана до Ла Гуардия, рано тази сутрин.

— Почакайте. — Този път Чин се хвана за облегалката на креслото и леко се олюля. — Казвате, че Джамал е мъртъв? Убит... Но как? Защо?

— Господин Чин, най-добре е да поседнете. — Пийбоди му помогна. — Да ви донеса ли вода?

Той не престана да поклаща глава, докато очите му, искрящо зелени зад гора от черни мигли, се изпълваха със сълзи.

— Джамал е убит. Господи, мили боже! Опитали са се да откраднат колата? Така ли? Бяхме се разбрали да съдействаме при отвличане. Такава е политиката на фирмата. Никоя кола не е по-ценна от един живот. Джамал...

— Знам, че е шок за вас — започна Ив — и ви е много трудно, но трябва да ви зададем няколко въпроса.

— Ще се събираме за вечеря. Всички. На барбекю.

— Тук ли бяхте снощи? Вие ли бяхте диспечер?

— Да. Не. О, господи... — Потърка с длани насълзените си искрящи очи. — Бях си у дома, оттам държах връзка с колите. Имаше късна заявка, нали разбирате. Той я пое, защото Кими беше приела две нощни една след друга, Уест имаше клиент рано сутринта, а беше рожденият ден на сина на Питър и... Но няма значение. Хвърляхме жребий и спечелилият можеше да избере какъв да бъде — диспечер или шофьор. Той избра заявката.

— Кога беше направена?

— Вчера следобед.

— Кой беше клиентът?

— Ще проверя... Не помня. Не мога да мисля. — Закри лицето си с ръце, после рязко вдигна глава. — Мейми, децата. Мили боже! Трябва да тръгвам. Да взема жена си. Трябва да отидем при Мейми.

— Добре, но най-важното, което можете да направите за Джамал сега, е да ни дадете информация. Вярваме, че човекът, когото е возел, го е убил или знае кой го е извършил. Кой е бил в колата, господин Чин?

— Почакайте. — Мъжът отиде до компютъра на плота. — Не се връзва. Знам, че беше нов клиент, но искаше да изненада съпругата си, като я вземе със стил от летището и я заведе на късна вечеря. Помня това. Ето, ето го... Огъстъс Суийт. Трябваше да го вземе от сградата на „Крайслер“. Щял да работи до късно и искал да тръгне веднага от офиса. Имам информация за кредитните му карти. Винаги я изискваме предварително. Тук имам всичко.

— Можете ли да ми извадите копие?

— Да, да... Щеше да вземе жена си от летището. Поиска най-добрия ни шофьор, но дори не познаваше Джамал, така че не разбирам. Можех аз да бъда зад волана. Можеше да бъде всеки от нас. Просто...

Едно хвърляне на монета, помисли си Ив.

Той избухна в плач, когато Ив му позволи да повика съпругата си. Беше с една глава по-висока от него, с огненочервени коси и доста наедрял корем.

Ив видя сълзи да потичат от очите ѝ, но се държеше.

— Трябва да дойдем с вас — каза тя на Далас. — Мейми не бива да го узнае от непознати. Съжалявам, но сте такива. Трябва да бъде със

семейството си. Ние сме семейството ѝ.

— Хубаво. Можете ли да ни кажете кога за последен път се видяхте или разговаряхте с господин Хюстън?

— Вчера, малко преди пет, мисля. Бях отскочила до Мейми, защото гледаше Тайг, сина ни. Детегледачката му беше взела един ден отпуск. Той пристигна точно когато тръгнахме. Беше поел късна заявка и се прибра у дома за няколко часа. Сигурно вече знаете това. Майкъл си дойде около шест и половина и вечеряхме с малкия. Майкъл го изкъпа и го сложи да си легне малко преди осем, защото аз бях уморена. Държеше връзка с колите от дома. Легна си около единайсет. Знам, защото все още бях будна. Бях уморена — повтори тя, потърквайки корема си. — Но бебето не беше. Не знам точния час, ала беше горе-долу толкова.

Ив им зададе още няколко рутинни въпроса, но вече бе добила обща представа.

Семейство Хюстън притежаваше голяма и кокетна къща в предградията, с огромни прозорци и градина отпред, която напомни на Ив за Ирландия. Мейми Хюстън, с широкопола сламена капела, за да пази лицето си от слънцето, отрязваше едри цветя с дълги дръжки и ги слагаше в широка плитка кошница.

Обърна се и понечи да махне за поздрав, да се усмихне. Но усмивката ѝ застина, ръката ѝ бавно се отпусна.

Досети се, че нещо не е наред, помисли си Ив. Пита се защо приятелите ѝ, партньорите ѝ, са дошли с кола до дома ѝ, придружавани от две непознати жени.

Изпусна кошницата. Цветята се разпиляха по зелената трева, когато хукна към тях.

— Какво има? Какво е станало?

— Мейми. — Гласът на Майкъл прозвуча пресипнало. — Джамал... Случило се е нещо с Джамал.

— Катастрофирал ли е? Кои сте вие? — обърна се тя към Ив. — Какво е станало?

— Госпожо Хюстън, аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. — Докато Ив говореше, Кими Чин застана до Мейми, обви

ръка около раменете ѝ. — Съжалявам, но трябва да ви съобщя, че съпругът ви е бил убит снощи.

— Това не е възможно. Не може да е истина. Отишъл е да потича или на фитнес. Аз... — Потупа по градинарския си панталон. — Не съм взела линка си. Все го забравям, когато работя в градината. Майкъл, нали ще му се обадиш от своя? Просто е излязъл да потича.

— Прибра ли се у дома?

— Да, разбира се — сопна се тя на Майкъл, но прехапа устни. — Аз...

— Госпожо Хюстън, най-добре е да влезем вътре.

Но тя гневно се обърна към Ив.

— Не искам вътре. Искам да разговарям със съпруга си.

— Кога беше последният ви разговор?

— Когато... Излезе снощи за работа, но...

— Не се ли притеснихте, когато не се прибра?

— Трябва да се е прибрал. Беше късно. Щеше да се забави и ми каза да не го чакам, затова си легнах. И е станал рано, това е. Станал е рано, за да потича или да отиде на фитнес. Имаме уреди в къщата, но обича да ходи там, да се среща с хора. Знаеш колко обича да тича, а после да се отбива във фитнес клуба, да чуе последните клюки, Кими.

— Знам, скъпа. Хайде да влезем.

Вътре Кими седна до нея и я прегърна силно в слънчевата всекидневна. Мейми се загледа в Ив с изцъклени, блуждаещи очи.

— Не разбирам...

— Ще направим всичко възможно да разкрием какво се е случило. Можете да ни помогнете. Познавате ли някого, който би поискал да навреди на съпруга ви?

— Не. Той е добър човек. Кажете ѝ, Кими.

— Много добър човек — ласкаво потвърди Кими.

— Някакви проблеми с персонала?

— Не. Имаме много малко служители... Такава беше идеята.

— Нещо безпокоеше ли го напоследък?

— Не. Нищо.

— Някакви финансови проблеми?

— Не. Имаме добър живот благодарение на бизнеса. Обичаме работата си... Затова той все още шофира, а аз водя счетоводството. Винаги е мечтал сам да си бъде шеф, а бизнесът е всичко, което

искахме. Гордее се с това, което изградихме заедно. Имаме две деца в колеж, но го бяхме планирали, така че... Децата. Какво ще кажа на децата?

— Къде са те, госпожо Хюстън?

— Бенджи посещава летни курсове. Ще става адвокат. Той ще бъде нашият адвокат. Лия е на плажа за два дни с приятелки. Какво да им кажа?

Ив продължи да я разпитва още малко, но поне засега тук нямаше нищо друго, освен шок и мъка...

Облекчение бе да излязат навън в изтощителната жега.

— Да проверим финансите на фирмата, да съберем информация за партньорите и съпругата, за останалите служители. Ще идем до този фитнес клуб, да получим потвърждение за обичая му рано сутрин.

— Вече започнах. Не ми се вярва да е тук — отбеляза Пийбоди.
— Наистина изглеждат като едно семейство.

— Наскоро приключихме случай, в който всички бяха приятели и партньори с жертвата.

— Да — въздъхна Пийбоди. — Човек определено може да стане циничен след това.

— Направи ли справка за онзи Огъстъс Суийт?

— Да. Старши вицепрезидент е, вътрешна сигурност, „Дъдли и син“, фармацевтична компания. Главен офис в сградата на „Крайслер“.

5.

„Дъдли и син“ заемаше пет от най-люксовите етажи на известната сграда, с фойета, обзаведени в стил, който Ив би нарекла изискано градско разточителство. Плотовете от стъкло и стомана означаваха, че никоя от шестте администраторки не бива да забравя да събере колене, а лъскавата сребърна стена зад тях хвърляше отражения и отблясъци от светлината, нахлуваща през многобройните прозорци.

Странни стъклени скулптури висяха от тавана над съвършено лъскав катраненочерен под.

Посетителите можеха да убиват времето на дълги скамейки без облегалки, върху меки дунапренови възглавници, и да гледат на стенните екрани реклами за иновациите и историята, с които компанията парадираше.

Ив избра администраторка, която изглеждаше отегчена, и сложи значката си на стъкления плот.

— Огъстъс Суийт.

— А вашето име, ако обичате?

Ив докосна с пръст значката си.

— Един момент. — Пръстите ѝ затанцуваха по екран зад плота. — Господин Суийт има съвещания до два. Ако искате да си уговорите среща, с удоволствие ще...

Ив отново потупа по значката си.

— Това е уговорката ми. Ще се наложи да прекъснете съвещанието на господин Суийт и да му кажете, че ченгетата са тук. А, и още нещо. Ако изпрати някоя секретарка или друг подчинен да ме пита в каква връзка го търся, това никак няма да ми хареса и вие ще го отнесете.

— Няма причина да се заяждате.

Ив само се усмихна.

— Все още не сте видели какво значи заяждане. Повикайте Суийт, за да можем и двете да свършим работата си.

Повика го. Бяха нужни близо десет минути, но той излезе през двойни стъклени врати. Беше с черен костюм, тъмна вратовръзка и изражение, което говореше, че навярно няма чувство за хумор.

Косите му, оловносиви и късо подстригани, стърчаха около сурово, ъгловато лице. Студените му сиви очи срещнаха погледа на Ив, докато вървеше.

— Предполагам, че е нещо достатъчно важно, за да прекъснете графика ми.

— Мисля, че е така, но в моята класация по важност убийството заема доста високо място.

Беше разкрила достатъчно, за да привлече вниманието му. Лицето на Суийт застина, когато се обърна, покани я с нетърпелив жест да го последва и закрачи обратно към двойните врати. Тя го последва с Пийбоди по широк коридор, през който се стигаше до второ фоайе. Зави, прекоси помещението между офисите до място в ъгъла с огромно бюро, разположено така, че от него се разкриваше внушителен изглед към града.

Затвори вратата, скръсти ръце.

— Легитимация.

И двете извадиха служебните си карти. Провери ги с джобен скенер.

— Лейтенант Далас. Чувал съм за репутацията ви.

— Това ще ни улесни.

— Кой е убит?

— Джамал Хюстън.

— Името не ми звучи познато. — Извади комуникатор. — Мичъл, потърси във файловете ми информация за Джамал Хюстън. Не работи в моя отдел — каза той на Ив. — Знам имената на всички в отдела.

— Не е работел тук. Бил е съсобственик на транспортна фирма с лимузини, в която снощи са подали заявка за откарване до Ла Гуардия.

— Не съм подавал заявка за транспорт снощи. Използвах кола с шофьор на компанията.

— Докъде?

— До ресторант за работна вечеря и обратно. „Интермецо“, осем часа, маса за шестима. Тръгнах отгук в седем и половина, пристигнах в седем и петдесет и три. Потеглих от ресторанта в десет и четиридесет

и шест и се прибрах у дома в единайсет. Снощи не съм имал работа на Ла Гуардия.

— Да вземете съпругата си?

Той се усмихна мрачно.

— Със съпругата ми се разделихме преди четири месеца. Не бих ѝ помогнал да стане от пода, още по-малко да се придвижи от летището. Впрочем, доколкото знам, тя прекарва лятото в Мейн. Сбъркали сте човека.

— Може би. За заявката са били използвани вашето име, адрес и кредитна карта. Шофьорът е взел пътника от този адрес.

Изчаквайки реакцията му, тя извади копието, което ѝ бе дал Чин.

Вгледа се в очите му, видя ги да се отварят широко. Той отново извади комуникатора.

— Мичъл, блокирай кредитните ми карти, поискай справка за движенията и уреди временна замяна. Веднага! — сопна се той. — Искам Горъм да провери цялата ми електроника, а Лайл да претърси всички етажи. Незабавно.

— Кой има достъп до информацията ви? — попита Ив, когато Суийт прибра комуникатора си.

— Аз ръководя отдела по сигурността. Никой не може да е достигнал до тази информация за кредитната ми карта. Служебна е. Как е била направена заявката?

— По линк.

— Претърсването ще включва и проверка на разпечатките на всички линкове на този отдел.

— Електронният отдел на полицията ще направи своя щателна проверка, която ще включва и вашия личен линк.

Струваше ѝ се невъзможно, но изражението му стана още по-сурово.

— Ще ви трябва съдебна заповед.

— Няма проблем.

— Какво искате от мен? Незабавно трябва да се погрижа за това нарушение на сигурността.

— Става дума за убийство, господин Суийт, което може наистина да се окаже свързано с вашия проблем със сигурността, но все пак това не е най-важното. Тялото на шофьора беше открито тази сутрин в лимузината му до Ла Гуардия.

— Убит от някого, който е използвал моето име, моите лични данни...

— Така изглежда.

— Ще ви дам името и номер за връзка с всеки, който беше на вечерята снощи, и всички ще потвърдят присъствието ми. Използвам само коли и шофьори на компанията. Доколкото си спомням, не съм познавал този Джамал Хюстън и не искам името ми да бъде опетнявано по такъв начин. Или полицията да се рови в личната ми електроника и разпечатките на линковете ми.

— Предполагам, че на Джамал Хюстън му е далеч по-неприятно.

— Не го познавам.

— Личният ви асистент или някой друг от персонала ви трябва да е притежавал вашата информация и вероятно достъп до кода на тази карта.

— Шепа хора, които са доказали, че може да им се има това ниво на доверие.

— Ще поискам имената на тези шепа хора — увери го Ив.

С Пийбоди се разделиха и тя пое първо Мичъл Сайкс, личния асистент. Беше на тридесет и четири и изглеждаше сериозен служител, с костюм като на агент от ФБР.

— Аз координирам графика на господин Суийт. — Говореше самоуверено, с делови тон, който сякаш казваше: „аз съм незаменим“, и държеше ръцете си свити върху лявото коляно. — Потвърдих резервацията за вечеря снощи и уредих транспорта на господин Суийт до ресторанта и обратно.

— Кога свършихте всичко това?

— Преди два дни, с потвърждение вчера следобед. Господин Суийт излезе от офиса си в седем и половина. Аз тръгнах в седем и тридесет и осем. Записано е в паметта на охранителната система.

— Не се и съмнявам. Имате ли достъп до служебната кредитна карта на господин Суийт?

— Да, разбира се.

— За какво я използвате?

— За разходи, натрупани от операции на компанията, ръководени от господин Суийт. Всички движения се запаметяват и проверяват. Ако я използвам, за разхода трябва да има ордер или подписано платежно нареждане, а се въвежда и моята парола.

— Отражено ли е, че е използвана снощи?

— Погледнах, както бях помолен. Няма никаква бележка. Ако беше извършено плащане от сметката, щяхме да получим автоматично съобщение, но тъй като само е била подадена заявка, няма информация. Кодът за сигурност на картата се променя на всеки три дни, отново автоматично. Без този код може да бъде отказана дори резервация.

— Значи някой е имал кода. Вие го имате, нали?

— Да. Като личен асистент на господин Суийт, имам осмо ниво на достъп. Само изпълнителни директори като господин Суийт имат по-високо.

— Ще ми кажете ли къде бяхте снощи между девет часа и полунощ?

Той присви устни.

— Както вече ви казах, тръгнах от офиса в седем и тридесет и осем. Прибрах се пеша. Живея на една пряка на север, две и три четвърти преки — на изток. Пристигнах около седем и петдесет. Приятелката ми, с която живея на семейни начала, е извън града по работа. Разговарях с нея по линк от осем и пет до осем и седемнайсет. Вечерях у дома и останах в апартамента си цялата вечер.

— Сам ли?

— Да, сам. Не очаквах да бъда разпитван от полицията тази сутрин и не виждах причина да си осигуря надеждно алиби. — Този път успя едновременно да присвие устни и да сведе поглед към носа си. — Просто трябва да приемете думата ми.

Ив се усмихна.

— Така ли? Откога работите тук?

— Назначен съм в „Дъдли и син“ от осем години, през последните три като личен асистент на господин Суийт.

— Ползвали ли сте някога услугите на „Голд Стар“?

— Не. Нито пък съм се срещал по какъвто и да било повод със злостастния господин Хюстън. Единствената ми тревога във връзка с този инцидент е злонамереното използване на името на господин Суийт, личните му данни и кредитната му карта. Този отдел се старее да осигури на компанията най-доброто в областта на корпоративната защита.

— Така ли мислите? Тогава странно как нещо дребно като кражба на самоличност ви е убягнало.

Наистина беше подло от нейна страна, но тя изпита известно задоволство от киселото му изражение.

След като приключиха с разпитите, Ив се среща с Пийбоди и заедно слязоха на приземния етаж.

— Двамата, които разпитах — началникът на охраната на Суийт и счетоводителят, бяха отзивчиви. Алибито на счетоводителя е рожденият ден на майка му. Празнували са с дузина гости от осем до около единайсет часа в дома, където той живее със съпругата си. Алибито на охранителя не е толкова желязно. Женен е, но жена му излязла с приятелки за вечерта, а той останал у дома и гледал мач. Прибрала се около полунощ. Имат домашна охранителна система, която запаметява влизанията и излизанията, но щом е в този бранш, вероятно може да прави машинации. Проблемът е, че е бивш военен, с отличия и солидна репутация, женен от четиринайсет години, с едно дете, което в момента е на летен лагер. Работи за „Дъдли“ от дванайсет години. Наистина ми се струва стабилен.

— На каква военна служба е бил?

— Военни комуникации и сигурност.

Ив се вля в движението.

— Личният асистент няма алиби и е плужек. Почти стана разноглед да ме гледа високомерно над носа си. Според мен това е нагло престъпление. Арогантно копеле, също като Суийт.

— Дали някой от двамата е толкова глупав, че да използва името и данните на Суийт?

— Или достатъчно хитър да направи точно това, защото изглежда твърде глупаво? — отвърна Ив. — Нещо, върху което си струва да помислим. Да отидем да видим Джамал.

Не очакваше никакви изненади в моргата, но това бе задача, която трябваше да отметнат. При всеки случай разговорите с патолога Морис често служеха като потвърждение на първоначалните й теории или основа за изграждане на нови.

Завари го да работи с предпазна престилка върху елегантния костюм. Тъмносиният цвят на нощно небе, вместо строгото черно, което носеше, откакто любимата му бе убита, говореше, че е преминал в друга фаза на скръбта. За първи път от пролетта бе добавил весела

нотка с искрящо червената вратовръзка. Бе вплел шнурче в същия цвят в косите си, пригладени назад от поразителното му лице.

Работеше на фона на музика, забеляза тя, още един добър признак. Нисък и дрезгав женски глас се носеше из хладния стерилен въздух като топъл уханен бриз.

Издължените тъмни очи на Морис срещнаха погледа на Ив, усмихнаха се.

— Как премина почивката ти?

— Дяволски добре. Намерих труп.

— Има ги навсякъде. Някой, когото познаваме ли?

— Не. Момиче, пребито от зарязано гадже. Местните ченгета се справиха.

— А у дома вече тичаш по задачи — отбеляза той. — Как си, Пийбоди?

— Чудесно. Прекарах си добре на морето. Не намерих труп.

— Е, повече късмет следващия път.

Насочи вниманието си към тялото върху стоманената маса, отворено с внимателния и прецизен У-образен разрез, запазена марка на Морис.

— Ето го тук Джамал Хюстън, мъж, който е поддържал добра форма, грижел се е за външността си. Ръцете му са забележително красиви. Скенерът показва няколко стари контузии. Счупвания.

Морис зареди изображенията от скенера на екрана.

— На дясната ръка и рамо виждам следи от извиване. Две счупени ребра. Лявата китка също. Всички наранявания са получени в детството и юношеството, докато костите все още са се оформяли.

— От малтретиране ли?

— Мога само да предполагам, но това е на първо място в списъка ми. При злополука или падане не би могъл да получи тази контузия на рамото.

— Сграбчване за ръката, извиване, дърпане — заключи Ив.

— Да. Много жестоко. Не е зараснало добре, което издава, че едва ли е бил лекуван както трябва. Обзалагам се, че понякога все още е имал проблеми с рамото, особено при влажно време. Разбира се, никоя от тези контузии няма връзка с причината за смъртта. Сигурно стрелата във врата му ви е дала известна насока.

— Да, накара ме да се замисля.

— Иначе е бил здрав мъж, едва прехвърлил четиридесетте, в много добра физическа форма. При токсикологичния анализ не бяха открити никакви следи от наркотици или алкохол. Стомашното съдържание показва, че за последен път се е хранил снощи около седем. Пълнозърнести макарони със зеленчуков микс, лек бял сос, вода и заместител на кафе. Освен това е смукал ментови дражета. Тялото е чисто, освен около смъртоносната рана.

— Човекът хапва хубава здравословна вечеря, пийва малко фалшиво кафе, защото му предстои дълга нощ и иска да е бодър. Взема душ, облича чист костюм, слага шофьорската шапка. Не забравя линка си, бележник... Има книги, записани на линка, според съпругата, за да чете, докато чака клиентите си. Лапва дражетата за свеж дъх, целува жена си за довиждане. Около деветдесет минути по-късно е мъртъв.

— Но с чист, свеж дъх — добави Морис. — Върхът на стрелата е влязъл отгук. — Внимателно обърна тялото, за да покаже раната. — Пронизала го е под лек наклон наляво и надолу.

— Убиецът седи отзад, от дясната страна, стреля под този лек ъгъл. Стрелата е пронизала жертвата и се е забила в средата на волана.

— Бил му е нужен добър ъгъл — отбеляза Пийбоди, — за да избегне облегалката.

— Един изстрел, и то доста точен, ако го е улучил, където се е прицелвал.

Ив възстанови картината на местопрестъплението в паметта си — интериора на колата, дългия плюшен салон за пътници, спуснатата преграда между него и шофьорската кабина.

— И е тъмно — заключи тя, — осветлението в лимузината е включено, но слабо. Все пак трябва да е тъмно, иначе някой би забелязал, дори през затъмнени стъкла, човек зад волана на лимузина със стрела във врата. Може би е имал мерник, дори оптически — предположи тя. — Слагаш малката червена точка, където искаш, и стреляш. Точно попадение. — Въздъхна. — Е, няма какво повече да ми каже. Вдовицата му ще поиска да го види, вероятно и децата.

— Ще уредя това, след като го затворя.

Нямаха време за предложения от Пийбоди обяд в заведение, затова Ив трябваше да се задоволи със соев хотдог от улична сергия. И да включи колата на автопилот, докато се нахранят по пътя към лабораторията.

— Колко хора имат арбалети — заразсъждава тя на глас — и колко наистина знаят как да ги използват с точност? Нужно е колекционерско разрешително за притежаване на такова оръжие, може би и за използване, ако искаш да се сдобиеш с него по законен път. Просто не мога да си представя някой да прибегне до черния пазар, за да го купи специално с тази цел. Има много по-лесни начини за убиване. Струва ми се, че тук има някаква показност или парадиране.

— Не е имало конкретна мишена — добави Пийбоди, — щом убиецът не е можел да знае със сигурност кой ще шофира. Ако беше набелязал точно Хюстън, щеше да поиска той да го откара. Лесно е да хвърли малко прах в очите: „Чувал съм, че е отличен шофьор“ и прочее дрънканици...

— А ако мишената е била самата фирма? Може да е дело на вътрешен човек, но ми се струва малко вероятно. Изглежда случайно избрана жертва, поне на този етап. В същото време връзката със Суийт не е случайна.

— Може би някой е решил да убие Хюстън или който и да е зад волана, за да окаже натиск върху Суийт. Шеф на отдела по сигурността на важна корпорация е замесен в разследване на убийство и трябва да дава обяснение как е станала злоупотребата с неговите лични данни. Това не изглежда никак добре — дори ако си невинен, защото може да има последици за кариерата ти.

— Да, някои хора са с достатъчно болни амбиции, за да прибегнат до нещо толкова извратено. Ще проверим кой може да получи длъжността, ако той отнесе калая. Или кого е изместил през последните няколко месеца. Не ми харесва личният асистент — добави Ив с присвити устни. — Не съм сигурна дали има куража да убие някого, но не ми допада... Искам да го проучим по-подробно.

Посещението в лабораторията означаваше да си има работа с Дик Беренски, известен с неласкавия прякор Дикхед. Ив знаеше, че е гениален в работата си, но това не го правеше по-малко задник.

Той смяташе, че подкупите са нещо, което му се полага за експедитивната работа при горещо разследване. Често организираше малки оргии в офиса си след работно време. Разиграваше жените, които наистина се навиваха да излизат с него, като кегли за боулинг. Ив предполагаше, че плаща на повечето от тях...

Пристъпи към работното му място. Това беше дългият бял плот, покрай който той се плъзгаше от компютъра до микроскопа и обратно, приведен на табуретката си. Приличаше на буболечка, помисли си тя, а странната му глава беше като лъскаво яйце със зализани, катраненочерни коси.

Той вдигна поглед и я стрелна с усмивка, която я накара внезапно да спре. Приличаше на истинско човешко изражение.

— О, Далас, добре изглеждаш. Как я караш, Пийбоди? — Странно човешката усмивка остана на мястото си и Ив почувства сърбеж в тила. — Връщаш се на работа и още първия ден — труп. Стрела от арбалет не е нещо, на което се натъкваме често напоследък.

— Добре. Кажете ми за стрелата.

— Страхотно качество. Карбонова, с титаниева сърцевина и връх. Две трети от тежестта пада напред за по-силно проникване, а задната третина е по-лека. Има специално карбоново покритие, което помага да изтръгнеш живота на съществото, което простреляш. Дълга е петдесет сантиметра. Марката е „Файърстрайк“, производител — „Стел Уепъри“. Трябва да имаш разрешителни за закупуване и използване — за това има автоматична проверка. Струва стотачка от законен източник.

За момент Ив не каза нищо, не бе сигурна как да реагира. Не бе заплашвала, обиждала, подкупвала или дори ръмжала, а ѝ бе дал повече информация наведнъж, отколкото обикновено успяваше да изкопчи за цяло съвещание.

— Добре... Полезно е да го знам.

— Никакви отпечатъци, никакви следи, освен от жертвата. Но имам кода — производителят ги кодира в случай на дефект или нещо друго. Произведена е през април миналата година, доставена в Ню Йорк от Германия. Предлагат ги само два търговски обекта в града. Имам ги. — Подаде ѝ диск. — Всичката информация е тук.

— Случайно да са те халосали по главата наскоро?

— Какво?

— Няма значение. Нещо от колата?

— Имаме записи на трансмисиите и изминатия маршрут. Все още проверяваме останалото. Адски печено копеле е. На този етап няма никакви отпечатъци или следи, нито един паднал косъм, освен на

шофьора. Най-чистата кола, която съм виждал, дявол да го вземе, ако не броиш кръвта отпред.

— Добре — рече тя за трети път, поразена. — Добра работа.

— Това вършим тук — обясни той толкова весело, че стомахът ѝ едва не се преобърна. — А ти върви да хванеш злодея.

— Разбира се. — Ив погледна към Пийбоди, докато излизаха. — Какво беше това, мамка му? Като в онзи филм за двойниците зомбита?

— О, беше страшен. Но нищо подобно... Влюбен е.

— В какво?

— Пита се „в кого“ — засмя се Пийбоди. — Дочух, че преди няколко седмици се запознал с някаква жена и е влюбен. Щастлив е.

— Тръпки ме побиват. Мисля, че ми харесва повече, когато е задник. Не преставаше да се усмихва.

— Когато са щастливи, хората се усмихват.

— Това е неестествено.

Все пак бе получила солидно количество информация, с която да работи. Обратно в Централата, тя се затвори в офиса си, за да нахвърли записки за убийството, да подреди материали на таблото си и да напише първоначалния доклад, докато Пийбоди се свърже с двата търговски обекта и се опита да проследи откъде е дошла стрелата.

Ив позвъни на Шер Рио в прокуратурата.

— Как беше почивката?

Беше ѝ писнало да отговаря на този въпрос цял ден.

— Добре. Слушай, тази сутрин поех нов случай.

— Вече?

— Престъпността не спира нито за миг. Жертвата има засекретено досие за провинения като непълнолетен. Налага се да го разсекретя.

Рио се облегна назад и енергично прокара ръка през бухналите си руси коси.

— Мислиш, че младежките му прегрешения са свързани със случая?

— Не знам. Затова трябва да го прегледам. Човекът е собственик на процъфтяваща фирма, съпруг и баща, с голяма къща в предградията. Никакви проблеми с никого, доколкото знаем засега. Скенерните изображения в моргата показват доста стари рани, главно

счупвания. Или от малтретиране, или от участие в сбивания. Миналото на човек може да започне да го преследва, нали?

— Така казват. Не би трябвало да е проблем главният разследващ да погледне досието на жертвата. Ще подам молба.

— Благодаря.

— Как е бил убит?

— С арбалет.

Рио широко отвори сините си очи.

— Нито миг скука. Ще ти се обадя.

Ив програмира кафе, опря ботушите си на бюрото и се загледа в таблото.

След малко Пийбоди плахо почука и влезе.

— Имам списък с клиенти, закупили точно от тази партида стрели. Няколко десетки са в цял свят и даже от Космоса. Само един от тях е с постоянно местожителство в Ню Йорк. Жена е. Проверих я, чиста е, но трябва да бъдеш чист, за да получиш разрешителни.

— Ще я проучим. Защо „Голд Стар“? — запита се Ив. — Малка, интелигентна компания, малък брой коли, малко персонал и ако може да се вярва на рекламата им — първокласно лично обслужване. Най-доброто — промърмори тя, — като оръжието. Скъпо. Свързват се със Суийт, директор в голяма компания. Ако няма връзка между Хюстън и компанията му и Суийт и неговата, единственото общо е, че и двамата са успели мъже, с умения в строго определена област.

— Може би е напълно случайно.

— Ако е така, Хюстън може да е първият, а може и да не е, но няма да бъде последният. Чуй записите на трансмисиите му.

Даде гласова команда на компютъра да ги възпроизведе.

— Здравсти, Майкъл, спирам, за да взема клиента. Движението не е твърде натоварено за това време. Ще се обадя пак, когато човекът е в колата.

— Ще чакам.

— Как е Кими?

— Изтощена е. Легна си. Ще взема портативната радиостанция със себе си, когато отида да нагледам нея и малкия.

— Още две седмици — и пак ще станеш татко. И ти си почини. Мисля, че виждам клиента. Ще звънна отново.

— Интервал от три минути до следващия разговор — отбеляза Ив. — Три минути и десет секунди.

— Клиентът е на борда — каза Джамал, този път тихо, по-припряно. — На път сме за Ла Гуардия, зона за търговски транспо полети, „Сюприйм Еърлайнс“, полет шестстотин двадесет и четири от Атланта, приблизителен час на пристигане — десет и дваайсет.

— Разбрано.

— Лягай си, Майкъл. — Гласът на Джамал вече звучеше почти като шепот. — Вземи портативната радиостанция с теб, ако ще будуваш. Ще ти се обадя отново, ако се наложи. Беше дълъг ден, няма смисъл и двамата да си лягаме в малките часове. Имам книга, ще се развличам, докато чакам клиентите да приключат с късната си вечеря.

— Обади се, като стигнеш до летището, и ще си легна.

— Дадено. Клиентът се вълнува от тази изненада за жена си — добави Джамал. — Седи отзад и се усмихва. Просто се усмихва. Имам чувството, че по някое време през нощта ще трябва да вдигна преградата.

Майкъл се засмя.

— Клиентът е цар.

— Последно съобщение — рече Ив.

Джамал съобщи, че е пристигнал, и пожела лека нощ на Майкъл.

— След пет минути е мъртъв. Никаква тревога, никакво напрежение в гласа му. Точно обратното. Никакво чувство за заплахата от страна на пътника, никакви притеснения. Убиецът не е нервен, ако Хюстън го е преценил правилно, а като човек, който изкарва

прехраната си с това, трябва да има добър усет. Пътникът му е развълнуван, доволен, очаква удобния момент.

— Пътникът... А това изключва нашата Айрис Куил, жената, купила стрели като тази.

— Може да е осигурила оръжието, да е била „съпругата“. Ще я проучим. От записите личи, че Хюстън не е познал клиента. Може да е бил дегизиран, да не го е виждал от дълго време. Но ако наистина е непознат, това говори друго.

— Отново случайно избрана жертва — отбеляза Пийбоди.

— Дори случайността има модел. Ще го открием. Намери ми адреса на онази жена, Куил. Ще се отбия при нея на път за дома. Ще поработя вкъщи. Направи подробна справка за всеки, който си е купил стрела от тази марка, и на собствениците и персонала на магазините.

— Господи!

— Изпрати ми списъка, аз ще поема половината.

— Добре.

— Поискай стандартно извлечение за финансите на Мичъл, копирай ми го. Добави и за Суийт. Да видим дали парите ще ни отведат донякъде.

Айрис Куил живееше в солидна градска къща в Трайбека. Във външния облик на сградата нямаше никакво разточителство, нищо претенциозно. Собственичката не си бе направила труда да я украси с цветя, и то в квартал, който сякаш ги обожаваше. Но не се бе скъпила за охранителна система и Ив премина по установения ред със скенера за длан и изискваните от компютъра име, значка и цел на посещението.

Жената, която отвори, бе висока около метър и шестдесет, тежеше може би петдесетина килограма, с лъскави сребристи коси, подстригани на венец, и проницателни сини очи. Беше с кафяви къси панталони, под които се виждаха къси, но изключително атлетични крака, и прилепнало горнище, което подчертаваше силни ръце с добре оформени мускули.

По преценка на Ив, гонеше седемдесет и пет години.

— Госпожа Куил.

— Точно така, с какво мога да ви бъда полезна, лейтенант Ив Далас? Последното, което убих, беше черна мечка, и то далеч оттук, в

Канада.

— Арбалет ли използвахте?

— „Трайдънт“ 450 с дълга цев. — Куил наклони глава. — Арбалет?

— Може ли да вляза?

— Защо не? Познах името ви при сканирането на значката. Следя градската престъпност, почти винаги гледам Фърст по Седемдесет и пети канал.

В подреденото фоайе, оскъдно обзаведено с мебели, които изглеждаха като качествени антики, Айрис посочи към малък, също толкова подреден хол.

— Заповядайте.

— Разследвам убийство. Оръжието на убийството е стрела от арбалет.

— Труден начин да затриеш някого.

— Притежавате ли арбалет, госпожо Куил?

— Притежавам два. С изрядни разрешителни и регистрации — добави тя с блясък в очите, който разкри на Ив, че знае, че информацията вече е потвърдена. — Обичам да ловувам. Пътувам и се отдавам на хобито си. Харесва ми да се съревновавам с дивеча с разнообразни оръжия. За арбалет е нужна вещина и сигурна ръка.

— Според регистрите, през май сте закупили шест стрели „Файърстрайк“.

— Да, предполагам. Най-добрите са според мен. Отлично проникване. Не искам дивечът да страда, така че това е важен фактор за една стрела. И са направени така, че да се изваждат лесно. Не искам да хабя мунициите си. Налага се да сменям върховете, разбира се, но стъблата са здрави.

— А да сте продавали или давали назаем някоя от стрелите си на някого?

— Защо, по дяволите? Първо, предполагам, знаете не по-зле от мен, че е незаконно, освен ако е подарък или документиран заем на друго лице с разрешителни. Второ, нямам доверие на никого да ползва принадлежностите ми. И последно, тези стрели ми струваха по деветдесет и шест и петдесет.

— Мислех, че вървят по стотачка.

Веждите на Куил се повдигнаха и тя леко се усмихна.

— Купих си шест стрели и дванадесет върха и знам как да се пазаря.

— Можете ли да ми кажете къде бяхте снощи между девет и полунощ?

— Разбира се. Бях точно тук. Онзи ден се върнах от двуседмично сафари в Кения. Все още не мога да настроя вътрешния си часовник. Останах си у дома, пописах. Пиша книга за преживяванията си. Легнах си около полунощ. Заподозряна ли съм? — Леко се усмихна. — Колко интересно. В чие убийство съм заподозряна?

Скоро историята щеше да се появи в медиите, но Ив ѝ разкри най-важното:

— Джамал Хюстън. Бил е на четиридесет и три. Имал е жена и две деца.

Куил бавно кимна и дори едва забележимата ѝ усмивка изчезна.

— Жалко. Никога не съм се омъжвала, нямам деца, но някога обичах един мъж. Загина в Градските войни. Тогава хората обстрелваха хора. Предполагам, че все още е така, иначе вие нямаше да имате работа, нали? Лично аз предпочитам животните. Съжалявам за семейството му.

— Клиентка ли сте на фирма за превози с лимузини?

— Разбира се. „Стриймлайн“. — Усмивката ѝ отново просветна. — На съпруга ви е и е най-добрата в града. Когато плащам за нещо, искам най-доброто срещу парите си. Имам разписки за стрелите и за всички муниции, които съм купила. Освен това, водя опис на всичко, което съм използвала при лов и което е останало в запасите ми. Искате ли копия?

„Едва ли е необходимо“, помисли си Ив, но никога не би навредило човек да вземе повече, отколкото му трябва.

— Ще ви бъда благодарна.

— Използвам тези стрели от две години, откакто започнаха да ги произвеждат. Ще копирам оттогава насам. Иначе ще се наложи да преровите купища. Ловувам от шейсет и шест години. Майка ми ме научи.

— Познавате ли някой друг, който ползва точно тези стрели? Някой, с когото сте ловували или разговаряли за арбалети?

— Разбира се. Мога да ви дам списък с имена. Ще помогне ли?

— Поне няма да навреди. Но да ви попитам, просто от лично любопитство, след като убиете нещо, какво го правите?

— Не се интересувам от трофеи и дарявам улова на „Ловци срещу глада“. Всичко, което може да се използва от животното, се обработва и раздава на нуждаещите се. ЛСГ е отлична глобална организация.

— ЛСГ — повтори Ив.

6.

Както в Централата, Ив се почувства доволна, когато премина през портала на дома си. Определено различна атмосфера от тази в професионалния ѝ дом, но както и в Централата, тук бе на своя територия.

Изобилие от свежа лятна трева, пищен килим под разлистените дървета, безкрайни пътеки от цветя и буйно разцъфнали храсти. През това пиршество от цветове, зеленина и прохладни сенки алеята криволичеше до великолепното бижу на Рурк.

Вярно, къщата бе огромна — толкова обширна, че Ив не бе сигурна дали е влизала във всяка от стаите — но притежаваше достолепие и стил с каменните си кули, големите си прозорци и тераси. Това, което той бе построил с хитрост, хъс и въображение, им даваше топлината и уютта, от които и двамата са били лишени през по-голямата част от живота си.

В тази сграда биха могли да се разположат пет-шест или повече фермерски къщи като тази на семейство Броуди, но сега, след като бе прекарала известно време и в двете жилища, Ив разбираше, че най-важното, което дават на обитателите си, е едно и също.

Уют, стабилност, спокойствие...

Паркира, взе всичко, което ѝ трябваше за нощната работа, и продължи покрай цветята към дома си.

А там Съмърсет се материализира във фойето като тъмен облак. Кокалест, облечен в черно, следван по петите от тлъстия котарак, той я изгледа озадачено.

— Първи ден отново на работа и успяваш да се прибереш, без да изпоцапаш пода с кръв. Да отворя ли шампанско да отпразнуваме случая?

— Прескочи тази част, защото мисля да изпоцапам пода с кръв, но всичката ще бъде твоя.

След размяната на любезности, помисли си тя, докато се качваше, а котаракът припкаше след нея, вече можеше официално да

заяви, че си е у дома.

Влезе първо в спалнята, за да свали самото си и да смени ботушите с кецове. Галахад се увърташе около краката ѝ, издут като балон.

— Мисля, че си понапълнял. — Тя седна на пода и придърпа тумбестото му тяло в скута си. — Срамота. Станал си котка и половина. — Енергично го почеса, докато той се взираше в нея с различните си по цвят очи. — Няма смисъл да ме гледаш така жално, приятел. Официално си на диета. Може би трябва да ти вземем от онези фитнес уреди за домашни любимци.

— Просто ще заспи върху тях — вметна Рурк, когато влезе.

— Ще закачим нещо за ядене в края, така че да не може да достигне до него, без да се потруди.

— Просто кокалът му е едър... — усмихна се Рурк.

— Има повече тлъстини, отколкото когато тръгнахме. — Ив погъделичка котарака по корема. — Съмърсет го е разглезил.

— Вероятно. — Все още с официалния си костюм, Рурк се настани на пода до нея. Галахад моментално се премести в неговия скут. — Но и ние го глезим.

— Виж как се гушка в теб, защото заговорих за диети и упражнения, а той не иска и да чува.

Докато галеше котарака и го караше да мърка като локомотив, той се наведе и целуна съпругата си.

— Липсваше ми днес. През почивката свикнах да бъдеш изцяло моя.

— Липсваше ти толкова много секс, така ли?

— Абсолютно, но и това лице... Как мина денят ти?

— Шофьор на лимузина срещу стрела от арбалет. Печели стрелата.

— А аз си мислех, че моят ден е бил интересен.

— Коя планета купи?

— Коя би искала?

— Избирам Сатурн. Има уникален стил.

— Ще видя какво мога да направя.

Ив леко дръпна вратовръзката му.

— Нали вече нямаше да носиш толкова много дрехи?

— На глобалните срещи и съвещания се мръщят, ако си с по-малко.

— Какво разбират те? — Ив развърза вратовръзката. — Смятам, че трябва да бъдеш гол.

— Странно, току-що си помислих същото за теб. — Той протегна ръка и освободи закопчалката на кобура ѝ. Котаракът измърка, явно раздразнен, че бе престанал да го гали. — След малко пак ще те взема — обеща Рурк и го избута встрани.

Ив зае мястото на Галахад, обви крака около кръста му и ръце около врата му.

— Може би и на мен ми липсваше лицето ти... — усмихна се тя.

— Ами, липсвал ти е сексът...

— И двете, бих казала. — Долепи устни до неговите. — Да, определено и двете.

Когато котаракът гневно се отдалечи, Ив смъкна сакото от раменете на Рурк. А той просто издърпа потника над главата ѝ.

— Виждаш ли колко по-лесни са моите дрехи? А ти имаш толкова много копчета.

Зае се с тях, докато ръцете му проследяваха извивките ѝ.

Той обожаваше тялото ѝ, изваяно с оформени мускули. Приличаше на жена воин от древността, пъргава и атлетична, и му се отдаваше без задръжки.

Пръстите ѝ, нетърпеливи и бързи, сръчно се заеха с копчетата и разтвориха ризата му. Очите им се срещнаха. Нейните, златистокафяви и очакващи. Загледан в тях, той обхвана гърдите ѝ, сетне нежно ги погали, докато възбудата ѝ се засили.

Когато отново сля устни с нейните, тя се притисна към него.

Пулсирането на кръвта му се учести до яростен, първичен ритъм, в неудържимия порив да покорява. Но когато понечи да я повали по гръб на пода, тя ловко се измъкна и се озова над него.

Дишането ѝ, вече неспокойно, галеше лицето му.

— Понякога просто трябва да приемеш.

Леко ухапа устната му със зъби.

Спусна се по врата му, по рамото му, а ръката ѝ се плъзна между телата им, за да достигне до панталона му.

Усети как мускулите му се напрегнаха и отпуснаха.

Цялата тази сила бе в нейни ръце, помисли си тя. Цялото му същество ѝ принадлежеше. При тази мисъл тръпка премина през тялото ѝ. Продължи да го докосва и разпалва в него това, което желае, докато тази сила тръпнеше за нея.

Беше възбуден и гладък и тя използва ръцете и устата си, за да му достави наслада и да го измъчва. Чувствено се поклащаше, докато собственият ѝ порив почти я погълна.

Той се претърколи, притисна я към пода и в сините му очи се изписа ярост.

— А сега ти ще приемеш — прошепна той и продължи да събужда изгарящ копнеж.

От нея се изтръгна един-единствен стон, докато ръцете, които допреди малко така спокойно бяха галили котарака, сега безмилостно я обсебваха, изпълваха я с усещания, които я караха да затаява дъх, увличаха тялото ѝ в опасен водовъртеж.

Докато тръпнеше, той повдигна ханша ѝ и проникна в нея.

Изпълнена и обгърната, уловена и преоткрита. Желана. Силата се сливаше със сила сега, докато заедно се отдаваха на блаженството.

Погледите им отново се срещнаха и той видя наситения златистокафяв цвят на очите ѝ. Остави се да потъне в тях.

„Страхотно посрещане у дома“, каза си Ив, докато се обличаше. Погледна към Рурк.

— Имам да свърша малко работа.

— Шофьор на лимузина, арбалет... Досещам се. Сигурно става въпрос за онзи от „Голд Стар“.

Ив леко се намръщи, знаейки, че съпругът ѝ често преглежда криминалната хроника.

— Какво е достигнало до медиите? Нямах време да следя.

— Почти нищо повече. Пестеливи сте на подробности.

— Сигурно вече са се добрали до останалото. Шофьор и съсобственик, съпруг, баща на две деца. Няма много, което би привлякло голямо медийно внимание, докато не попаднат на информацията за арбалета. Това ще събуди интерес.

— Така предполагам.

Рурк забеляза, че тя оставя оръжието и сакото си и бърза отново да обуе кецовете. Бяха най-удобни за работа. Може би случаят нямаше

да предизвика медийно внимание, но вниманието на Ив щеше да остане погълнато от него, докато го приключи.

И той имаше малко работа за наваксване, но би могла да почака.

— Какво ще кажеш да хапнем тук и да ме осведомиш какво си узнала досега, преди да започнеш?

— Става. Не искам много. Пощадох Пийбоди и се бръкнах за хотдог за обяд.

— Малко студени макарони?

— Стига да не са с бял сос. Като последната вечеря на жертвата.

— Вместо това ще ги хапнем с леко бяло вино.

Вечеряха на ниската маса в спалнята и Ив сподели с него най-основното.

— Убедена ли си, че убиецът не е знаел кой ще бъде зад волана?

— Връзва се — каза тя. — Все още опознаваме жертвата, компанията, персонала, но ми се струва, че партньорът и съпругата няма какво да крият. Жертвата е поела курса след хвърляне на чоп. Трансмисиите по пътя звучат като обикновени, нехайни разговори за работа и от време на време — нещо лично. На този етап не виждам Хюстън като конкретна мишена. Компанията може би, но не и него.

— Интересна е и връзката с експерта по сигурността. — Рурк разчупи маслиново хлебче, подаде ѝ част и се замисли. — „Дъдли и син“ е стара компания с дълги пипала и дълбоки джобове. Човек на длъжността на Суийт би трябвало да е добре подсигурен.

— Беше бесен. Изглеждаше, че не се преструва. Но все пак... — Ив сви рамене и набоде навит макарон. — Ако го е нагласил, би се постарал да изглежда истинско.

— Тогава въпросът е защо.

— Защо Хюстън, защо Суийт, защо тази компания, защо този метод... Има нещо гнило — замислено каза тя. — Искам да проучим по-подробно онова малко копеле. Има много високо мнение за себе си. Който го е извършил, определено се мисли за велик. Методът е от значение, цялата сложна подготовка... Ако не знаеш кого ще убиеш, значи целта е самото убиване, а не жертвата. Когато човек си прави толкова труд, по-важно е как, отколкото кого.

— Провери ли кой си е купил точно от тази марка стрели?

— Да. Разпитах една от тях на път за дома. Айрис Куил.

— Чувал съм за нея. — Рурк повдигна чашата си с вино. — Има солидна репутация. Много сериозен ловец и един от основателите на „Ловци срещу глад“.

— ЛСГ.

— Едва ли за животните има значение как се наричат. Все пак вършат добра работа.

— Стори ми се стабилна. Даде ми цялата документация за оръжието си, дори ми позволи да преброя колко стрели са й останали. Бройката съвпада. Даде ми и списък на хора, за които знае, че използват същия вид. Ти не ловуваш.

— Не, ловът не ме привлича.

— Не разбирам какво намират хората в скитането из джунгли, гори или където и да е сред суровата, дива природа само за да убият някое глупаво животно, което се мотае наоколо. Ако искаш месо, можеш да си купиш хотдог на улицата.

— Това не е месо.

— Практически не е.

— Не е — в какъвто и да е смисъл. Предполагам, че в ловуването има нещо първично, състезаваш се със зверовете и прочее...

— Да, но ти си въоръженият. — Ив смръщи вежди за миг. — Може би тук е същото. Хюстън — или който и да е зад волана, е в естествената си среда, така да се каже. Седиш в неговата територия, може би на задната седалка на луксозна лимузина, но си тръгнал на лов. Примитивен импулс навярно...

— Но шансовете не са равни — изтъкна Рурк. — Убиецът е застрелял невъоръжен човек в гръб. Повечето животни притежават нещо, което би могло да се нарече оръжие за самозащита. Зъби или нокти и до известна степен — предимството на инстинкта и бързината.

— Не мисля, че го интересува дали е честно. Може би е ловец, на когото му е писнало да обстрелва четириноги бозайници. Търси повълнуваща игра? Струва си да помисля върху това.

Помисли в домашния си кабинет, където подреди второ табло с материали по случая. Програмира кафе и погледна към вратата, която я разделяше от кабинета на Рурк. Знаеше, че той има да навакса с работа, и изпитваше странно спокойствие да знае, че работят в две съседни стаи.

Въведе параметри за търсене и докато компютърът работеше, започна да допълва записките си.

Ловец. По-вълнуваща игра. Тръпката да убиваш. Необичайно оръжие, сложна подготовка = внимание. Внимание = трофей? Кой има достъп до информацията на Суийт и ловува? Мотив за въвлечането на Суийт?

Спря за миг, погледна известието за входяща трансмисия.

— Рио е свършила работата — промърмори тя и отвори полученото досие, вече разсекретено.

Вандализъм, обири на магазини, притежание на незаконни вещества, бягства от училище, прочете тя. Два престоя в затвор за малолетни, между тях един арест за пласиране и унищожаване на частна собственост. Задължителни консултации с психолог. И всичко това, преди Хюстън да стане на шестнайсет. Облегната на стола си, тя прочете докладите на социалния работник, психолога, мненията на съдиите. В общи линии, бяха му поставили етикет „буйно дете“, „хулиган“, „хроничен смутител на реда с вкус към уличната дрога“.

Докато някой си бе направил труда да се порови по-дълбоко, да прегледа медицинския му картон.

Счупени кости, насинени очи, увредени бъбреци — всичко това приписвано на злополуки и сбивания. До малко преди седемнадесетия му рожден ден, когато бе пребил баща си до безсъзнание и избягал.

Стомахът ѝ се преобърна при спомена — от съчувствие. Знаеше какво е човек да бъде бит и беззащитен, докато най-сетне разбере какво е да може да отвърне.

„Тръгнаха са по петите ти, нали? Да, издирили са те, държали са те в кафеза известно време. Но най-сетне някой се е вгледал внимателно.“

Прочете показанията на майка му, долови страха и срама ѝ, но не изпита никакво съчувствие към нея. Дълг на всяка майка бе да защитава детето си, нали? Независимо от всичко. Тази жена бе крила за счупванията и синините от срам и страх, докато най-съвестното ченге в най-удобния момент бе успяло да изкопчи истината от нея.

Известно време под наблюдение в дома си, още консултации и вероятно силата на осъзнаването, че най-сетне може да се защити, бяха преобразили тийнейджъра и му бяха помогнали да се изгради като мъж.

А снощи някой му бе отнел всичко.

— Младежкото му досие — каза Рурк от прага. — Системата е направила от него човек, може би не толкова скоро, колкото би трябвало, но е успяла да му помогне. — Той влезе, целуна я по челото. — И ти ще успееш. С какво мога да бъда полезен?

— Каза, че имаш работа.

— Наваксах донякъде и задействах неща, които могат да вървят сами известно време.

„Мисли за мен — досети се Ив, докато той преглеждаше файла. — И за себе си — ритан и пребиван от собствения си баща.“

За нея бе напълно ясно, че това го свързва с човек, когото никога не е познавал.

— Остана само малко досадна работа. Ще направя справки за част от персонала на „Дъдли“ и транспо компанията. Ще съпоставя списъка с тези на членовете на ловни клубове или подобни организации, ще проверя дали имат разрешителни за арбалет. Искам да проуча и финансите на личния асистент, и то само защото усещам, че това малко копеле не е чисто.

— Какво ще кажеш аз да поема финансите? Ще се справя побързо.

— Много се хвалиш.

— Но знаеш, че наистина съм добър в тези неща. — Той я притегли в прегръдката си за момент. — Остави това за малко. — Загледа се в информацията на екрана, докато Ив се взираше в нея. — Напомня ти за разни неща и те разстройва и обърква.

Тя поклати глава:

— Не и преди да направя справка за бащата. Може би е искал отмъщение... след толкова години. Или е спечелил достатъчно пари за удара, или... Трябва да отхвърля тази версия.

— Добре. Аз ще проуча финансите на малкото копеле.

Това я накара да се засмее.

— Благодаря.

Ив се зае с досадната работа, сортира резултатите от справките, изчисли вероятности, докато започна да се уморява...

— Не попаднах на нито един човек, свързан по какъвто и да е начин с лова. Никакви разрешителни, никакви покупки на стоки от подобно естество. Опитах се да направя съпоставка със списъци на

участници в спортни прояви. Хората вършат какви ли не странни неща. Проверих състезания по стрелба с лък... Законни. И там — нищо.

— Е, аз имах повече късмет.

— Знаех си. — Ив удари с длани по бюрото си. — Знаех си, че малкото копеле не е чисто. Какво намери?

— Сметка, която е заровил под няколко пласта. Доста се е постарал и сигурно щеше да остане скрита, ако никой не беше имал причина да се порови. И ти щеше да го забележиш, както аз — продължи Рурк. — Внимавал е да не дава никакъв повод за ровене. Чисто досие, редовен със сметките, безупречен данъкоплатец. Прехвърлих ти информацията. Компютър — нареди той, — покажи финансите на Мичъл Сайкс на втори екран.

Прието, изпълнение...

Когато информацията се появи, Ив взе кафето си и присви очи.

— Завидно състояние. Близо половин милион. — Но тя се намръщи. — Правилно ли разбирам? Депозити в спестовна сметка, направени за период от две години...

— Всъщност почти три.

— Но няма нищо, което да сочи мотив за убийство, за съжаление. Последният депозит е отпреди малко повече от седмица, в размер на двадесет и три хиляди долара и петдесет и три цента. Странно число.

— Всички спестявания са неточни суми, всичките под двадесет и пет хиляди.

— Изнудване може би... И внася неточни суми, за да бъде извън обсега на радара, който държи самият той.

— Възможно е...

— Или корпоративен шпионаж, продаване на поверителна информация от „Дъдли“ на конкуренцията. Той е личен асистент на един от директорите на отдела по сигурността, така че има известен достъп там.

— И това е логично.

— През горе-долу равни интервали са, нали? — С ръце в джобовете и присвити очи тя се вгледа в цифрите. — На всеки четири или шест седмици добавя по нещо към приличното си състояние. Изтеглянията са малко, редки и незначителни. Издържа се от законните си доходи, от време на време си позволява нещо повече, но

така, че никой да не забележи. Все пак сумите са... Почакай, нали има приятелка, с която живее, умножи сумите по две — и вече не изглеждат толкова странни. — Ив се взря в екрана. — Стигнал си дотук.

— Случайно... Компютър, втора финансова справка, раздели екрана.

— Каролия Принц, приблизително същите суми, около същите дати. И тя работи за „Дъдли“ — изтъкна Ив. — Проверих я. Представител фармацевт. — Отпи кафе. — Ще ти кажа това, което вече си открил. Отмъкват опии, до които имат достъп, и ги продават на улицата или на някой доставчик. Всеки месец.

— Така предполагам.

— Но нищо общо с Хюстън. Всъщност това ги изтласква назад в списъка на заподозрените, освен ако Хюстън или някой свързан с него се окаже техен клиент. Истината е, че използване на данните на шефа по подобен начин само би привлякло внимание. Защо човек да се набива на очи, когато има толкова доходно странично занимание? Не би рискувал да го разкрият.

— Печелели са добре. Напълно съм съгласен, че да доведат ченгетата пред собствения си праг е изключително глупаво.

— Жалко, но ще бъде забавно да го поизпотя в стаята за разпити и да изтръгна признание от него.

При спомена за присвитите му устни и самодоволния му надменен поглед през нея премина приятна тръпка.

— И това, и използването на данните на Суийт говори, че този клон на „Дъдли“ не е толкова сигурен, колкото би трябвало да бъде. — Струваше й се интересно. — Там, където има една пробойна, може би има и друга. Убиецът на Хюстън е една от тези пробойни.

— И за роднините на жертвата ли не излезе нищо интересно? — попита Рурк.

— Бащата е починал. Пребил някакво съседско момче и получил дългосрочна присъда в „Гробниците“. Там се забъркал с лоши типове и кръвта му изтекла под душовете, след като някой напъхал нож самоделка в дебелото му черво. Майката се е върнала в Тенеси, откъдето е семейството й. Няма нищо за нея.

Ив шумно въздъхна.

— Проверих партньора, съпругата му, дори децата на жертвата, всички роднини до девето коляно. Нищо не излиза. Съпругата получава дяла на Хюстън от фирмата, но и без това вече го е притежавала. Хюстън просто не е бил конкретно набелязана жертва. И нищо, свързано с компанията, не поражда никакви въпроси. Ако има връзка, най-вероятният източник е „Дъдли“. Дори тогава...

Поклати глава.

— Дори тогава какво?

— Все повече и повече се убеждавам, че е било просто заради тръпката. Ако е така, убиецът вече търси нова тръпка.

Писъкът се разнесе из сенките, див и пронизителен. Беше последван от нисък гърлен смях. За миг Ейва Крамптън съзря отражението си в опушено огледало, преди от фалшивото стъкло да изскочи демон с костеливи пръсти, от които капеше кръв.

Нейният вик бе внезапен и импулсивен, но не и поведението ѝ към кавалера ѝ за тази вечер. Изкусителните ѝ движения и нетърпеливото отъркване на тялото ѝ в неговото бяха напълно съзнателни.

Владееше занаята си.

На тридесет и три бе натрупала дванайсет години опит като лицензирана компаньонка и упорито бе работила за изкачването си по стълбицата на успеха.

Инвестираше в себе си, влагаше приходите в лицето, тялото, образованието и стила си. Говореше свободно три езика и усърдно изучаваше четвърти. Поддържаше сто седемдесет и пет сантиметровото си тяло идеално стегнато, а с йога за напреднали постигаше не само концентрация, но и изключителна гъвкавост, която доставяше наслада на клиентите ѝ.

Смяташе смесения си расов произход за дар, благодарение на който имаше златиста кожа, която поддържаше с неуморни грижи, както тялото си. Впечатляваха ясно изразените ѝ скули, чувствените ѝ устни и кристалносините ѝ очи. Косите ѝ бяха дълги, накъдрени и изкусно боядисани в цвят на тъмен карамел, който подчертаваше уникалния блясък на кожата и очите ѝ.

Инвестициите ѝ се възвръщаха. Беше една от най-скъпоплатените компаньонки на източното крайбрежие и редовно изкарваше по десет хилядарки на вечер, двойно за денонощие. Беше се усъвършенствала и получила лиценз за меню с допълнителни и специални услуги, с които задоволяваше разнообразните прищевки на мъжете, които ѝ плащаха.

Клиентът ѝ тази вечер беше нов, но издържал подробната ѝ, старателна проверка. Беше богат, здрав и можеше да се похвали с чисто криминално досие. След дванайсетгодишен брак, от осем месеца бе разведен. Малката му дъщеря учеше в частно училище.

Притежаваше масивна къща в центъра и вила в Аруба.

Външността му ѝ се стори адски обикновена, но от последния път, когато се бе снимал за лична карта, бе пуснал модерна козя брадичка и малко по-дълга коса. Освен това бе качил няколко кила, но все пак би казала, че е в добра форма.

Търсеше нов имидж с малката брадичка и по-дългата коса, помисли си тя, както правеха много мъже след развод.

Долавяше смущението му. Беше споделил чаровно, че за първи път излиза с професионалистка.

По негова молба се срещнаха на Кони Айланд — той осигури превоз с лимузина. Почти веднага я поведе към Къщата на ужасите и тя предположи, че иска прилив на адреналин и жена, която да затаява дъх и да се притиска към него.

Затова затаяваше дъх, притискаше се и се постара да потрепери, когато клиентът събра кураж да я целуне.

— Всичко изглежда толкова реално!

— Любимата ми атракция — прошепна той в ухото ѝ.

От мрака прозвуча някакъв вой, дрънчене на вериги и нещо се приближи.

— Идва!

— Насам.

Клиентът я притегли и задържа плътно до себе си, докато над тях пърхаха криле на прилеп. Техният повей развя косите ѝ.

Холографско изображение на чудовище с брадва изскочи напред и въздухът затрепери, щом замахна до рамото ѝ. Чудовището я дръпна през врата, която се затвори с трясък зад тях. С тих вик на изненада и отвращение тя зарови ръце в паяжини. Уловена в нишките, рязко се

извърна, опитвайки се да се измъкне, и се озова лице в лице с глава, набучена на кол.

От нея се изтръгна писък, напълно истински, и тя политна назад. Успя да се засмее смутено.

— Господи, кой измисля такива неща?

За миг си спомни, че капризът на предишния ѝ клиент бе въргалаше в копринени чаршафи, с продължение в джакузи. Но никой не знаеше по-добре от Ейва, че ги има всякакви.

Явно този се възбуждаше от обстановката в стая за изтезания в лунапарк.

Светлината затрептя от десетина топящи се свещи и червеникавото сияние на огън, в който мъж с качулка, гол до кръста, нажежаваше желязно копие.

Въздухът вонеше, забеляза тя. Бяха попрекалили с реализма и се носеше мирис на пот, пикоч и нещо подобно на кръв. Писъците и молитвите на мъчениците и обречените изпълниха стаята, където по камъните се стичаше бог знае какво, а в ъглите светеха очи на плъхове.

Жена умоляваше за милост, докато лежеше, разпъната върху решетка. Мъж стенеше под ударите на камшик с шипове.

А кавалерът ѝ за вечерта я гледаше с жадни очи.

„Добре“, помисли си тя, готова да изпълни ролята си.

— Искаш да ме измъчваш? И искаш да ми харесва?

С малко срамежлива усмивка той пристъпи към нея. Но дишането му се бе учестило.

— Не се съпротивлявай.

— Ти си по-силен. Никога не мога да те надвия. — Приемайки правилата на играта, тя му позволи да я отведе до сенчест ъгъл зад стенеща фигура, която се печеше на слаб огън. — Ще направя каквото поискаш. — Успя да вкара в гласа си нотка на страх. — Всичко. Аз съм твоя пленница.

— Платих за теб.

— И твоя робиня. — Видя очите му да се премрежават от удоволствие, затова продължи да говори с нисък и дрезгав глас: — Какво искаш от мен? — Затаи дъх. — Какво ще правиш с мен?

— Това, за което те доведох тук. Сега стой мирна.

Застана плътно до нея и посегна към джоба си, към калъфа за нож, скрит на бедрото му.

Целуна я веднъж и притисна гърдата ѝ със свободната си ръка, за да почувства ударите на сърцето ѝ под дланта си.

Тя чу някакъв звук, щракване.

— Какво е това?

— Смърт — отвърна той.

Направи крачка назад и заби ножа в пулсиращото ѝ сърце.

7.

С претоварен от информация и теории ум, Ив пропълзя в леглото. Биологичният ѝ часовник се нуждаеше от почивка и презареждане със солидна доза сън. Сгуши се до Рурк, когато ръката му я обгърна, и почувства как всичко в нея се отпусна.

Затвори очи.

Линкът ѝ звънна.

— По дяволите! Осветление десет процента. Блокирано видео.
— С мъка се надигна, прие обаждането. — Далас.

Централа. Лейтенант Ив Далас. Среца с полицая на Кони Айланд, Къща на ужасите, главен вход. Вероятно убийство.

— Прието. Свържете се с детектив Дилия Пийбоди. Вероятна връзка с разследването за Хюстън?

Неясна, но възможна.

— Тръгвам. Мамка му! — каза тя, когато прекъсна трансмисията.

— Аз ще карам. — Рурк стана и поклати глава, когато я видя да смръщва вежди. — Имам бизнес интереси в парка, както знаеш. Ще ми се обадят... — Замълча, когато линкът му звънна. — Ето, обадиха се...

Ив не възрази. Може би щеше да бъде полезен.

Облече се и програмира две кафета за из път.

Не каза нищо, когато той избра една от откритите си играчки, за да я подкара сред топлата лятна нощ. Вятърът и кофеинът щяха да прояснят ума ѝ и да презаредят биологичния часовник няколко часа по-рано от графика.

— Каква е системата за сигурност на това място? — попита го тя.

— Обикновена, както във всеки увеселителен парк. Стандартни скенери на входовете, мрежа от камери и аларми навсякъде вътре. Охранителите правят рутинни обиколки.

— В нощ като тази сигурно е пълно с хора.

— От бизнес гледна точка, надявам се. Имали сме много малко проблеми от откриването насам, и то незначителни. — Рурк я погледна

многозначително. — Не се радвам повече от теб, че там е открит труп.

— Трупът се радва по-малко и от двама ни.

— Без съмнение.

Но дълбоко в себе си бе разтревожен не само защото притежаваше основния дял от бизнеса, а защото паркът би трябвало да е място за забавления на цели семейства, за вълнуващи приключения за децата.

Трябваше да бъде безопасно, но разбира се, той знаеше, че никъде човек не може да бъде в пълна безопасност. Нито в красива ирландска гора, нито в увеселителен парк.

— В момента охраната копира дисковете — обясни ѝ Рурк. — Ще получиш оригиналите, а те ще прегледат копията. Ще бъдат обработени, защото осветлението в парка се поддържа слабо и има изкуствена мъгла и други ефекти. Използваме андроида, анитрони и холограми — продължи той, преди Ив да попита и за това. — Няма живи участници в шоуто.

— Атракциите са програмирани за определени часове?

— Не. Задействат се при засичане на движение, следват пътя на клиента. Що се отнася до времето, има възможност за отвеждане на клиентите на групи или поотделно в различни сектори за персонализиране на преживяванията им.

Значи жертвата и убиецът, ако са влезли заедно, със сигурност са избрали да останат сами — поне за част от екскурзията или както и да се нарича.

— Сетивно изживяване. Има сектори, недостъпни за малолетни под петнайсет години, за да бъде спазен законът.

— Ти преминавал ли си?

— Да, няколко пъти във фазите на проектиране и конструиране. Всичко е подобаващо страховито и зловещо.

— Няма да ме уплаши. Страховитото и зловещото ме посрещат на вратата всеки шибан ден.

Ив се усмихна на себе си, съжалявайки, че Съмърсет не бе там да чуе остроумието ѝ.

Светлините трептяха и проблясваха в нощното небе и музиката се смесваше с писъците на хората, които фучаха със страховитите влачета или се въртяха на виенски колела с множество примигващи лампички.

Не виждаше какво удоволствие намират хората да плащат за нещо, което изтръгва от тях писъци на ужас.

На алеята с други атракции посетителите даваха добри пари, за да спечелят огромно плюшено животно или кукла с големи очи, което ѝ се струваше още по-малко примамливо от стряскащите влакчета. Стреляха, хвърляха и удряха до забрава или се разхождаха със соеви хотдози, фунийки с крем или пакети пържени картофи и пенливи питиета.

Носеше се мирис на нещо, което можеше да се нарече захаросана пот.

Къщата на ужасите напълно оправдаваше името си. Огромна зловеща сграда със светещи прозорци, на които от време на време се появяваше някой караконджул, призрак или убиец с брадва, който ръмжеше или виеше.

На входа пазеха едър, широкоплещест униформен полицай и кльощав цивилен.

— Лейтенант, опразнихме сградата — докладва ченгето на Ив. — Един полицай и един охранител от парка пазят трупа. Имаме постове на всеки изход. Направихме проверка със скенер. Не са останали цивилни вътре.

— Защо тези неща все още работят? — попита тя и се загледа в хлопката на вратата с форма на прилеп с трептящи хартиени криле и святкащи червени очи.

— Не разпоредих спиране, защото ми хрумна, че може да поискате да минете по пътя на жертвата.

Уместно предположение.

— Ще се заемем с възстановката по-нататък. Засега ги спрете.

— Мога да направя това от кабината. — Кльощавият погледна към Ив, а после с тъга към Рурк. — Сър, не знам как може да е станало...

— Всички искаме да разберем. Засега спри атракциите.

— Трябва да вляза — каза цивилният на Ив. — Само до кабината.

— Покажи ми.

Тя кимна на полицаия, който разкодира вратата.

Чу се зловещо проскърцване.

Паяжини висяха като мъртвешки савани по стените на полутъмното фоайе. Светлината идваше от примигващите имитации на свещи в сложно изработени свещници и поклащач се полилей, на който бе кацнал плъх, също като жив.

Нещо дишаше тежко отляво. Пръстите я засърбяха да сграбчи оръжието си. Сенките сякаш кръжаха и се спускаха от тавана. Над дълга извита стълба една врата простена като човек в агония и се затръшна.

Служителят застана до плоскост на стената, към която насочи дистанционно. Плоскостта се отмести и разкри малка клавиатура. Той набра някакъв код.

Светнаха силни лампи, движението и шумът затихнаха.

Ив се огледа наоколо и реши, че на светло и неподвижни, фигурите изглеждат малко по-зловещо. Анитрони стояха застинали на пода, във въздуха, по стъпалата. В едно огледало се виждаше лице, разкривено от писък, а ръка, държаща двуостра брадва, висеше отсечена.

— Къде е трупът?

— Подсектор Б, стаята за изтезания — отвърна кльощавият.

— Кой си ти?

— Името ми е Гъм. Отговарям за електрониката и ефектите.

— Добре. Води ме.

— По пътя за клиенти или за служители?

— По най-прекия.

— Насам.

Той отиде до етажерка за книги — защо винаги ги криеха зад етажерки за книги, запита се Ив — и задейства друг механизъм, за да отвори врата.

— Имаме поредица свързани коридори и станции за наблюдение из целия парк.

Поведе ги по ярко осветен коридор с бели стени, покрай пултове и екрани.

— Всичко ли е автоматизирано?

— Да, производство на изкуството. За да предложим на клиентите пълно изживяване, можем да ги изпращаме в различни посоки, вместо да следват един и същ маршрут и да се тълпят. По-лично е. Могат, ако пожелаят, да общуват с персонажите. Да им

говорят, да задават въпроси, да ги подгонват или да се опитват да избягат от тях. Няма никаква опасност, разбира се, въпреки че се е случвало някой клиент да припадне. Загубата на съзнание задейства аларма и изпраща сигнал до медицинския пункт.

— А при смърт?

— Ами... — Гъм се поколеба, замълча. — Практически спиране на пулс би задействало аларма. Имаше някакво примигване... прескачане в двадесет и три и петдесет и две. Нещо като прескачане. Проверяваме го, сър — каза той на Рурк.

Отвори вратата на стаята за изтезания. Имаше леки остатъци от някаква воня, сякаш нещо не бе напълно изчистено. Сред нея се долавяше мирис на смърт.

Полицаят, останал на местопрестъплението, привлече вниманието на Ив и тя му кимна.

Трупът седеше приведен до фалшива каменна стена, с разтворени крака и брадичка на гърдите. Сякаш жената бе заспала. Буйни кестеняви къдрици скриваха по-голямата част от лицето ѝ, но едно широко отворено синьо око надничаше между къдриците почти похотливо.

Лъскави камъни блестяха на шията, китките и пръстите ѝ. Беше облечена с бяла рокля от тънка лятна материя с дълбоко деколте. Кръвта бе оставила тънка диря там, където острието бе проболо сърцето ѝ.

Ив отвори чантата си с принадлежности за оглед, запечата ръцете и ботушите си със спрей и хвърли флакона на Рурк. Вече бе включила диктофона си.

— Жертвата е жена от смесен расов произход, изглежда малко над трийсетте, кестенява коса и сини очи. Има малка чантичка, обшита със скъпоценни камъни, и носи значително количество бижута. Една-единствена прободна рана — каза тя и пристъпи към трупа. — Право в сърцето. Ножът все още е в тялото. Острието има някакъв механизъм, като улей, на дръжката.

— Това е байонет — каза Рурк зад нея. — Може да се прикача към пушка или да се използва, както сега, като резервно оръжие.

— Байонет — промърмори Ив. — Отново нещо, което не виждаме всеки ден. — Отвори чантичката. — Около два и петдесет в брой, спрей за свеж дъх, гланц за устни, кредитна и лична карта — и

двете на името на Ейва Крамптън, адрес в Тъпър Ист Сайд. На личната ѝ карта е отбелязано, че е лицензирана компаньонка от най-висша категория.

Провери отпечатъците за потвърждение.

— Кой я е намерил?

— Ами аз... — С виновно изражение, за което Ив се запита дали е моментно или постоянно, Гъм вдигна ръка. — Проследихме източника на примигването до този сектор и дойдох да проверя на място. Тя беше... Просто беше тук.

— Докосна ли я?

— Не. Видях... Беше очевидно. — Преглътна. — Повиках охраната и те уведомиха полицията. Опразнихме атракцията. Боя се, че оттук са минали няколко души преди мен...

Ив остана с поглед, вперен в него.

— Клиенти са минали през местопрестъплението ли?

— Ние... Никой не знаеше, че е извършено престъпление. Може би са я взели за част от обстановката. Персонажите много приличат на истински.

— Шибана работа. Трябват ми дисковете от охранителните камери.

— В момента ги събираме за вас. Има малко нагърчване.

Ив се спря, когато посегна към уреда си за измерване.

Примигване, прескачане, нагърчване, помисли си тя. Какъв друг термин щяха да измислят за прецакана система?

— Какво означава „нагърчване“?

— Има участъци на дисковете от различни сектори, които изглеждат празни.

— Как така изглеждат?

— Ще бъдат проверени — обеща той и се обърна към Рурк. — Сър, първата ми мисъл беше, че някой е влязъл и обикаля из къщата с усъвършенствано устройство за смуцаване. Миниатюрно и доста мощно. За да мине през охранителните скенери и да се включва само за момент през интервали, трябва да е напълно запознат със системата. Според мен е знаел къде се намират камерите. Познавал е системата. Маршрутът, доколкото можем да кажем след първата проверка, води дотук, а после през сектор Д, който е най-близкият изход. Боя се, че

който е извършил това — погледна към трупа той, — периодично е смущавал системата ни, за да остане незасечен.

— Ти ли я уби, Гъм?

Главата му рязко се извърна на костеливите му рамене и той зяпна срещу Ив.

— Не! Не, разбира се, че не... Дори не я познавам. Никога не съм...

— Тя се майтапи с теб, Гъм — спокойно каза Рурк, но Ив долови стаения гняв. — Довърши анализа и дай дисковете на лейтенанта — нареди той, когато по коридора прозвучаха стъпки.

Пийбоди се появи секунди преди любовта на живота си, компютърния гений Макнаб.

— Това място изглежда страхотно, когато не работи. С Макнаб дойдохме да се поизплашим преди няколко седмици. Върхът е.

— Радвам се, че сте се позабавляли. Запечатай се — нареди Ив. — Не ти. — Размаха пръст срещу Макнаб. — Това е Гъм. Върви с него да се позанимавате с дисковете.

— Разбира се. — Макнаб, дългуч с кльоцав задник, изглеждаше доста як в сравнение с Гъм. Отвърна с усмивка, слънчева като косите му, пригладени назад в дълга опашка. — Живея, за да служа.

Беше безспорно чаровен и затова Ив не обърна внимание на факта, че е облечен с възшироки червени панталони с разноцветни джобове и жълто сако с къси ръкави върху потник, който изглеждаше, сякаш е бил потопен в дъга.

— Върви да живееш. Час на смъртта — двадесет и три и петдесет и две. — Ив погледна Рурк. — Ето го твоето прескачане. Сърцето ѝ е спряло и вместо да изпрати сигнал до медицинския пункт, системата е примигнала. Дошъл е подготвен. Оръжие, смущаващо устройство, познавал е маршрута, ако може да се вярва на Гъм.

— Може. Добър е в работата си и е отговорен.

— Искам списък на хората, които познават системата, всеки, който е бил уволнен или санкциониран.

— Ще го получиш.

— Пийбоди, свържи се с обичайните хора и нека това място да бъде щателно претърсено. Паркът на ужасите ще остане затворен в близкото бъдеще.

— Що за нож е това? — попита Пийбоди, докато изваждаше линка си.

— Байонет. Жертвата е скъпоплатена компаньонка. Видът на дрехите и състоянието на тялото не сочат сексуално нападение... Всъщност какъв смисъл би имало? Бижутата, парите и кредитната карта все още са у нея, което изключва грабеж. И отново, защо да я завлича тук, да носи устройство за смущаване и шибания байонет, ако просто е искал секс и бляскави камъчета?

— Шофьор на лимузина, арбалет, паркинг на транспо станция. Елитна компаньонка, байонет, увеселителен парк. Скъпи удоволствия, необичайни оръжия, обществени места. Има система, дотук пълно съвпадение.

Ив стана.

— Полицай...

— Казвам се Милуей.

— Милуей, опитай се да разбереш как е дошла тук. С лично транспо, обществено, частно. Провери охранителната система на входовете. Да видим дали не е манипулирал нещо и там. Разпитай персонала на парка, виж дали някой я е забелязал. Красавица е. Ако са я видели, може би са обърнали внимание кой е с нея.

Тя изчака, докато униформеният се отдалечи.

— Как мислиш, че е прекарал това през скенерите? — попита тя, посочвайки към байонета.

— Най-хитрият начин е да го държи у себе си, в калъф с магнитно покритие, което блокира засичането.

Ив кимна и продължи да оглежда тялото, помещението.

— Компаньонка от такава класа трябва да има солиден опит, специални умения и чисти сметки. Косата ѝ все още изглежда безупречно. Роклята, освен кръвта, не е изцапана или измачкана. Никакви синини или драскотини, нищо, което да издава, че се е съпротивлявала или опитала да избяга. Не е усетила какво се задава. Не е забелязала нищо странно в него.

— Както и Хюстън — изтъкна Рурк. — Един опитен шофьор умее да преценява клиентите.

— Би трябвало. Тя идва тук с него. Ще получим маршрута от прекръсващия, прескачащ диск — или както го нарича Гъм, и се озовава тук. Сигурно е потресаващо, когато всичко работи.

— Трябва да бъде.

— Хората са смахнати — промърмори Ив на себе си. — Можеш ли да наредиш да пуснат този сектор, само този? Искам да видя как се е разиграло.

— Почакай за момент.

Той извади линка си, отдалечи се.

— Оперативната група е свикана, екипът от моргата идва.

Ив кимна на Пийбоди и се замисли.

— Тя не носи бележник, но професионалистка от нейната класа сигурно старателно записва с кого се среща. Убиецът несъмнено го е знаел.

— Ако е същият убиец, мислиш ли, че отново е използвал чужда самоличност?

— Мисля, че се е прикрил, използвал е същия модел. Ако е така, значи не го е познавала. Нов клиент. Дали го е проучила? За да се увери, че не излиза с психопат. Не че е имало някаква полза, но дали го е направила? Ще поговоря с Чарлс за това — каза тя, имайки предвид стария им приятел, бивш компаньон.

— Чарлс може да я е познавал — добави Пийбоди. — Сигурно са се движели в едни и същи среди...

Но преди да се доизкаже, подскочи, сякаш леките ѝ кецове бяха на пружини. Проехтя смразяващ кръвта писък.

— Имаш стоманени нерви — промърмори подигравателно Ив, докато стонове, воня и призрачна светлина изпълваха стаята. Видя анитрон да жигосва лицето на друг анитрон с нажежен ръжен.

— Методите за изтезание са исторически правдиви — увери я Рурк. — Инструментите са изкусно изработени копия на истинските, които са се използвали.

— Да, за сериозно смахнати. Има ли друг вход?

— За посетители — не. Само онзи, през който хората стигат дотук през лабиринта, а после излизат, за да преминат в следващия сектор.

— Добре. — Ив тръгна към входа, не обръщайки внимание на паяжините, прескачайки плъховете. — И миризмата ли е автентична?

— Почти.

— И хората плащат за това. — Тя поклати глава. — Влизат тук. Струва им се вълнуващо... Писъците, мирисът на кръв и пикоч,

реализмът... Не се и съмнявам. Не просто е решил да го извърши тук, планирал го е да стане точно в това фантастично царство на мизерията, жестокостта, страха и отчаянието. Може би тя влиза в ролята на беззащитна женичка, трепери, вкопчва се в него. Или на възбудена прелъстителка — каквото си е мислела, че иска клиентът.

Ив закрачи из стаята.

— Но са се поразходили... — продължи да разсъждава тя. — Трябвало е да стигне до удобното място. Там сенките са по-плътни. Може би той я подмамва там, а може би тръгва сама, увлечена в играта. Била е с гръб към стената, притисната до нея, когато го е направил. Мислела си е, че иска да вкуси малко от това, което предстои, и му позволява да я повали до стената. Така той избягва риска тя да събори нещо. Смуцава охранителната система и сензорите, но ако тя преобърне някой предмет, може да привлече внимание. Нужно му е малко време да се измъкне. Излиза — и смущенията престават. Но тя вече е на пода, в сенките, а шоуто продължава.

Ив отиде до отвор, който приличаше на вход на пещера.

— Накъде води това?

— Ето. — Рурк извади джобния си компютър. — Разположението на този сектор. В зависимост от маршрута и времето на хората пред теб, програмата те отвежда в един от тези три сектора. Има подобаващо подигравателни знаци насам, насам и насам за онези, които искат да сложат край на разходката си. Гъм предполага, че е излязъл оттук.

— Да надникнем. Пийбоди, остани до трупа, дай наставления на оперативната група, когато пристигнат.

— А може ли да спрем ефектите?

— Страхливка.

Но Рурк ѝ намигна и даде команда да се изключат.

Лампите на охранителната система осветяваха коридор с факли по стените. Тръгнаха по лявото разклонение към широка пещера с нещо, което наподобяваше дълбоко подземно езеро. В него се поклащаше лодка с хора в мърляви пиратски одежди, застинали по средата на схватка с мечове. Няколко разлагащи се трупа лежах накуп под стърчащи скали. Върху най-горния бе кацнал гарван, заровил човка в разкъсаната плът.

— Ех, че хубаво... — смръщи се Ив.

— Струва си парите — обясни ѝ хладнокръвно Рурк. — Когато работи, има сечене на глави, изкормване, малко влачене на черва и духовете на мъртвите, явяващи се като скелети. Доста е впечатляващо.

— Не се и съмнявам.

Ив се загледа в табела над сводеста врата, изработена като от корабни дъски.

АКО ОТ МЕЧА НА ПИРАТА СЕ БОИШ,

ИЗПОЛЗВАЙ ТОЗИ ШАНС ДА СЕ СПАСИШ.

— Изходът. — Тя изпробва вратата. През нея се излизаше сред ярките светлини и глъчката на лунапарка. — След две минути е бил навън, и то лесно. При пробождането право в сърцето не се е изцапал с кръв, а дори и да е имало пръски, лесно ги е отстранил, преди да излезе. Нехайно се е разходил из парка. Може би си е купил шибан хотдог, за да празнува. Изглеждал е обикновен, незабележим. Но не и тя, това е важното. Тя е от типа жени, които привличат вниманието. Сигурно, когато са влизали, някой е забелязал и него.

Затвори вратата.

— Ще направя още една обиколка. Не е зле да помогнеш на Гъм и Макнаб. Искам всичко, което могат да ми дадат. Да видим какво ще направят с него в електронния отдел. А, още нещо — каза тя, преди Рурк да проговори. — Включен си в екипа като цивилен експерт-консултант, ако желаеш. Знам, че паркът е твой и си бесен от станалото.

— Не е изцяло мой, но наистина съм бесен. Тук има добра охрана — добави той и посочи наоколо, — но е място за игри. Семействата, децата търсят малко развлечения. Не мисля, че сме били небрежни.

— Никой не би охранявал къща на ужасите в лунапарк като сградата на ООН. И той е знаел какво прави и как да го стори. — Ив замълча за миг. — Искам списък на другите инвеститори, партньори, каквито и да са. Хора с пари, които познават това място. Убиецът или

има пари, или ги иска. Достатъчно, за да си купува златисти лимузини и скъпи компаньонки.

Излезе през изхода, заобиколи до входа. Този път искаше да мине по маршрута на убиеца. Позвъни на Макнаб.

— Казвай ми накъде да вървя през къщата по примигванията на дисковете.

— Няма проблем. Стой на линка.

Последва напътствията му, премина през леговище на вампири, гробище, през което зомбита се влачеха по земята. Ясно си представи светлините, звуците, движенията.

А ако програмата ги бе повела по друг път, запита се тя. Бе съставил алтернативни планове. Други удобни места за убийството, с лесен достъп до изходи. А жертвата се бе включила в играта, вършейки това, за което ѝ се плаща.

Спря се, присви очи. Плащане. Компаньонка от нейната класа би поискала солиден депозит. Трябваше да се консултира с Чарлс за практиката и процедурата.

Когато стигна до Пийбоди, вече бе начертала маршрута в главата си.

— Сигнал е тук за по-малко от двамайсет минути. Голяма е вероятността това да е била неговата първа спирка и нейната последна.

— Направих справка за нея. В бранша е от над дванайсет години, нито едно оплакване. Чиста, с редовни профилактични прегледи, плаща сметките си навреме, работила е упорито за издигането си. Достигнала е диамантено ниво, а доколкото си спомням, според Чарлс това означава, че печели по десет хиляди за четиричасова среща. Има лицензи за жени и мъже, групи, трайни връзки, покорна или доминираща партньорка. Всяка услуга, за която се сетиш, има право да я предлага. В града има само шест компаньони на нейното ниво. Само още една жена.

— Иска и търси нещо изключително.

Обърна се, когато полицаи Милуей се върна вътре.

— Лейтенант, не е имала резервация за транспо, но проверих за частни превози от адреса йЖЖЖ тази вечер. Имаше заявка на нейно име за двадесет и два и трийсет. „Еlegant Транспортейшън“. Шофьорът — Уанда Фикъл, я е оставила до главния вход в двадесет и

три и десет. Колата била поръчана и платена от Фостър М. Юрик. Има адрес във Вилидж.

— Добра работа.

— Благодаря, лейтенант. Разпитваме наоколо. Намерихме няколко души, които мислят, че са я видели с мъж. Ала описанията им на мъжа са неясни и противоречиви. Продължаваме.

— Ако попаднете на нещо съществено, искам да узная незабавно.

Тя извади линка си.

— Трябва да отида до Вилидж.

— Вземи колата — предложи ѝ Рурк. — Ние с Макнаб лично ще отнесем дисковете в Централата.

Ив знаеше, че би било загуба на време да го убеждава да се прибере да поспи, затова не си направи труда.

— Ще се видим там.

— Хората от моргата са в къщата. — Пийбоди прибра комуникатора си. — Оперативната група идва веднага след тях.

— Добре. Да довършим тук — и отиваме да се срещнем с Фостър М. Юрик. Направи справка.

— Вече е готова. На четиридесет и три, мъж кавказки тип, отскоро разведен, с едно дете — дъщеря на осем години. Главен изпълнителен директор на „Интеликор“. Арест за притежание на малко количество „Зонър“, когато бил на дваисет. Нищо друго в досието му.

— Какво е „Интеликор“?

— Услуги, свързани със събиране и съхранение на информация. Ключов играч и на Земята, и в Космоса. Три поколения в бизнеса.

— Интересно — промърмори Ив. — Още едно съвпадение.

8.

Щом зърна колата, Пийбоди раздвижи ханш и заразмахва ръце във въздуха.

— Адски готина машинка!

— Престани!

— Страхотна е. — Пийбоди се успокои и само раменете й продължиха да се поклащат. — Толкова е секси. Върхът е и страшно подходяща на Рурк.

— Продължавай така и ще пътуваш до Вилидж с обществен транспорт.

— Добре, добре, ще бъда сериозна. Ще бъда особено сериозна, ако свалиш покрива. Може ли? Моля те!

— Излагаш се.

Ив разкодира ключалките.

— Ни най-малко. Всичко е толкова гладко и лъскаво — замърка тя и плъзна пръсти по покрива.

— Задникът ти ще стане гладък и лъскав, когато те сритам. Ще спусна покрива.

Ив изръмжа и предупредително вдигна показалец, преди Пийбоди да нададе радостен вик. Прозвуча по-скоро като сподавен стон.

— Защото е горещо и защото вятърът ще отвее част от идиотската ти еуфория.

Ив запали двигателя.

— Ох, звучи като добре нахранен лъв.

— Откъде знаеш какви звуци издава добре нахранен лъв?

— Понякога гледам научнопопулярни филми, за да се образовам.

— Наистина — ехидно я изгледа Ив, — човек не знае кога ще ни се наложи да гоним лъв през центъра.

Ив даде гласова команда за спускане на покрива и Пийбоди затанцува на седалката.

— Когато приключиш с автомобилните оргазми, виж дали ще намериш връзка между „Дъдли“ и „Интеликор“.

Ив включи GPS-а на часовника си, прочете адреса на Юрик.

— Всичко тук е последна дума на техниката!

— Просто го пробвам.

Рязко потегли от паркинга. Пийбоди по детски извика:

— Ура!

— Няма достатъчно вятър.

— И ти се кефиш. Дълбоко в себе си.

„Може би“, помисли си Ив.

— Ако убиецът не е Юрик — а нищо не се оказва толкова лесно, следователно трябва да прилича на него или да се е постарал да изглежда като него, за да заблуди жертвата. Може да е боядисал косата си, да е по-пълен или по-слаб, но сигурно има поне известна прилика. Вероятно убиецът е кавказки тип или изглежда такъв, около метър и седемдесет и пет, около осемдесет килограма — като Юрик. Освен ако не краде безразборно самоличности за убийствата си, ще открием връзка между Суийт и Юрик.

— Избира хора, които са на върха на кариерата си — изтъкна Пийбоди, докато работеше. — И Суийт, и Юрик работят за водещи компании на ръководни длъжности.

— И нещо повече. — Ив поклати глава. — Когато мислиш за водещите компании, най-богатите корпорации, най-едрите предприемачи, кое име ти хрумва първо?

— Рурк.

— Да, но този тип вече прилага този номер два пъти, без да навлезе в територията на Рурк.

— А лунапаркът?

— Да, но от него Рурк притежава дял. Но е трудно да избереш компания, без да попаднеш на някой от клоновете на Рурк, а убиецът и двата пъти си е осигурил прикритие от другаде. Трябва да има връзка между двамата или компаниите им. Не са случайни. Нито пък жертвите. Не са конкретно набелязани личности, но отговарят на определени критерии. Ще потърсим връзка между Хюстън и Крамптън, но общото са двамата мъже и компаниите им, не жертвите.

— При този първи опит не попаднах на нищо. Никой от клоновете не е свързан или дори в пряка конкуренция. Имат по

няколко офиса в едни и същи градове, но това не е от значение. И двете компании поддържат благотворителни фондации, но отново са се насочили в различни области и към различни каузи.

— Има някаква връзка — настоя Ив.

Пийбоди се облегна назад и притвори очи.

— Може би служители, преминали от едната компания в другата, или съпрузи, работещи в двете, роднински връзки. Така че убиецът има поне по малко информация за всяка от тях. Или някого, който познава и има зъб на Суийт и Юрик.

— Твърде много усилия и доста краен начин да натриеш носа на някого. Но ще продължим да търсим връзка между Суийт и Юрик. Методите също не са случайни. Планирал е убийствата от доста време, значи са съзнателно избрани. Отчаяно се нуждае от внимание. Перчи се. Обади се в кабинета на Майра — каза Ив, имайки предвид известната психоложка, която бе и консултант на отдела. — Искам консултация утре. Изпрати ѝ файловете, за да ги прегледа.

Когато паркира пред достолепната стара къща, тя с усмивка погледна към часовника си.

— Копелето върши добра работа.

Слезе от колата и се спря за миг, за да огледа къщата и квартала.

— Хубаво място. Тихо, спокойно, поддържано с доста пари, но без излишно разточителство. Юрик се е женил веднъж и е изкарал дванайсет години. Работи за една и съща компания от близо двадесет. Стабилен е. Има малка градина, която изглежда спретната и подредена. Всичко друго е хубаво и приятно.

Мина през порта от ковано желязо, пое по алеята през малката градина с цветни лехи и изкачи стъпалата до входа.

— Заклучва се през нощта.

Кимна към постоянната червена светлина над бутоните на алармената система, преди да натисне звънеца.

Това жилище се охранява от „Секюрити Уан“, осведоми я компютърът. Обитателят не приема непроверени посетители. Моля, съобщете името си и целта на посещението.

— Лейтенант Далас и детектив Пийбоди. — Ив показва значката си на скенера. — Нюйоркска полиция. Трябва да разговаряме с Фостър Юрик.

Информацията ви ще бъде предадена. Моля, изчакайте.

Добра охрана, помисли си Ив, но системата на Юрик действаше бързо и по същество.

Отне няколко минути, но светна зелено и вратата се отвори.

Юрик стоеше на прага по широк панталон и тениска, бос. Косата му изглеждаше разрошена от спане и къдрава около скулестото му лице. В очите му се четеше страх.

— Случило се е нещо с Мерилий ли? Дъщеря ми. С дъщеря ми ли е станало...

— Не сме тук заради дъщеря ви, господин Юрик.

— Добре ли е? А майка й...

— Не сме тук във връзка със семейството ви.

Той притвори очи за миг и когато отново погледна, страхът изчезна.

— Дъщеря ми е на лагер. За първи път. — Въздъхна. — За какво е това? Минава три сутринта, за бога.

— Извинявайте, че ви безпокоим по това време, но се налага да ви зададем няколко въпроса. Може ли да влезем?

— Посред нощ е. За да ви пусна в дома си, трябва да узная за какво сте тук.

— Разследваме убийство. Изникна вашето име.

— Моето... Убийство? Кой е загинал?

— Ейва Крамптън.

На лицето му се появиха бръчки на озадачение.

— Не познавам никого с това име. Добре, влезте. Да изясним въпроса.

Дългият коридор водеше до просторен хол в наситени цветове, с огромни кресла и дивани и широк стенен екран. На маса за кафе пред диван с висока облегалка имаше две чаши за вино и по средата — бутилка червено. Под масата се виждаха чифт сандали с висок ток.

— Коя е Ейва Крамптън и как изникна името ми?

— Сам ли сте, господин Юрик?

— Не мисля, че това е ваша работа.

— Ако имате компания тази вечер, това ще изясни някои въпроси.

Изглеждаше засрамен, забеляза Ив.

— С приятелка съм. Не ми е приятно да бъда разпитван за личния си живот.

— Не ви упреквам, но Ейва Крамптън е загубила своя.

— Съжалявам, но това няма нищо общо с мен. И наистина искам да узная защо мислите, че може да има.

— Кола на „Еlegant Транспортейшън“ е откарала госпожица Крамптън до Кони Айланд тази вечер.

Изглеждаше едновременно ядосан и озадачен.

— Лейтенант Далас, ако сте тръгнали да разпитвате всеки, който ползва услугите на „Еlegant Транспортейшън“, предстои ви безкрайно дълга нощ.

— Резервацията е била направена от ваше име и гарантирана с вашата кредитна карта.

— Това е нелепо. Защо да поръчвам лимузина за жена, която дори не познавам?

— Това е въпросът — отвърна Ив.

Раздразнението му нарасна и измести озадачението.

— Кога е била направена? — Въпросът бе изречен с гневен тон.
— Каква карта твърдите, че е била използвана?

Когато Ив му каза, той замълча за миг, после проговори:

— Това е служебната ми карта. Ползвам тази транспортна компания и по работа, и за лични пътувания, но знам, че нито аз, нито някой от администраторите ми е направил резервация за тази вечер.

— Да изясним тази подробност. Къде бяхте между десет вечерта и един след полунощ?

В този миг в стаята надникна една хубавица и озадачено попита какво става... Беше облечена с възголям мъжки халат. Късите ѝ сивкаво кестеняви коси се извиваха под брадичката ѝ. Също както на Юрик, не ѝ бе хрумвало да се среше.

— Съжалявам. Разтревожих се.

— Всичко е наред, Джулия. Просто някакво недоразумение. С Джулия прекарахме вечерта заедно. — Лицето му отново пламна от срам. — Ами... Взех я около седем и четиридесет и пет. Имахме запазена маса за осем в „Паулос“. Сетне... Дойдохме тук. Не си спомням в колко часа.

— Беше малко след десет — уточни Джулия. — Оттогава сме тук. Какво е станало?

Той отиде при нея и стисна ръката ѝ.

— Една жена е била убита.

— О, не! Коя?

— Не я познавам, но е станало недоразумение, някой е използвал моята служебна кредитна карта. Трябва да го изясня. Не мога да разсъждавам трезво — добави той. — Ще направя кафе.

— Аз ще го направя. Не, нека аз, Фостър. Ти стой тук. Искате ли кафе? — обърна се тя към Ив и Пийбоди.

— С удоволствие — отвърна Ив.

— Фостър, остани с полицаите. Идвам след минута.

— Извинете ме — каза той, когато Джулия излезе. — Седнете. Просто съм потресен. Не знам как е възможно да е била използвана моята карта. Сменяме кода на всеки две седмици.

Ив извади портретната снимка от чантата си.

— Познавате ли я?

Юрик внимателно се вгледа в снимката, приглади немирната си коса назад, дълго се визира, преди да поклати глава:

— Не. А не мисля, че бих забравил това лице. Красавица е... Кони Айланд, казвате — добави той, когато върна снимката.

— Да. Ходили ли сте в лунапарка?

Той се усмихна.

— Водил съм дъщеря си няколко пъти, откакто отново го откриха. Другия месец става на девет години. Разведен съм — бързо добави той. — С майка ѝ сме разведени от няколко месеца.

— Ясно. Познавате ли Огъстъс Суийт?

— Не мисля. Името не ми говори нищо. Срещам се с много хора, полицаи...

— Лейтенант.

— Извинявайте, да, лейтенант Далас... При моята работа... Вече знаете с какво се занимавам и къде работя. Със сигурност сте проверили.

— Да. Кой има достъп до информация за сметката ви?

— Администраторката ми. Дела Маклафлин. Работи при мен от над петнайсет години. Не може да е замесена в това. Помощникът ѝ — Крисчън Гавин, който също има информация, но и за него бих казал същото. С нас е от осем години... — Юрик отново се усмихна, когато Джулия дойде с поднос, и стана да го вземе. — Благодаря ти.

Джулия остана на мястото си, докато той слагаше подноса на масата.

— Да изляза ли? — попита тя.

— Не, моля те. Лейтенант, трябва веднага да блокирам тази сметка и да проследя кога и как е била използвана. Може би ще открия кой я е използвал и ще мога да ви кажа.

— Добре.

Той грабна кафето си, сипа сметана.

— Трябват ми само няколко минути.

Джулия седна и нервно придърпа предниците на халата, когато той излезе.

— Това е странно... Просто е странно.

— Може ли да ви попитам откога имате връзка с господин Юрик?

— Връзка ли? Мисля, че от около месец. Познаваме се, откакто дъщерите ни се сприятелиха. Заедно са на лагер. С бащата на Келси се разведохме преди няколко години. След като Фостър и Джема се разделиха, ние... Ами прекарвахме известно време заедно с момичетата, срещи за игри, в паркове, такива неща... И си говорехме. Той имаше нужда да поговори с някого, който е преживял същото. И някак се сблизихме... Всъщност тази вечер за първи път... Но не мисля, че това има някакво значение.

„Ще се изненадаш“, помисли си Ив.

— Труден развод ли преживя господин Юрик? — попита Пийбоди, подела темата.

— Всеки развод е труден. Но техният беше цивилизован. И двамата много обичат дъщеря си. Джема желаше нещо различно. Мисля, че за Фостър беше най-трудно да проумее това. Не беше един проблем. Тя просто не искаше онова, което имаха заедно.

— Има ли връзка с друг?

— Не мисля. Това е част от различното, което търсеше. Просто не щеше връзка. Поне не сега. Не го е изоставила заради друг, ако така предполагате. Тя е много почтен човек.

Юрик се върна и застана от другата страна на ниската маса.

— Използван е моят код. Който е направил резервацията, е знаел кода ми, паролата. Не проумявам как е възможно. Разпоредих проверка за потвърждение, че в системата ни е проникнал хакер. Нямам друго обяснение.

— Сещате ли се за някого, който би поискал да ви навреди? — попита Ив. — Да ви посетят ченгета в три среднощ?

Не отговори веднага, но замислено впери поглед в пространството.

— Когато човек заема висока длъжност в компания като „Интеликор“, както аз, събужда известно негодувание, гняв и враждебност. Случва се някой да бъде уволнен, преместен или санкциониран. Предполагам, че има хора, които биха искали да ме видят изпаднал в неудобно положение. Може би някои биха се радвали да узнаят, че съм бил разпитван от ченгета. Но това е нещо повече. Името ми е използвано във връзка с убийство. Не се сещам за никого, който е способен да го извърши.

— Ще изпратя екип от електронния отдел в офиса и дома ви, за да проверят техниката. Някакъв проблем?

— Не. Искам отговори, и то час по-скоро. Ще трябва да кажа на Трети — промърмори той.

— Трети ли?

— Извинявайте... — Юрик поклати глава. — Шефът на компанията. Трябва да го уведомя, че е имало проникване в системата ни и тече криминално разследване във връзка с това.

Прокара пръсти през косите си.

— Не може да те обвини — каза Джулия.

— Моята карта е. В един момент нечия глава ще се търкулне. Повярвайте ми, лейтенант, наистина искам да узная какво е станало. Не ми се ще тази глава да бъде моята.

— Благодарим за съдействието. — Ив стана. — Щом е шеф на компанията, защо го наричате Трети?

— Силвестър Б. Мориарити Трети. Дядо му е започнал бизнеса.

Вече имаше тази информация, но искаше да я чуе от него.

— И има активна роля в компанията.

— Участва в работата, разбира се. Ще ви изпратя.

— Бяха сладки — каза Пийбоди, когато се качи в колата. — Наистина — настоя тя, когато Ив не каза нищо. — Той се черви от срам, че има гостенка, а тя прави кафе, облечена в неговия халат.

— По-важното е, че има солидно алиби и не е замесен. Ще проверим администраторката и помощника ѝ. Потърси дали те, техни роднини или близки приятели имат нещо общо с „Дъдли“. Ще

направим справка за оръжието. Кой си купува байонет, по дяволите? Същият тип, който си купува арбалет. Някой с достъп до високотехнологични устройства за блокиране на камери и скенери. Трябва да притежава специални умения, пари — или и двете.

— Може би трябва и да е смахнат. Да убие двама души, както изглежда, случайно избрани... Ако си права, ключът не се крие в жертвите, а в метода и мотива.

— Кой наема най-елитната компаньонка в града и не отделя време да я изучава? Плаща ѝ солиден депозит, значи е човек, за когото не е проблем да хвърли няколко хилядарки на вятъра.

— Не свои пари, щом са били измъкнати от хазната на „Интеликор“.

— Да... — Ив се замисли върху това по пътя към Централата. — Безспорно свързани убийства — каза тя, докато вървяха през подземния паркинг към асансьора. — И двете планирани, и двете с използване на чужда самоличност, и двете струващи скъпо на онзи, от чийто джоб са покрити разходите. Сигурно големите корпорации се застраховат срещу подобни измами.

— Не знам. Може би.

— Обзалагам се, че е така. Суийт и Юрик ще имат известни неприятности, но когато се докаже, че те не са извършили плащанията, ще отърват кожата, а може би и компанията също. Ударът ще бъде за застрахователите. Да открием кой застрахова тези компании.

Продължиха с ескалатора.

— Стартирай справките. Аз ще отскоча до електронния отдел да видя дали имат нещо за нас.

Както никога, в електронния отдел бе тихо и спокойно. Само шепа хора работеха на бюрата в този час. Крачеха или правеха балончета с дъвки и щракаха с пръсти, но не бе пренаселено. Когато забеляза, че Макнаб не е на бюрото си, Ив сви към лабораторията.

Зърна го през стъклото да смуче през сламка нещо газирано, сигурно толкова сладко, че да го заболят зъбите.

Рурк бе седнал пред клавиатура и монитор, с вързани отзад коси и чаша на бюрото, както Ив предположи, със солидна доза кафе.

За своя изненада видя Фийни, капитана на електронния отдел и неин бивш партньор. Косата му — експлозия от рижи и посребрели кичури, изглеждаше, сякаш го е ударил гръм. Лицето му ѝ се стори по-

унило от обикновено, навярно защото бе повикан на работа посред нощ. Беше с бяла риза, по-измачкана от кафявите му панталони.

Тя влезе.

— Докладвай докъде стигнаха твоите гении.

Фийни я погледна уморено.

— Малката, няма ли да хванеш нещо нормално? Какви са тези байонети и арбалети?

— Спасяват ме от скуката.

— Богатите хора сучаят. Работещите до изнемогване нямат време за това. — Той грабна чашата от ръката на Макнаб и сръбна малко. — Записите от охранителните камери треперят и прескачат. Солидна система за увеселителен парк, но е била блокирана. Ще възстановим каквото можем.

— Няма да бъде много. Дяволска работа. — Рурк се залюля назад. — Не само има смущения, и то сериозни, а и записът се изтрива от вирус, вкаран за по-сигурно. Явно устройството, което е използвал убиецът, е много усъвършенствано, може би военно.

— Значи са изтрити? И не можете да направите нищо?

Очите му се присвиха, проблеснаха дяволито, както бе очаквала.

— Все още е рано да се каже, лейтенант.

— А общата охранителна система на лунапарка? Засечена ли е там?

— Аз се занимавам с това. — Макнаб се отпусна на въртящ се стол, плъзна се до компютър. — Ето, лимузината спира тук, виждаш ли? Шофьорът слиза...

— Да, имаме името ѝ. Ще поговорим с нея.

— Жертвата слиза... Страхотни крака. Тръгва право към входа за проверка със скенер.

— Оглежда се за него — добави Ив. — Чака точно до скенерите, озърта се. Ето, забелязва го. Вижте как се усмихва широко, отмята коси и поема напред.

— Да, и отново следва прескачане, само няколко секунди. Проследих нейния образ на фокус, имаше още няколко прескачания. Като съпоставиш това с разположението, става ясно, че вървят право към Къщата на ужасите.

— Не е губил време.

— И е знаел разположението — добави Рурк — и на парка, и на охранителните камери.

— Но за част от секундата е бил засечен от една от тях. На входа на къщата. Докато е пренасочвал смущаващото устройство от външните към вътрешните камери. Имаме част от образа му.

Ив видя частичния профил, рамото, тялото отстрани, докато убиецът влизаше и едната му ръка докосваше гърба на бялата рокля, с която бе облечена Крамптън, а другата бе в джоба му.

— Само лицето. Увеличи го.

Макнаб даде команда на компютъра.

— Окосмяване по лицето, вижда се брада. Има дълга коса. Изглежда по-пълен от Юрик. С няколко кила. Не е той, но личи, че има достатъчна прилика със снимката от личната карта, за да я заблуди. Тя очаква този мъж и вероятно ѝ е казал с какво ще бъде облечен, може би, че е пуснал брада, коса, че е понапълнял. Видяла е това, което е очаквала да види. Колко още можем да изкопчим оттук?

— Работя върху допълване на образа. Профилът е достатъчно ясен. Имаме формата на лицето му, част от едното око, брадичката.

— Сигурно брадата е фалшива. Трябва да я убеди, че е Юрик, затова се налага да прикрие някои черти. Състави ми цялостен образ с и без брадата му.

— Веднага.

— Една мъничка грешка. Развълнуван е и се подхлъзва — само за миг. На ръст е горе-долу колкото Юрик. Може да носи някакви подплънки, за да изглежда по-пълен, но не виждам смисъл. Постарал се е да прилича възможно най-много на Юрик, следователно наистина е малко по-едър. Покажи ми обувката.

Макнаб примигна, сви рамене.

— Добре.

— Увеличи я.

Тя присви очи.

— Това са... Как се наричаха... мокасина. Тъмнокафяви, изглеждат скъпи. Да проверим марката.

— Аз съм я научил на всичко — похвали се Фийни на Рурк.

— Хубава тактика.

— Обича хубавите обувки — продължи Ив — и може да си ги позволи. Защо да носи скъпи обувки за убийство в лунапарк?

— Не всички са безразлични като теб с какво са обути, скъпа.
Ив стрелна Рурк с подобаващ поглед.

— Без подобни обръщения от цивилни тук — скастри го тя. — Маратонки или кецове биха били по-практични. С тях можеш да се придвижваш бързо, ако се наложи. Това е Кони Айланд, мамка му, място за игри и забавления. Но той е с хубави обувки. Суетен е и си пада по скъпи, изискани неща. Или просто е свикнал с тях. Ще я убие, но държи тя да забележи, че има добър вкус и достатъчно пари, за да го показва. Продължавай — нареди Ив на Макнаб. Сетне се обърна към Рурк. — Трябваш ми за минута.

Даде му знак да я последва и излезе.

Отвън той наруши мълчанието:

— Опитай се да не забравяш, че съм твой съпруг, а не подчинен.

— Господи, съжалявам. Ако гледах на теб като на подчинен, може би щях да ти кажа да довлечеш задника си тук. Или нещо подобно.

— Не се и съмнявам. Все пак нека се поразходим. Гладен съм.

— Не искам...

— Щом ще трябва да се задоволя с нещо от оскъдния избор в автоматите тук, нека поне да се поразходим и да си поговорим.

— Добре де... — Тя пхна ръце в джобовете си, когато свиха по коридора към жалките автомати за закуски. — Не забравяй, че ти сам пожела да участваш в това.

— Имам го предвид. — Рурк застана пред един от автоматите и се намръщи, когато видя какво предлагат. — Предполагам, че чипсът е най-безопасен.

— Използвай моя код. Ще ти кажа...

— Знам кода ти.

Поръча пет пакета.

— Господи, явно наистина си гладен.

— Един за теб и един за Пийбоди. Другите са за другарчетата ми в лабораторията.

Машината никога не бе така послушна, когато тя решише да си вземе нещо. Но сега затрака, приемайки информацията за соевия чипс. Рурк се обърна към нея.

— Какво имаш да ми казваш?

— Само няколко въпроса. Твоята глобална икономическа империя има ли застраховка срещу хакерство и измама?

— Разбира се.

— Значи, ако Суийт и Юрик работеха за теб, щетите щяха да бъдат покрити от нея?

— Щеше да има разследване, което отнема време, и може би кратка съдебна битка, но така щеше да стане. Добре си се сетила — добави той, когато взе пакетите. — Аз още не бях стигнал дотам.

— Затова аз командвам.

Той я щипна закачливо.

— Моята задача е свързана с отделни елементи. Ще коства на компаниите време и пари, но това не е голям проблем. Повече вреда може да причини лошата реклама, но имат механизми да се справят. Съдействие на полицията, пълно вътрешно разследване... И вероятно ще паднат една-две глави.

— Да, от това се бои Юрик. А ти, като глава на своята империя, имаш ли достъп до кодовете и паролите на служителите си?

— Ако питаш дали като шеф на „Рурк Индъстрис“ имам пълен достъп до тази информация — да.

— Защото си по-добър хакер от хакерите или заради положението си?

— И двете. Интересно, нали?

— Може би. Какво знаеш за Уинстън Кънингам Дъдли Четвърти?

— Приятелите го наричат Уини.

— Сериозно? — Ив поклати глава. — И ти ли?

— Не го познавам особено добре. Срещали сме се, разбира се, на благотворителни и други подобни прояви, но нямаме нищо общо.

— И двамата сте доста богати.

— Има разлика между наследствено богатство и лично придобито.

— Значи е задръстен сноб?

Рурк се засмя.

— Правиш прибързани изводи. Нямам представа. Доколкото знам, но е по-скоро впечатление и случайно дочути слухове, той се радва на привилегиите си и общува само със себеподобни. „Дъдли и син“ е солидна и добре ръководена компания. Ако подозираш, че е тръгнал да убива наред и да натопява най-уважаваните си директори...

— Просто хипотеза — прекъсна го тя. — Опитвам се да добия представа. А другата компания — „Интеликор“, и другият шеф? Силвестър Бенингтън Мориарити Трети. Откъде измислят такива имена?

— Мисля, че Четвърти говори достатъчно ясно. Предвид нашия произход и потекло, когато имаме деца, ще трябва да измислим впечатляващи имена. Като Бартолъмю Езекиил.

— Ако имаме дете, надявам се да го обичам твърде много, за да му причиня това.

— Важен фактор.

Той отново се обърна към автомата и поръча цитрусова енергийна напитка.

— Имаш кафе.

— Което, благодарение на тази консултация, вече е изстинало. Искам нещо за поливане на този чипс. Не познавам Мориарити по-добре от другия. Мисля, че приятелите го наричат Слай. Ако не ме лъже паметта, и двамата са малко над четирийсетте, свикнали с начин на живот, подобаващ на хора на тяхното ниво. Предполагам, че играят поло, скуош или голф.

— Не ги харесваш.

— Не ги познавам — повтори той. — Но наистина не ми допадат особено и мисля, че е взаимно. Този тип хора изпитват вродено недоверие и презрение към моя тип. Парите могат да издигнат уличните помияри, скъпа, но не и да ги изстребят.

— Тогава и аз не ги харесвам — рече Ив. Когато Рурк повдигна вежди, тя го смушка в корема. — Ясно е, че единият от тези типове — или и двамата, са засегнали съпруга ми. Длъжна съм да заста на до него.

— Ще подържиш ли? — попита той и пъкна питието в ръката ѝ. — Благодаря. Но дори и да ги заклеим като задръстени сноби, това е твърде далеч от убийство.

— Трябва да проверя всички версии. Ето. — Ив му подаде обратно питието и взе двата пакета соев чипс. — Върви да работиш, аз ще направя същото. Благодаря за чипса — каза тя и се отдалечи.

— Ти го купи.

— Точно така. — Ив се обърна и се върна крачка назад. — Пак заповядай.

9.

Ив хвърли пакета чипс на Пийбоди, когато влезе в почти празното общо помещение.

— Ха, благодаря!

— Заслужи ли го?

— Стартирах серия проучвания и справки. Дотук не намирам никаква връзка между Суийт и Юрик. И двамата посещават центрове за здравословен живот, но различни. Суийт има малка вила в покрайнините на щата. Юрик има лятна къща в Хамптънс, но при развода я е получила жена му. Не са отраснали заедно и не са ходили в общо училище. Имат различни лекари в различни части на града. Дори не пазаруват в един и същи район.

— Провери бившите. Също толкова подробно.

— Започнах и това. Дотук — нищо. Направих втора справка за шофьора тази вечер. И там нищо. Работи за фирмата от седем години, чисто досие, никакви контакти със Суийт. Возила е Юрик няколко пъти, но това се очакваше. Проверявам администраторката на Юрик и помощника ѝ. Все още никакво попадение.

— Макнаб ще изпрати информация за чифта обувки. Искам списък на магазините, откъдето може да са купени.

— Обувки ли?

— Имаме частично изображение от охранителните камери на парка. Не е много, но можем да проследим обувката. Ще отскоча до жилището на жертвата, ще потърся бележника ѝ за срещи.

Пийбоди отвори пакета, вдъхна от аромата.

— И не искаш да дойда с теб?

— Трябва да свършим досадната работа. Когато напреднеш с нея, поспи час, дори два, ако е нужно, на кушетката.

Ив се зареди с кафе и излезе. Беше решила да остави покрива на колата вдигнат — въпрос на принцип, но размисли. Кой щеше да я види в четири през нощта, по дяволите?

Освен това, когато паркира пред лъскавата сграда на Парк Авеню, андроидът портиер не ѝ се усмихна подигравателно.

Вместо това дотича, с уважение във всеки компонент, да отвори вратата.

— Добро утро, госпожице. С какво мога да ви помогна?

— Като не ме наричаш „госпожице“. — Доволна, Ив извади значката си. — Имай грижата никой да не докосва колата ми. Нужен ми е достъп до жилището на Ейва Крамптън.

— Госпожице... Лейтенант, госпожица Крамптън не се е прибрала в дома си тази сутрин.

— И няма да се прибере, защото е мъртва.

Андроидът остана с празен поглед, докато обработваше неочакваната информация.

— Жалко. Госпожица Крамптън беше уважаван наемател.

— Да. Набери кода и ме пусни вътре.

— Съжалявам, но трябва да получа потвърждение на самоличността ви, за да ви пусна.

Тя отново повдигна значката, изчака, докато очите му я сканираха и обработиха данните.

— Опитвал ли се е някой друг да проникне в жилището ѝ тази нощ?

— Не. Госпожица Крамптън обитаваше триетажния мезонет в западния ъгъл и не е имало влизане или излизане от жилището, откакто самата госпожица Крамптън излезе в... — Отново празният андроидски поглед. — Двадесет и два и тридесет и две. В същия час взе частен транспорт с шофьор до неизвестна за мен дестинация. Искате ли информация за транспортната фирма или шофьора?

— Не, вече я имам.

— Ще ви осигуря достъп до жилището на госпожица Крамптън. Имате ли нужда от помощта ми?

— Само се погрижи колата ми да остане там, където е.

— Разбира се.

Крамптън бе живяла в разкош, забеляза Ив, докато се качваше с частен асансьор до шейсет и първия етаж. Ъглов мезонет на три нива, с градина на покрива, в изключително луксозна сграда.

Нещо повече от секс, помисли си тя. Не бяха достатъчни само акробатични умения и хубаво тяло, за да изкарва човек толкова, че да води подобен начин на живот.

От асансьора се влизаше в просторно фоайе с изящен полилей със сребърни орнаменти и висулки от стъкло, прозрачно като диамант. Върху тъмен паркет бяха постлани пътеки в ярки цветове, съчетани в сложни шарки. Картините продължаваха темата, смесици от искрящи цветове и странни форми на фона на топли пастелни стени.

Обзавеждането, реши тя, докато крачеше през главния етаж, успяваше да съчетае този сложен стил със забележителен уют. Дълбоки, меки тапицерии, проблясващи лампички, огледални маси, безброй възглавници.

Върху сребриста маса за хранене бе сложена огромна кристална ваза, в която цветята бяха аранжирани, и то скоро, от някого, който безспорно разбираше от това изкуство. Над абаносова камина в същата стая централно място заемаше портрет на покойната обитателка, дръзко гола върху легло, застлано с червена покривка.

Не, не беше от срамежливите и скромните.

Ив мина през кухня, ниши с огледала, отделен хол и с възхищение ги разгледа — по-скоро от любопитство, отколкото по задължение. Това ѝ помогна да опознае жената, която явно се беше наслаждавала на живота и плодовете на труда си.

Изкачи се до втория етаж по витата стълба, вместо с асансьора.

Главната спалня бе огромна, но иначе нямаше как да побере леглото. Ив прецени, че в него могат да спят шестима, и се запита дали някога се е случвало. Тук обитателката се бе спряла на златисти тонове и повече топлина и уют, отколкото лукс. И бе застлала леглото с покривка от златиста коприна, която изглеждаше дълга и широка километри. Заоблени дивани, още възглавници, резбовани масички, лампиони с висулки и мъниста и още една, по-скромна аранжировка на цветя продължаваха стила, издаващ влечение към удоволствията в живота.

В многото чекмеджета на нощните шкафчета Ив откри разнообразие от скъпи и старателно подредени сексиграчки и аксесоари.

Гардеробът представляваше стая, голяма колкото общото помещение в Централата, и също бе педантично подреден. Пълен с

богати тъкани, забеляза тя, скъпи марки и достатъчно обувки за населението на малка държава. Имаше висок скрин, заключен и закован за пода. Бижута, досети се Ив. Щеше да стигне и до тях.

Засега надникна в банята и реши, че Крамптън надминава Рурк в някои отношения. Продължи към останалите помещения на втория етаж.

Две спални за гости, и двете просторни и добре обзаведени, друга всекидневна с малък кухненски бокс... И също толкова добре обзаведена стая за садо-мазо забавления. Изобилие от черна кожа, кадифени възета, богат избор от камшици и белезници. Друго легло, този път застлано с черен сатен, голяма кутия с украса от скъпоценни камъни, в която бяха подредени малки ножове със сложно гравирани дръжки.

Качи се на третия етаж. Тук бе бизнес центърът, помисли си тя. Директорски офис, определено луксозен, но проектиран за сериозен бизнес. Цяла стена с екрани, картотекирани дискове, внушителен информационен и комуникационен център. И тук имаше кухненски бокс със заредена автоматична печка, голям хладилник и бюфет с няколко бутилки добро вино, ликьори, коктейли...

Както и очакваше, компютърът се оказа защитен с парола. Остави го за момент и претършува чекмеджетата, докато намери бележника за срещи. Бележките бяха сериозни и дискретни.

В деня на смъртта си Ейва Крамптън бе прекарала следобеда в салон за красота, навярно като подготовка за предстоящите срещи. За пет бе записала уговорка с Катрин Байджело в „Палас“. „Хотелът на Рурк“, помисли си Ив. Защо да не предлага услугите си на най-доброто място?

Имаше бележка и за Фостър Юрик, вземане с лимузина на „Еlegant Транспортейшън“ за среща на Кони Айланд. Четиричасов ангажимент, с отворена възможност за цяла нощ.

„Скъпо“, помисли си тя.

Ейва бе отбелязала след името: *Нов клиент, проверен и чист.*

Ив използва комуникатора си, за да повика екип от електронния отдел да вземе само електрониката. Явно нямаше да открие отговорите тук, в дома на жертвата. Все пак трябваше да огледат личното ѝ пространство, да узнаят всичките ѝ тайни.

Притисна клепачи и силно ги потърка, опитвайки се да се пребори с изкушението. С копнеж поглеждаше към печката и мислеше за кафе. Сигурна бе, че жертвата не се е скъпила за качеството.

Но да открадне чаша от него би било непочтено.

Рязко се изправи. Трябваше да се задоволи с това, което намери на улицата, за да получи поне дозата, ако не аромата.

Когато излезе от сградата, в Ню Йорк вече застъпваше сутрешната смяна. Онези, които се забавляваха или работеха нощем, се отправяха към домовете си или където се надяваха да подремнат. Живеещите през деня включваха осветлението в апартаментите си, бързаха да хванат ранен влак или трамвай. Боклукчийските камиони пълзяха по улиците и с досадно дрънчене вършеха работата си.

Но мирисът на смет бе примесен с апетитни ухания от закувалните, сладникави и натрапчиви, които струяха от вентилаторите, за да примамват новата смяна.

Ив си спомни за пакета чипс, който бе метнала на предната седалка, и го хапна за закуска, докато караше към моргата. Там се примири с кутия студен кофеин, по-малко съмнителен от онова, което минаваше за кафе.

Не очакваше някой да е започнал аутопсията на Крамптън. Просто искаше отново да погледне жертвата, преди да се върне в Централата.

Влезе във владението на Морис и го откри там, сложил предпазното си облекло, пред тялото, вече подготвено на масата.

— Хвана ли нощната смяна? — попита тя. Сега забеляза тъгата и признаците на безсънна нощ.

Отново бе облечен в черно, строго и без никакъв весел елемент.

— Не. Но виждам, че ти си я хванала. — Морис запечата ръцете си, докато оглеждаше трупа. — Била е забележително красива.

— Да. Елитна компаньонка.

— Прочетох това в доклада ти. Нямам нищо за теб. Не съм започнал.

— Бях на оглед и исках да я видя още веднъж, преди да се върна. — Ив се поколеба, но нещастното му изражение я накара да се реши да попита: — Тежка нощ си имал, така ли?

Той вдигна поглед и срещна очите ѝ.

— Да.

Този път Морис се поколеба, докато тя се опитваше да измисли какво да каже, само и само да не мълчат.

— Понякога ми липсва толкова много, че ми се струва невъзможно или непоносимо. Вече е по-леко. Знам, че е по-леко, защото не се чувствам така във всеки миг от деня или дори всеки ден и всяка нощ. Но има моменти, когато осъзнавам отново, че Амарилис Колтрейн я няма на света, в живота ми, и това ме задушаваша.

Ив престана да мисли какво може и какво е редно да каже и изрече онова, което бе в сърцето и ума ѝ:

— Не знам колко по-добре може да стане, Морис, или колко време е нужно. Не знам как хората го превъзмогват.

— Минута по минута, после час по час, ден по ден. Работата е успокоение, приятелите са утеха. Животът е за живите. Ние с теб го знаем, въпреки че прекарваме толкова време с мъртвите, може би затова сме наясно, че трябва да живеем. Чейл страшно ми помогна.

— Това е хубаво — прошепна тя, мислейки за свещеника, с когото бе предложила на Морис да поговори. — Можеш... Знаеш, по всяко време...

— Да. — Той присви устни. — Знам. С теб ни свързва и работата, и приятелство, така че ми носиш и успокоение, и утеха. — Въздъхна и отново погледна тялото. — Така.

— Ще те оставя да работиш.

— Каж ми нещо за нея — помоли Морис, преди Ив да си тръгне. — Нещо, което не е в доклада ти.

— Живее е добре. Грижела се е за себе си, за бизнеса си. Мисля, че е била умна и се е гордеела с работата си. И предполагам, че ѝ е доставяла удоволствие. Не вярвам, че човек може да бъде добър в нещо, което не му харесва, дълго време. Струва ми се, че е обичала хората, допадало ѝ е да ги кара да се чувстват значими и желани — и е знаела как. Не само със секс, не виждам как това може да бъде достатъчно. Била е родом от Ню Йорк, от работническо семейство, родителите ѝ се разделили, когато била дете. Получила е лиценза си за първо ниво на деветнайсет, останала е с чисто досие и се е обучавала и издържала тестове за по-високите нива, издигнала се е до елита. Мисля, че е живяла живота си както желае, до последно.

— Какво друго може да иска човек? Благодаря ти.

— Трябва да тръгвам. — Ив пое към вратата, но когато стигна до нея, спря. — Слушай, Морис, можеш да дойдеш на вечеря някога. — Той просто я изгледа учудено, усмихна се и сви рамене. — Рурк ще си поиграе с онази скара, която купи миналата година. Ще си направим летен купон, с приятели, ще опечем малко телешко месо.

— Ще ми хареса.

— Когато го организирам, ще те известя.

Докато излизаше, го чу да казва за записва:

— Жертвата е жена със смесен расов произход.

Отвън извади линка си с намерението само да остави кратко съобщение.

Въпреки часа, Чарлс Монро вдигна.

— Добро утро, лейтенант Сладкиш.

— Какво става, всички ли са на крак призори днес?

— Ние — да. Луиз току-що се прибра от нощно дежурство в клиниката, аз приготвям закуска. Искаш ли омлет?

— Щях да ти оставя съобщение, да видя дали ще можеш да ми отделиш малко време днес.

— За теб — винаги... — Усмивката му постепенно изчезна. — Не се замислих. Щом се обаждаш по това време, следователно някой е умрял. Някой, когото познавам?

— Не съм сигурна. Ейва Крамптън.

— Ейва ли? — Той прокара ръка през косите си. — Да, познавам я. Какво се е случило? Можеш ли да ми кажеш?

— Предпочитам да не говоря за това по джобния линк. Навън съм, не съм много далече и мога...

— Да дойдеш тук ли? Ела.

Градината, която Луиз бе засадила дни преди с Чарлс да се оженият, сега процъфтяваше. По-скоро сладка, отколкото изискана, с лек полъх от дивата природа, тя придаваше още по-личен облик на къщата, която делиаха.

Луиз я посрещна на вратата, с все още влажни от душа руси къдрици. Хвана ръката ѝ, прегърна я и я целуна по бузата.

— Жалко, че някой е трябвало да умре, за да наминеш.

— Но ти пък изглеждаш добре. — Все още с лек слънчев загар от медения месец, забеляза Ив, и все още сияеща от щастието, което ѝ носеше бракът. — Извинявай, че ви притеснявам във времето ви за почивка.

— Ще закусваме. Чарлс готви. Наистина. Прави невероятни омлети. Значи, ще хапнеш с нас, докато разговаряте.

Луиз тръгна навътре към кухнята. Чарлс стоеше до печката и разклащаше тигана напред-назад.

— Тъкмо навреме — зарадва се той. — Настанявай се.

— Да не ви се е повредила автоматичната печка?

— Обичам да готвя, когато имам време и повод.

— Ухае приятно. — Луиз ѝ подаде чаша и Ив моментално отпи.

— О, това е истинско кафе. Достатъчна причина човек да вярва в Бог.

— Почакай, докато опиташ омлета ми. Ще свидетелстваш за Божиите чудеса. Какво се е случило с Ейва?

— Съжалявам за приятелката ти.

— Бяхме в приятелски отношения, но не и близки. Харесваше ми, всеки би я харесал. Беше чаровна, умна и просто интересна. Не мога да повярвам, че е бил клиент.

— Не съвсем. Подмамил я е, използвал е чужда самоличност, старателно се е прикрил, както изглежда. Срещнали са се в лунапарка на Кони Айланд. Обществено място. Проверила го е. Не мисля, че е имала причина да се усъмни в нещо.

— Искаш да кажеш, че дори не го е познавала?

— Така изглежда. Отбелязала е в бележника си за срещи, че го е проверила... Какво представлява тази проверка?

Със сръчност, която изненада Ив, Чарлс плъзна пухкавия омлет в чиния и сипа още от яйчената смес в тигана.

— Яж го топъл — посъветва я той. — Направила е справка за биографията му, както при полицейско или частно разследване. Прегледала е криминалното му досие, ако има такова, професионалния му опит, семейното му положение.

— Основна информация...

— Да. После е потърсила статии от и за него, споменавания в медиите. Накрая, предполагам, е използвала програма, която систематизира цялата събрана информация и му прави характеристика. Преди срещата е имала ясна представа що за човек е, какви са

навиците му, начинът му на живот. Въпрос на самозащита, но и начин компаньонката да предвиди какво ще поиска клиентът.

— Значи е била предпазлива — каза Ив. — Но в същото време е обичала риска. Видях садо-мазо стаята в апартамента ѝ.

— Работил съм с нея един-два пъти. — Чарлс завърши още един омлет. — Но не в тази област.

Ив отпи кафе и се запита как Луиз може да седи и да хапва омлет, докато съпругът ѝ говори за участията си в групов секс.

Когато и последният омлет бе готов, той седна при тях.

— Чарлс, това е превъзходно. — Луиз му се усмихна и доля чашата му с кафе от кафеварката на плота. — Не ми обясни как е била убита, Далас.

— Пробождане с нож — рече Ив и засега не добави нищо.

— И убиецът се е представил за онзи друг мъж, когото е проверила?

— Точно така.

— Трябва да е приличал на него достатъчно, за да я заблуди.

— Да, работим върху това. Щеше ли да спази уговорката, да продължи с него, ако е разбрала, че не е мъжът, с чието име го е записала?

— Не. — Чарлс поклати глава. — Тогава би рискувала лиценза си, а това никога не би направила. Да излезе с някого, когото не е проверила, е също толкова опасно. Допадаше ѝ да живее на ръба, но не чак толкова, че да се постави в подобно положение. Обичаше разнообразието в работата, но спазваше правилата. Когато клиент или клиентка наема някого на нивото на Ейва, не плаща само за секс, а за преживяване, което относително малцина могат да си позволят. Тя предлагаше това, но оставаше в рамките на закона и вземаше всички разумни предпазни мерки.

Може би, помисли си Ив, но не се бе оказало достатъчно...

Когато се върна в Централата, не свари само Пийбоди, повечето от другите детективи бяха зад бюрата си. Бакстър, издокаран като в моден видеоклип, вдигна поглед към нея.

— Легна да подремне — осведоми я той. — Преди около петнайсет минути.

— Добре.

— Майра е в офиса ти.

— О!

— Ние с момчето излизаме. Удавник в езерото в Сентръл Парк. Открили са го две деца.

— Хубаво начало на деня.

— Забавленията нямат край.

Майра седеше на грозния стол за посетители в офиса на Ив, облечена с красив бледорозов костюм. Беше го съчетала с обувки, няколко нюанса по-тъмни, и гердан от малки перли и разноцветни камъчета. Наситено кестенявите ѝ коси се спускаха на къдрици покрай приятното ѝ лице и освен че изглеждаха стилно, ѝ придаваха и младежки вид.

Спокойните ѝ сини очи се вдигнаха от екрана на джобния ѝ компютър и срещнаха погледа на Ив.

— Препрочитам информацията ти. Имах малко време и реших да те изчакам тук.

— Благодаря ти, че се отзова толкова бързо.

Ив беше леко стъписана. Обикновено консултациите бяха в кабинета на Майра и включваха чаша ароматен чай, който Ив се преструваше, че пие.

Това ѝ напомни да предложи:

— Искаш ли чай или нещо друго?

— Всъщност с удоволствие бих пийнала от твоето кафе. Снощи с Денис излизахме с приятели и се прибрахме късно. Имам нужда от ободрение.

— Разбира се.

— Спала ли си?

— Все още не. Ще поспя, когато мога.

Някъде между апартамента на жертвата и Централата се бе почувствала заредена с нова енергия. Може би от омлета.

— Нашият човек действа уверено — заговори Ив, докато донасяше димящите чаши от автоматичната печка. — Два сполучливи удара. И двата рисковани, организирани и планирани.

— Да. Организиран е и е достатъчно спокоен, за да запазва самообладание, докато общува с жертвите си, и да поддържа избрания образ на клиент. Както е станало и двата пъти.

Ив се извърна, с кафето в ръка.

— Плаща си за тръпката да убива.

На лицето на Майра засия усмивка.

— Можеш да направиш кариера в моята област.

— Не, благодаря. Човек трябва да бъде тактичен със смахнатите.

Плаща си за тръпката да убива — повтори тя. — Това е интересна гледна точка. Може би си въобразява, че след като е платил за тях, жертвите са негова собственост? Като ловец. Но никой не ловува с байонет, така че теорията за ловуване не е много правдоподобна.

— Не съм сигурна. Мислим за байонета като за оръжие, използвано по време на война, когато хора избиват хора. Убиецът е избрал терена, създал е своите правила и е избрал оръжието. Всичко това предварително.

— Но в случая на Хюстън не е можел да знае със сигурност кой ще бъде дивечът. Не, не е точно така — поправи се Ив. — В гората не знаеш кое космато животно ще обстрелваш. Само вида, типа. Преследва определен тип. Харесва му тръпката.

— И в двата случая убийството е станало отблизо и на място, където бързо могат да намерят трупа. Това за него е важен фактор, а вероятно и част от тръпката. Зрял е, а екзотичните оръжия говорят, че проявява интерес към уникалното, държи да демонстрира познанията и уменията си.

— Перчи се, така ми се струва.

— Да. Господи, наистина е добро — замърка Майра над кафето си. — Богат е и има достъп до пари. Притежава изключителни компютърни умения... Изборът му на лица, чиято самоличност да използва, ми подсказва едното от две неща: или проявява негодувание срещу хората с власт и влияние, особено в корпоративния свят, или ги смята за подчинени, от които може да се възползва. — Наклони глава. — Защо това те кара да се усмихваш?

— Връзва се с една теория, върху която мисля, но си казвах, че отивам твърде далеч. Вече не ми се струва толкова невероятна. Проучваме хора, които работят под ръководството на Суийт и Юрик, особено преките им подчинени, които или знаят кодовете и паролите, или имат достъп до тях. Тъкмо се каня да призова за разпит един негодник във връзка с други далавери, защото пасва. Но си мислех, че може би трябва да се насоча към по-високо, а не по-нискостоящите.

Заинтригувана, Майра кимна и си достави удоволствието само да вдъхва аромата на кафето.

— По-високо в корпоративния свят ли?

— Може би направо да започна от върха. Да поумуваме върху това... — Ив седна на ръба на бюрото с лице към Майра. — Той купува жертвите си. Господи, харесва ми тази гледна точка... приема ги като своя собственост. Скъпи са, изключителни. Те са удоволствия, които малко хора могат да си позволят, затова възможността да ги купи го кара да се чувства значим. Но желае нещо повече за парите си. И иска да се поперчи с ума, способностите и изобретателността си... Не ги обезобразява, няма бой, осакатяване, никакво сексуално посегателство.

— Времето също е важен фактор — изтъкна Майра.

— Да, но всичко може да се планира, можеш да предвидиш повече време, ако искаш да осакатиш, изнасилиш или унизиш някого. Доколкото мога да кажа засега, не се интересува от сувенири. Крамптън беше окичена с бижута. Нужна е само секунда, за да дръпнеш колие или пръстен.

— Не обръща внимание на това, което притежават — каза Майра. — Съгласна съм.

— Няма нищо лично, никаква страст или дори лек гняв. Просто планира, осъществява и си тръгва. Но оставя оръжието, за да видим колко е велик.

— Смяташ, че убива за удоволствие. Никакъв мотив, освен самото убиване.

— Не намираме връзка между жертвите. Никаква. Ще продължим да ровим и когато посегне на следващата си жертва, пак ще потърсим, но няма да намерим. Те са просто част от пакета.

— Зрял човек е, както казах. Образован, ерудиран, способен да приема различни роли и да се нагажда според ситуацията. Трябвало е да убеди двете си жертви, че е този, когото са очаквали. Мъж със завидно състояние, решил да изненада съпругата си с романтичен жест. Отново мъж със завидно състояние, потърсил компания и секс след провала на брака си. Различни типове, различна динамика. Трябвало е да влезе и в двата образа достатъчно дълго, за да подмами плячката на мястото на убийството.

Майра отпи още кафе, раздвижи се и красивият ѝ гердан проблесна на светлината от малкия прозорец на Ив.

— Със сигурност вече е очертал и проучил следващия си тип жертва, мястото, метода. Деня, часа и времето, което ще му отнеме. Най-вероятно живее сам или с някого, над когото доминира. И двете убийства са извършени късно вечерта и е било нужно значително време за подготовката им. Трудно би успял, ако е женен или съжителства на семейни начала, освен ако у дома никога не го разпитват или е изфабрикувал убедителни причини да отсъства. Не е направил никакъв опит да замаскира деянието си като грабеж. Значи ще добавим, че е самоуверен и арогантен. — Майра погледна часа. — Трябва да тръгвам.

— Благодаря, че ми отдели време.

Майра стана, подаде празната чаша на Ив, усмихна се и я докосна с длан по бузата.

— Поспи малко, Ив.

— Да, ще намеря време.

Но когато Майра излезе, тя се залови за работа. И мрачно се усмихна, когато прегледа последната информация на Пийбоди. С Макнаб бяха проследили обувката.

— „Емилио Стефани“, кожена мокасина, изключителна лъскавина, тока от истинско сребро. Цена на дребно... Сигурно се шегуваш. Три хилядарки за ежедневни обувки?

Това просто бе обида за здравия ѝ разум. Но продължи:

— Толкова много магазини предлагат тази глупост? Какво ги е прихванало хората? Все пак добра следа.

Продължи да чете и кимна. Макар и да се обличаше като психясал клоун, Макнаб имаше ум на ченге. Бе направил някаква компютърна магия и установил, че обувката е между четиридесет и четвърти и четиридесет и пети номер.

Наистина бе добра следа.

Ив разпореди биографични справки за Дъдли и Мориарити, нареди на компютъра да отдели магазините за обувки и да посочи трите най-луксозни. Докато течеше това, изпрати двама униформени да доведат Мичъл Сайкс и приятелката му за разпит.

Прозвуча сигнал за входящо съобщение и тя прочете предварителния доклад на Морис. Никакви изненади. Хрумна ѝ да се

развика в лабораторията за повече информация за байонета, но реши, че умът ѝ е твърде замъглен, за да се препира с новия, по-добър Дикхед.

Енергията от втората доза кафе и омлета се бе изчерпала.

„Половин час дрямка ще ми дойде добре“, каза си тя, затвори вратата и се изтегна на пода.

— Компютър, нагласи будилника за след трийсет минути.

Прието.

Ив заспа на секундата.

Малко по-късно Рурк се справи с ключалката ѝ и влезе. По очи на пода, помисли си той, като мъртвите, чиито убийства разследваше...

Със сигурност имаше и по-добро място за спане, но отново задейства ключалката, преди да се изтегне до нея.

След секунди заспа.

Далас, край на тридесетминутния отдых.

— Мамка му, ставам... — Отвори очи и изведнъж скочи. — Господи, Рурк.

— Знаеш, че имаш право на по-голям офис. Достатъчно голям, за да побере диван. Много повече ми хареса онова, което правихме на пода вчера.

Тя потърка сухите си очи.

— Не бях ли заключила вратата?

Той само се усмихна.

— Трябваше да отида в своя офис за няколко часа и исках да целуна жена си за довиждане. Защо не се качи горе на кушетката за трийсетминутния си отдых?

— Отвратително е. Не знаеш кой може да влезе, кой последно е лежал там, какво е правил и с кого.

— Имаш право. — Рурк се надигна и застана с лице към нея. — Но не съм сигурен, че тук е по-добре. — Както Майра, той я докосна с длан по бузата. — Имаш нужда от още сън.

— Кой на кого го препоръчва?

— Мисля, че се казваше „присмял се хърбел на щърбел“...

— Все едно. Знаеш ли, че Пийбоди и Макнаб са успели с обувката?

— Да, разбрах.

— Три хиляди за нещо, което носиш, за да не стъпваш бос по земята.

Рурк се въздържа да ѝ каже колко е платил за обувките, с които е в момента.

— Трябва да си доволна. По-лесни са за проследяване от нещо, което можеш да купиш от разпродажба за триста.

— Вярно. Трябва да произпържа малкото копеле, което пласира опиати под носа на шефа си, а после ще си поговоря с Трети и Четвърти.

— Забавлявай се. — Той се наведе и я целуна. — Ще се видим у дома, щом се прибереш. — Стана, подаде ѝ ръка да се изправи и си позволи да я прегърне. — Ще ме осведомиш докъде си стигнала и ще наваксаме със съня и други неща довечера.

— Да, аз ще... — Ив се отдръпна назад, погледна го и очите ѝ се усмигнаха. — Това е всичко.

— Така ли? — промърмори той и докосна устните ѝ със своите.

— Не съвсем. Отбих се да видя Чарлс и да поговоря с него за втората жертва. Приготвяше закуска за Луиз, след като се беше прибрала от нощна смяна в клиниката. Говоря за истинско готвене, с тиган и яйца. Седим там, хапваме омлети и...

— Яла си омлет, а аз се задоволявам с пакет чипс.

— Просто така се получи. Поговорихме си за предлагане на сексуслуги, за това как няколко пъти е работил заедно с жертвата... Тогава си помислих: не е ли странно за нея, за Луиз, да седи и да закусва, докато разговаряме за секс, садо-мазо и клиенти? Но не е, това е техният живот. Както ние с теб говорим за убийства по време на вечеря. Просто е част от играта.

— Харесва ми нашата игра... — Рурк докосна брадичката ѝ. — Постарай се да не караш моето ченге да работи до преумора.

— Той ще убие отново, и то скоро — каза тя, когато Рурк тръгна към вратата. — Вече си е уговорил среща или поне я е отбелязал в графика си. И няма значение кой е, а само какъв е. Ще изпита удоволствие — и това ме вбесява.

— Тогава мисли как ще се вбеси той, когато го заловиш.

— Разчитам на това. Чао.

10.

Ив събра каквото ѝ бе нужно, преди да излезе от офиса си в общото помещение.

— Пийбоди, с мен — каза тя и продължи да върви.

Партньорката ѝ заситни след нея.

— Заковахме обувката.

— Добра работа. Най-люксовият магазин в града, където се продава този модел, е дизайнерският бутик на „Медисън“. Ще ни трябва списък на хората, които са си купили обувки с този номер.

— Обикаляне по магазини! Въпреки че не мога да си позволя дори токче от една обувка на такова място.

— Издирване — поправи я Ив. — Първо ще развалим деня на Мичъл Сайкс. Вече е в стая за разпити А и е мой. За теб остава приятелката в стая Б.

— Ще работя с нея соло.

Пийбоди потърка ръце.

— Искам да процедираш, сякаш няма измъкване. Имаме всичко, което ни е нужно, за да я изправим пред съда, но прокурорът желае да спести на данъкоплатците малко пари и предлага сделка. Първият, който разкрие схемата до най-малките подробности, ще бъде обвинен само в незаконно предоставяне на опии без рецепта и ще получи по-лека присъда.

— Защото искаме тя да ни изпее всичко за Сайкс...

— Точно така.

— И трябва да се правя на възмутена, че прокурорът не е напълно съгласен със стратегията ни, защото всичко е шибана политика. „Приеми сделката, сестричке, преди креватното ти другарче да го направи.“

Ив потърка ухото си.

— Виж докъде ще стигнеш. Ако ти се стори арогантна като гаджето си, смени тактиката. Накрая ще закопаем и двамата. Но искам да приключим бързо. Имаме по-едра риба за печене.

— Казва се „риба за пържене“.

— Господи, какво значение има как се готви рибата...

Ив се изниза и влезе в стая за разпити А.

— Лейтенант Ив Далас, разпит на Мичъл Сайкс. Здравсти, Мич, как я караш?

— Нямам време за това.

— Кой има?

— Слушайте, вече ви казах всичко, което знам. Не бях длъжен да идвам тук, но наставленията на господин Суийт са за пълно съдействие на полицията.

— Господин Суийт... — повтори тя с насмешка. — Прочетоха ли ти правата?

— Не. Защо да...

— Рутинна процедура, Мич, всички знаят. — Изрецитира му обновената версия. — Наясно ли си с правата и задълженията си?

Той издаде дълга и шумна въздишка.

— Разбира се.

— Отлично. Е, щом и двамата нямаме време за губене, да караме по същество. Ти и гаджето ти сте загазили дълбоко. Партньорката ми разговаря с нея в дъното на коридора и точно в момента ѝ предлага сделка. Аз няма да ти предложа такава, защото не ми харесваш.

Раменете му трепнаха в мига, когато спомена за гаджето му.

— Не знам за какво говорите, но не съм длъжен да ви слушам.

— Напротив, длъжен си, защото си арестуван. С приятелката ти сте измъквали опиати от „Дъдли и син“ и сте ги продавали на черно. Разкрих те, имам солидни доказателства — онази твоя тайна банкова сметка вече не е тайна.

Ив му се усмихна приветливо, докато над горната му устна избиваше тънка ивица пот.

— В общи линии това, което правим тук, е формалност и по-скоро за мое лично удовлетворение. — Разпери ръце. — Имам право да се забавлявам от време на време, нали?

— Вие... Измислили сте всичко.

— Спипахме ви, Мич. Ти и Каролия Принц сте крали от компанията, за която работите, а после сте трупали печалба от слабостта и нуждата на други хора, като сте пласирали откраднатото. — Тя се наведе над масата малко по-близо до потното му лице. —

Делите печалбата и сте си открили две офшорни сметки под името „Сикпри Дивелъпмънт“... — Видя как лицето му започна да пребледнява. — По-късно и данъчните ще се позабавляват с вас. Но засега всичко е в мои ръце. Точно сега Принц потвърждава подробностите пред партньорката ми в друга стая за разпити.

— Аз... Няма какво да кажа. Искам да поговоря с Каролия.

— Не си длъжен да говориш с мен, но няма да разговаряш и с нея. В момента е заета да спасява собствената си кожа. Сега можем да продължим нататък, защото смятам, че който е способен да краде и продава наркотици, и притежава нужните умения, за да открие сметка, без да следва обичайните правила, не би се поколебал да използва самоличността на шефа си и кредитната му карта, за да прикрие жалкия си задник, когато извършва убийство.

— Не съм убиец! — Този път гласът му прозвуча пискливо като цвърчене на плъх и звукът стопли сърцето на Ив. — Мили боже, не съм убил никого.

— Добре, да видим. Ти си крадец, лъжец, пласьор на дрога и жалко нищожество. — Тя седна, сякаш преценяваше вероятността. — Да, това е само на крачка от убийство. Може би е станало така: ползвал си услугите на Джамал и компанията му, за да се добереш до по-заможна клиентела. Изведнъж той поисква по-голям дял. Или може би размисля. Не можеш да му дадеш това и решаваш да го ликвидираш, а? И защо да не натопиш шефа? С един куршум — два заека... Може би ще получиш повишение. После...

— Не! — Той скочи от стола и веднага се отпусна отново, сякаш краката не го държаха. — Дори не съм познавал онзи човек, Джамал. Не съм убиец!

— Само крадец, лъжец, пласьор и жалко нищожество? — Ив сви рамене. — Убеди ме, защото имам работа, Мич, а този случай изглежда приключен.

— Вие сте луда. — Очите му се ококориха. — Това е лудост!

— Не звучи убедително.

— Слушайте... — Той задърпа възела на вратовръзката си и овлажни устни. — Добре, откъгнах малко стока...

— Имаш предвид — опиати. Като представител на „Дъдли“, Каролия е имала достъп до тях.

— Да, да... Трябваше само да подправим регистрите, да пипнем фактурите. Не е трудно. В бюджета на компанията са предвидени евентуални загуби. Искахме само парите. Имам право да се поглежя... предвид часовете извънредна работа. Знаете ли колко струваше образованието ми? А от години тъпча на едно място като асистент на Суийт. Не сме навредили на никого. Ние просто предлагаме услуга... Продаваме ги с намаление.

— Крадете наркотици от „Дъдли“...

— Каролия снабдява със стоката — бързо каза той. — Тя се занимава с тази част. Аз съм по продажбите.

— Ясно. Тя откъква дрогата, ти я пласираш.

— Да. Имаме редовни клиенти. Не е като да продаваме „Зеус“ на деца на улицата. Това са безопасни медикаменти. Помагаме на хората.

— Като човечеца, пристрастен към болкоуспокояващи, който ги купува от вас, вместо да се обърне към медицински лица от клиника за рехабилитация. Или някого, който взема големи дози успокоителни или смесва химикалите, за да се надрусва. Или онези, шибаняко, които ги препродават на децата на ъгъла.

— Не носим отговорност за...

— Стига с тези глупости. Ти направи самопризнания и са записани. Не са ми нужни съзливите ти истории и оправдания.

— Не може сериозно да мислите, че аз съм убил онзи шофьор.

— О, не, по дяволите! Казах го просто, за да изплюеш камъчето за другото. Много добре. — Ив погледна часа. — Сега и двамата можем да излезем оттук. Аз отивам да върша работата си, а ти — в килията.

— Но... Искам адвокат.

— Никакъв проблем. Ще ти позволят да се обадиш, преди да те регистрират. Благодаря за съдействието. Край на разпита.

Ив стана, отвори вратата и махна на чакащите униформени.

— Поемете го. Позволете му да се обади на адвокатата си.

Влезе в стаята за наблюдение и видя как Пийбоди приключи с хленчещата Каролия Принц.

— Много плака — каза Пийбоди, докато слизаха към гаража. — Страшно много. Казва — или мисли — че е влюбена в онзи негодник. Не искала да го натопи, но...

— Когато те притиснат, любовта отива по дяволите.

— Да, предполагам, освен ако не е истинска любов. Сега ли ще ходим да гледаме обувки?

— Няма да ги гледаме... Вече знаем достатъчно за обувката. Искам бързо да отхвърлим и тази работа.

— Обувките са забавно нещо. — Пийбоди заподскача от радост на своите. — Малко забавление ще ми се отрази добре след толкова плач. Хубаво ги съчетахме. Едновременно приключихме с дребна, но доходоносна схема за търговия с опиати без рецепта и проследихме важна нишка в разследването, а сега и ще позяпам с копнеж обувки, които никога няма да мога да си позволя. Но ще си представям, че мога.

— Знаеш ли какви стават хората, които зяпат с копнеж неща, които не могат да си позволят?

— Мечтатели.

— Не, престъпници.

Докато шофираше, Ив се замисли доколко това има връзка с техния случай.

— Може би нашият човек зяпа лъскави лимузини и високоплатени компаньонки и просто се ядосва, че не може да си ги поръча като пица. Затова се справя с гнева и неудовлетвореността си, като ги убива. Което не е толкова лоша теория, ако не бяха обувките. Човек, който може да се изръси с три хиляди за обувки, няма подобни страдания.

— Може да ги е откраднал — предположи Пийбоди. — Да ги е получил като подарък или да е отделил голяма част от спестяванията си, за да ги притежава.

— Някоя възможност и никое „или“ не бива да бъде изключено. Но освен това е трябвало да похарчи пари за арбалет и стрели, при това доста скъпи, и старинен байонет... Освен ако не е откраднал нечия чужда самоличност, за да се сдобие с тях. Все пак трябва да е бил свързан по някакъв начин с двете корпорации. Иначе защо да преодолява сложните системи за сигурност там?

Отново и отново се връщаха на компаниите, заключи Ив.

— Ако е просто хакер с убийствени наклонности, би могъл да получи достъп до личните данни и кредитните карти на всеки и да си

позволи всяка лъскава лимузина или елитна компаньонка така, че да не привлече внимание.

Ив кимна към компютъра на таблото, когато прозвуча сигнал за входяща информация.

— От лабораторията е — каза Пийбоди. — Доклад за оръжието. Наистина е антика. От средата на двайсети век. Дикхед е открил марката, производителя и дори серийния номер. Много изчерпателно.

— И ти бъди толкова изчерпателна. Намери собственика.

Това даде на Ив няколко минути тишина. Кой бе следващият набелязан, запита се тя. Какъв тип? Може би фризьорка от някой елитен салон, пилот на частна совалка или нашумял дизайнер на бутикови облекла.

Сети се за Леонардо, съпруга на най-старата ѝ приятелка. И за самата Мейвис — известна звезда от музикални филми. Сърцето ѝ се сви. Трябваше да се чуе с тях, да ги предупреди.

Никакви частни партита, докато не изясни случая.

— Не е регистрирано. — Пийбоди вдигна поглед, докато Ив търсеше място за паркиране. — Не е било продавано законно през последните двайсет години. Нещо толкова старо може да е било купено и препродадено много отдавна, преди регистрацията на такива оръжия да стане задължителна. Може да се е предавало на поколенията като семейна реликва или нещо подобно. Няма начин да се стигне до първия му собственик преди сто години. Не се пазят сведения за подобни неща.

— Добре. — Ив превключи на вертикална, накара Пийбоди да затаи дъх и се провря на втория етаж на паркинга. — Значи вече го е притежавал, пропуснал е да го регистрира, както хиляди други, или го е купил на черно. Отново както хиляди други.

Слязоха на улицата, на половин пряка от бутика за обувки. Докато минаваха покрай витрината, Пийбоди издаде звук като при вида на апетитно ястие.

— Престани. За бога, ти си ченге, разследващо убийство, а не някаква туристка, тръгнала да зяпа витрините.

— Но само виж тези сините със сребърните точета и малките пеперуди...

Ив погледна обувките с присвити очи.

— Десет минути на краката, два часа разтривки.

Побутна вратата.

Във въздуха се носеше ухание на цветя, което добре се съчетаваше с пеперудите, впечатлили Пийбоди. Обувките и чантите бяха наредени под отделни прожектори като произведения на изкуството или бижута. За сядане имаше шоколадовокафяви канапета с ниски облегалки и кремави столове.

Клиенти и зяпачи обикаляха или седяха сред разноцветни реки от обувки. Израженията на някои от тях напомняха на Ив за надрусани наркомани.

Една жена се придвижваше от огледало на огледало, поклащайки се на сандали с ужасно висок ток в преливащи се ярки цветове.

Консултантите стояха настрана от клиентите и зяпачите, всичките до един без грам тлъстина и облечени с прилепнали черни дрехи.

Ив чу Пийбоди да преглъща и изръмжа предупредително.

— Съжалявам. — Пийбоди докосна ключицата си. — Рефлекс.

— Ще получиш друг рефлекс, когато те съборя на земята и стъпя на врата ти.

— Дами. — Мъжът, който се приближи към тях, имаше ослепителна усмивка и сако с ръкави, чиито краища изглеждаха остри като бръсначи. — С какво мога да направя деня ви специален?

Ив извади значката си.

— Забавно е, че питаш. Можеш да ми дадеш списък на клиентите, купили от тези обувки, номер четиридесет и четири или четиридесет и пет.

Показа му разпечатката.

— Наистина ли? Това е доказателство? Колко вълнуващо!

— Да, голяма тръпка е. Искам да узная кой си е купил единия от двата номера от този модел.

— Разбира се. Много забавно. Колко назад искате да проверя?

— Колко може?

— Точно този модел излезе през март.

— Тогава от март насам.

— В този магазин или в целия град?

Ив го изгледа подозрително.

— Не съм срещала толкова отзивчив продавач на обувки.

— Шегувате ли се? Това е най-забавното, което ми се случва днес.

— Да започнем от града.

— От града, значи! Дайте ми няколко минути. Седнете. Искате ли газирана вода?

— Не, благодаря.

— Затова онези, които могат да си позволят такива великолепни обувки, ги купуват от места като това и си плащат за лукса. — Пийбоди кимна след продавача. — Хора, изглеждащи като филмови звезди, ти поднасят газирана вода.

— Хора, които са толкова отегчени, че изпадат в еуфория, когато им поискаш справка за клиенти.

— Но това е добре дошло за нас.

— Да, така е.

Пийбоди преплете пръсти.

— Моля те, не ти трябва, докато той се върне. Искам само пет минути да постоя в захлас пред олтара на обувката.

— Дано не се задавиш, като ти потекат лигите.

Ив се обърна и просто за проба позвъни в електронния отдел от устройството на ръката си.

— Някакъв напредък? — попита тя Фийни.

— Скоро ще сме готови с проекцията на останалата част от лицето на убиеца. Но все още няма нищо от другите дискове. — Присви устни. — Имаш нов линк.

— Нещо подобно.

— Трансмисията е кристална.

— От часовника ми е.

— Стига. От тези играчки нищо не се чува.

— Нов модел е.

— Рурк не е споменавал. Искам да го разгледам, когато се върнеш.

— Може. — Ив видя продавача да се връща с леко игрива походка. — Трябва да затварям.

— Ето... — Той ѝ подаде диск. — Продали сме чифт в този цвят четиридесет и четвърти номер през март и още един четиридесет и пети само преди месец. В „Рейвън“ сме продали...

— Не съм питала за „Рейвън“. Значи сте продали само два чифта от тези за четири месеца?

— В този цвят, този номер, в този магазин. В града имаме магазини в няколко търговски центъра и други бутици.

— А онези, които са ги купили оттук, редовни клиенти ли са?

— Всъщност, да... — кимна той. — За съжаление, може би не са тези, които търсите. Сампсън Антъни, продуцентът, си е купил миналия месец, а през март е пазарувал Уинстън Дъдли, фармацевтичният крал.

— Само за да убия времето, докато партньорката ми е заета да се облизва пред обувките, кой е продал двата чифта?

— На господин Антъни — Патрик, а господин Дъдли държи винаги да бъде обслужван от Чика.

Ив погледна многозначително към Пийбоди.

— Имам няколко минути. Не е зле да си побъбря с Чика, за да има какво да напиша в доклада си и да дам на детектив Пийбоди още малко време за забавление.

— Разбира се. Ето я там, тъкмо приключва с клиент. С патладжановата коса.

Патладжанова, помисли си Ив. На нея ѝ изглеждаше лилава.

— Благодаря.

Отправи се натам, седна и повика продавачката с жест.

— Какво мога да ви предложа днес?

— Ще си остана с тези, които имам.

Показа значката си.

— Добре. Хубави ботуши за ченге. Добра инвестиция, класически стил.

— Щом казваш... А какво можеш да ми кажеш за Уинстън Дъдли?

— Уини ли? Четиридесет и четвърти номер, средно широко стъпало. Малко висок свод, но лесно се намират подходящи обувки. Обича да си купува модели, току-що излезли на пазара. Предпочита класически, но от време на време си позволява по някоя лудост.

— Много често ли идва?

— Зависи от графика му. Понякога аз отивам при него с модели за избор.

— Правите домашни посещения с обувките ли?

— Обувки, колани, вратовръзки, чанти, други аксесоари. Предлагаме тази услуга на елитната си клиентела.

— Имате ли уговорка за посещение скоро?

— Не. Той намина само преди няколко дни. Купи шест чифта. Няма да се видя с него поне до следващия месец. И то само ако е в града.

Ив извади визитка.

— Направи услуга и на двете ни. Следващия път, когато поиска да го посетиш у дома, обади ми се.

Чика се вгледа във визитката и за първи път в очите ѝ се изписа тревога.

— Защо?

— Защото съм ченге с хубави ботуши.

Чика се засмя, но завъртя картичката в ръце.

— Слушайте, наистина е ценен клиент. Получавам добра комисиона и щедър бакшиш за посещенията в дома му и не бих рискувала да се издъня.

— Няма да се издъниш.

— Дано кожата ми остане непокътната.

— Няма страшно. — Ив стана и се отправи към вратата. — Пийбоди, изтрий сълзите на обожание. Свършихме.

— О, господи! — Пийбоди сияеше, когато се качиха в колата. — Беше страхотно. Видя ли онези...

— Не ми описвай никакви странно изглеждащи, твърде скъпи обувки.

— Но бяха толкова...

— След секунда ще проливаш сълзи от болка и страдание. Дъдли си е купил от онези обувки точно от този магазин през март. Номер четиридесет и четири.

— Шегуваш ли се?

— Никакъв майтап. Ще проверим и другото име в списъка, имало е още една продажба, както и онези от магазините в града и в света, за да не оставяме нищо непроверено... Но това е невероятен късмет. Косвена, но ценна улика. Да вървим да развалим деня му. Провери в офиса му дали е там. Ако не, разбери къде е.

Този път, когато пристигнаха в сградата на Дъдли, бяха посрещнати във фоайето от жена с тъмен костюм на тънки райета,

който разкриваше дългите ѝ крака и подчертаваше изваяните ѝ гърди. Косите ѝ бяха пригладени на дълга къдрава опашка, опъната назад така, че разкриваше лице с вирнат, остър нос, чувствени устни и издължени тъмносини очи.

— Здравейте, лейтенант, детектив... — Подаде им ръка. — Аз съм Мариса Клайн, личният асистент на господин Дъдли. Ще ви придружа до офиса му.

— Оценяваме съдействието — каза Ив.

Мариса ги покани с жест да я последват и енергично запристъпва на виненочервените си високи токчета. Ив се запита дали ги смята за добра инвестиция.

— Господин Дъдли е много притеснен заради ситуацията — продължи Мариса — и заради свързането на името на компанията с престъпление.

Повдигна ръка пред скенер за длан, пхна карта в отвор на охранителната система и отново покани Ив и Пийбоди с жест да влязат след нея в асансьора.

— Мариса, с двама посетители, до шестдесети.

Потвърдено, отвърна компютърът. Продължавайте.

— И така, господин Дъдли участва ли активно в ръководството на компанията? — попита Ив.

— О, да, разбира се. Когато баща му почти се оттегли в пенсия преди три години, господин Дъдли пое управлението, главно от този офис.

— А преди това?

Мариса се усмихна, погледна я с недоумение.

— Преди кое?

— Преди да поеме управлението?

— О, господин Дъдли пътуваше през голяма част от времето си до много други офиси и клонове на компанията, трупаше опит в различни дейности на всички нива...

— Добре.

Ив се запита дали това на корпоративен език означава разточителни екскурзии и купони, докато се е водел назначен на работа при баща си. Излязоха от асансьора в просторна приемна, стилно обзаведена с бели удобни кресла, оборудвани с миниекрани.

Между цветята, бюфета с напитки и кътовете за сядане три привлекателни жени усърдно работеха на компютри.

Мариса почука енергично, а така можеше да се нарече всяко нейно движение, на двойни врати, преди да ги побутне.

Офисът на Дъдли приличаше по-скоро на разкошен хотелски апартамент — изобилие от плюш, зашеметяващ изглед, бляскави полилеи...

Множество мебели запълваха пространството, подредени с вкус за разговори на групи. Той стана зад бюро с черен огледален плот.

На живо изглеждаше по-чаровен, отколкото на снимката за лична карта. Ив отдаде това на нещо, което хората наричаха харизма — начинът, по който се усмихваше, докато гледаше събеседника право в очите, и движенията му, плавни и грациозни като на танцьор. Имаше лек флирт в тези движения, този поглед и тази усмивка, помисли си тя. Сякаш казваше: „Ти си привлекателна жена, а аз ценя женския чар...“.

Блясъкът в очите му я накара да се запита дали скоро не е изпробвал някой от собствените си продукти.

Русите му, почти бели коси бяха сресани назад и така сякаш подчертаваха нежните, донякъде женствени черти на лицето му. Не беше скулесто като на Юрик, но приличаше.

Костюмът му стоеше идеално, в цвят, който би нарекла индиго. На маншетите на бледосинята му риза блестяха старомодни метални копчета. Информацията от личната му карта и визуалната ѝ преценка определиха ръст метър и седемдесет и осем, тегло осемдесет.

Отново почти като Юрик.

Обувките му бяха черни и лъскави като бюрото, без сребърни токи.

Хвана ръката на Ив — здраво ръкостискане, мека кожа — и я задържа две секунди повече, продължавайки лекия флирт.

— Лейтенант Далас. Бих предпочел да се запозная с вас при различни обстоятелства. Надявам се, че Рурк е добре.

— Да, благодаря.

— И детектив Пийбоди, за мен е удоволствие. — Хвана ръката ѝ. — Наскоро прочетох книгата на Надин Фърст. Имам чувството, че познавам и двете ви. Заповядайте, седнете. Чисто кафе — каза той, когато Мариса взе поднос, — нормално. — Потупа главата си

отстрани. — Тези подробности се запомнят. Благодаря, Мариса. Ще те повикаме, ако имаме нужда от друго.

Седна на един от огромните фотьойли и отпусна ръце на широките странични облегалки.

— Знам, че сте тук във връзка с убийството на шофьора и името на нашия Огъстъс Суийт. Много е шокиращо. С какво мога да помогна?

— Можете да ми кажете къде бяхте през въпросната нощ.

Очите му се отвориха широко само за миг, после в тях проблесна насмешка.

— Наистина ли? Заподозрян ли съм?

— Рутинна процедура, господин Дъдли...

— Наричайте ме Уини...

— Рутинна процедура, просто отмятаме задачи.

— Разбира се. Бях на вечеря с куп приятели в Гринуич, Кънектикът. Мисля, че с дамата ми пристигнахме малко преди осем и си тръгнахме около полунощ. Мариса ще ви даде имената и мястото. Достатъчно ли е?

— Устройва ме. Как пътувахте дотам?

— С шофьора ми. Имам частна лимузина и шофьор. Ще ви предоставя и тази информация.

— Добре.

Ив продължи със стандартни въпроси — дали е познавал жертвата, дали е ползвал услугите им, още няколко за Суийт...

— Трябва да ви уведомя, че преди малко арестувахме и отправихме обвинения на двама ваши служители.

— Мили боже, за убийството? Кои...

— Не, за съвсем друго. Мичъл Сайкс и Каролия Принц са откъвали част от продуктите ви и са ги продавали.

Той се облегна назад, придаде си сериозно изражение.

— Искам повече информация за това. Много съм обезпокоен. Би трябвало да е невъзможно. Очевидно ще се наложи да свикам съвещание с началниците на отделите. Сигурност и стокова наличност. Задължен съм ви.

— Не, просто свършихме работата си. Още нещо за отмятане, без връзка със случая. Познавате ли се със Силвестър Мориарити?

— Слай ли? Да. Добри приятели сме. Защо?

— Длъжни сме да проверим всичко. Беше ли той на онзи прием?

— Не. Не е особено близък с домакините, а бяхме сплотена група.

— Добре. Благодаря за отделеното време и кафето. — Ив се изправи и се усмихна, когато и Дъдли стана. — Само един последен въпрос. Можете ли да ми кажете къде бяхте снощи?

— Да. Около пет пийнах с приятели и се прибрах. Искан да прекарам спокойна вечер у дома и да дочета книгата. За случая „Айкоув“. Наистина е интересна.

— И никой ли не намина?

— Не.

— Разговаряхте ли с някого?

— Тъкмо обратното. Беше една от онези вечери, в които предпочитам да остана сам. Любопитен съм защо искате да знаете?

— Пъхам си носа навсякъде. Част от работата ми на ченге. Още веднъж, благодаря.

— Винаги сте добре дошли тук, и двете. Ще ви изпратя и Мариса ще ви даде информацията, която ви е нужна. Надявам се да се видим отново, не по работа.

Мариса имаше информацията подръка, почти сякаш ѝ е било наредено да я намери. В асансьора Ив поклати глава, преди Пийбоди да проговори.

— Хубаво кафе.

— О, да.

— Полезно е, когато получаваме такова съдействие. — Ив нехайно се облегна на страничната стена. — Спестяваме време. Искан да провериш и шофьора, за да отметнем и това. Трябва да го включим в докладите, макар и да е очевидно, че не той е направил резервацията за онази лимузина и убил Хюстън. Е, какво ще правите с Макнаб довечера?

Пийбоди зяпна, смаяна.

— Ами... Мислехме да гледаме някой филм, освен ако не работим извънредно.

— Може би ще приключим до края на смяната.

Продължиха през фойето, излязоха навън. Ив проговори отново едва когато седна зад волана и потегли:

— Хитро копеле.

— Да, щях да кажа, че...

— Ако онзи асансьор не се наблюдава с очи и уши, аз и Съмърсет сме любовници.

— Наистина ли... Да, сигурно, по дяволите.

— Може би и фоайето.

— Всъщност не си искала да знаеш какво ще правим с Макнаб тази вечер?

— Какво ме интересува, за бога? Хитър е — повтори Ив.

— Да, но не е убил Хюстън. И нямаше алиби за „Вечерта на обувката“.

Ив не можа да сдържи смеха си.

— Добре казано. Точно така, и освен това е метър и седемдесет и осем, малко по-едър от Юрик. Какво друго изкопчихме в този разговор?

— Връзката, която търсеше между двете компании. Самите Уини и Слай. Добри приятелчета. Това е първата връзка, която откриваме.

— Именно. Връзка на върха. Какво друго узнахме?

— Е, добре, какво?

— Кой не е присъствал на прословутата вечеря преди две нощи, когато Джамал Хюстън е свършил със стрела във врата?

— Силвестър Мориарити ли? Мислиш... Като онзи случай преди време, където две жени се бяха наговорили всяка да убие мъжа на другата? Двамата са очистили по един. Но защо?

— Не знам. Ала е интересна теория. Намери Слай и ще видим дали е хитър колкото Уини.

11.

Докато обстановката в „Дъдли и син“ беше модернистична и авангардна, „Интеликор“ залагаше на масивното и изящното в интериора си. Безброй извивки и орнаменти, забеляза Ив, огромни декоративни вази, много позлата.

Предварително обаждане в компанията им бе прокарало път право до владенията на Силвестър Трети.

Също както приятеля си в „Дъдли“, той властваше на последния етаж, само че в този случай една вита мраморна стълба свързваше офиса с личния апартамент, както бе обяснила администраторката.

Бяха почерпени с кафе от сребърна кана и помолени да изчакат, докато Трети приключи съвещанието си. Когато с Пийбоди останаха сами, Ив огледа офиса.

Слабост към лукса и разточителството... Но така би могъл да се определи и вкусът на Рурк, помисли си тя. Ала при него това проличаваше по-скоро у дома, отколкото на работа. Голямото извито бюро заемаше централно място пред тройния прозорец — с включен защитен екран — и върху него се намираше очакваният информационно-комуникационен център, както и купчини листове, старинен часовник и изрисувана кутия.

Дебели килими, избелели от годините, покриваха подовете, а лампи с абажури от разноцветно стъкло се спускаха над маси с извити крака. По стените висяха произведения на изкуството, навярно струващи средно голямо състояние.

Мориарити влезе, имаше осанка на влиятелен мъж — уверени движения, шикозен костюм. Скулестото му лице с тънки устни имаше златист загар, а изсветлелите му от слънцето умело разрошени коси и искрящо зелените очи създаваха впечатление за дейна натура и за атлетичност.

Здраво стисна ръката на Ив само за миг и кимна на Пийбоди.

— Извинявам се, че ви накарах да чакате. Снощният инцидент изискваше съвещание на отдела. Надявам се, че носите новини за

случая.

— В момента тече разследване за убийството на Крамптън. Доказателствата сочат, че самоличността и кредитната карта на Фостър Юрик са били използвани злонамерено от човека, отговорен за смъртта на Ейва Крамптън.

— Следователно той не е заподозрян.

— На този етап вярваме, че господин Юрик си е бил у дома, в компанията на приятелка, когато Крамптън е била убита.

Мориарити кимна.

— Щом Фостър казва, че е бил в дома си, значи е бил. Мога да гарантирам за честността му без колебание. Той е ценна част от тази компания.

— Само за записа, господин Мориарити, кажете къде бяхте снощи между девет вечерта и един след полунощ?

Стисна зъби и тънките му устни сурово се присвиха.

— Не разбирам защо това представлява интерес за вас.

— Рутинна практика при събиране на информация. Била е използвана самоличността на ваш служител, транспортната фирма, която обслужва компанията ви, и служебна кредитна карта — всичко това във връзка с убийство. Вие сте шефът тук, нали, господин Мориарити?

— Едва ли положението ми... — Той замълча, протегна ръка напред. — Няма никаква връзка със случая. Прекарах вечерта с група приятели в ложата си в операта. Преди това пихме коктейли в зала за частни партита в „Шицар“ и изминахме пеша двете преки до „Метрополитън“ за представлението. После се събрахме за късна вечеря в „Кармела“. Трябва да е било от около шест и половина вечерта до малко след един сутринта.

— Ще бъде добре да отбележим в доклада имената на тези приятели.

Очите му я пронизаха.

— Достатъчно тежко е човек да бъде свързан с убийство. Сега ще се обаждате на личните ми приятели за потвърждение на думите ми? Обидно е.

— Убийството е неприятна работа за всички.

Мускулите на брадичката му трепнаха, когато посегна в джоба си за бележника за срещи.

— Не ми харесва държането ви, лейтенант.

— Често го чувам.

— Несъмнено.

Изрецитира поредица имена и номера за контакт, докато Пийбоди трескаво въвеждаше информацията в електронния си бележник.

— Благодаря. Имате ли предположение как е получен достъпът до данните на господин Юрик?

— Току-що приключих съвещание по въпроса и разпоредих пълно вътрешно разследване.

— Вярвате ли, че са били използвани от служител на компанията?

Внезапно си пое дъх и тежко въздъхна.

— Ако не е така, следователно сигурността ни не е на ниво, а тя е съществена част от дейността ни. Ако е, има пропуски в наблюдението на персонала, а сме и в този бизнес. И в двата случая е нужно наше собствено разследване.

— Надявам се, че ще ни държите в течение за напредъка и разкритията си.

— Повярвайте ми, лейтенант, когато открием как е станало и кой носи отговорност, ще ви уведомим. Няма да допусна репутацията на „Интеликор“ да бъде опетнена заради този случай. А сега имам друго съвещание с отдела ни за връзки с обществеността. Очаква ни медийна криза, така че ако за момента няма друго...

— Благодаря ви за отделеното време. Но ще ви бъда много признателна, ако отделите още няколко минути, за да потвърдите местонахождението си завчера вечерта между седем и полунощ.

Лицето му пламна.

— Това е зверски жестоко.

— Може да ви се струва така, господин Мориарити, но проследяваме всяка нишка в разследването и ще бъде полезно както за нас, така и за вас и компанията ви тази информация да бъде вписана.

— Бях си у дома онази вечер, щом трябва да знаете. Имах главоболие, взех лекарство и си легнах рано. Арестуван ли съм?

Ив отговори спокойно:

— Засега не. Извинявам се за неудобството, което ви причинихме, но имаме труп в моргата и връзка с вашата компания.

Длъжни сме пред жертвата да проверим всичко подробно. Отново благодаря за отделеното време. Пийбоди, тръгваме.

В асансьора Пийбоди се покашля пресилено.

— Мисля, че е нормално да бъде смутен, но просто вършим работата си.

Ив сви рамене.

— Нека този негодник се заяжда, колкото иска, стига да получим информацията. Провери алибито му, за да го изключим.

— Да, лейтенант. Ами... Какво ще правите с Рурк довечера?

Ив се усмихна и повдигна вежди.

— Никакви планове. Аз сигурно ще работя до късно. Ще пришпоря електронния отдел. Имаме хакер на свобода, който убива хора за развлечение. Трябва да се доберат до източника.

Излязоха навън. Пийбоди се настани на предната седалка на колата.

— Няма да му хареса, че го наричаш негодник, ако е слушал.

— О, слушал е и е очаквал да го нарека така или с някаква подобна обида. Предизвикваше ме. Дъдли хитро се измъква, а този се държи сприхаво.

— Мислиш, че е било постановка.

— Поне отчасти. — Ив потупа с пръсти по волана, докато шофираше. — Ако са замесени в това, и то заедно, какъв е смисълът? Каква е целта? Всеки от двамата има желязно алиби за едната вечер и си е бил у дома сам другата. Разменят се. Но защо? Откъде произтича всичко?

— Може да е било предвидено, че Хюстън ще кара в онази нощ. Изглежда случайно, но ако убиецът е знаел или е заложил на вероятността да е Джамал?

— Не ми се вярва, но добре... — Петдесет на петдесет, помисли си Ив, но и това бе добър шанс. — Продължавай.

— Единият от тези типове е свързан по някакъв начин с Хюстън. Възможно е да има нещо общо с участията на жертвата в сбивания в миналото. А може би по-скорошна случка. Хюстън вижда нещо, което не трябва, чува нещо, което не трябва. Той е шофьор, дочул е разговор... Да речем, за размяна на пари срещу незаконна стока. Каквото и да е... А с компаньонката може да е било ревност, несподелена страст...

— Никой от двамата не е записан в бележника ѝ.

— Ако са те, знаем, че са способни да злоупотребят с чужди лични данни. Може би единият или и двамата са ползвали услугите ѝ с фалшива самоличност. Е, добре, всичко това са само предположения — призна Пийбоди, — но защо двама страшно, страшно богати типове влизат в комбина, за да убият двама напълно непознати?

Дяволски добър въпрос, помисли си Ив.

— Може би им е доскучало.

— За бога, Далас!

Ив извърна глава, като долови изумлението в гласа на Пийбоди, видя го изписано и на лицето ѝ.

— От доста време си ченге, от две години в отдел „Убийства“. И все още не си проумяла, че хората просто са смахнати, така ли?

— Скуката е по-силен мотив от това, че някой е смахнат. Склонна съм да приема донякъде, че може да е заради тръпката, но ми се струва, че трябва да има нещо зад цялата тази история... Ревност, отмъщение, изгода.

— Тогава потърси доказателства. Сериозно — добави Ив, когато Пийбоди я изгледа намръщено. — Може би си права и тук има някакъв конкретен мотив, някаква връзка между убиеца — или убийците — и жертвите... Намери я. Ако успееш, ще се разкрият възможности. Ако не, кръгът се стеснява. И в двата случая е напредък.

— Пускаш ме по мой собствен път в разследването?

— Приемай го както искаш. Поработи в Централата или вземи каквото ти е нужно и продължи у дома. Намери малко време за почивка, преди умът ти да се размъти.

— Ти това ли ще правиш?

— Ще се опитам да хвана Майра, да обсъдя някои неща с нея, а после трябва да докладвам пред Уитни докъде сме стигнали. След това мисля да поработя у дома.

Разделиха се в Централата. Ив се отправи към кабинета на Майра, докато се обаждаше в офиса на командира с молба за среща и доклад. Подготви се да застане срещу навъсената секретарка на Майра, но на мястото на цербера завари самоуверена млада жена.

— Коя си ти? — попита Ив.

— Мейси. Административен асистент на доктор Майра днес. Какво мога да направя за вас?

— Да ме вместиш в графика ѝ за пет минути.

— Ще видя какво мога да направя. За кого да предам, че иска да разговаря с нея?

— Лейтенант Ив Далас.

— О! — Момичето почти подскочи на стола си и буквално изръкопляска, сякаш едната от двете бе спечелила награда. — Знам коя сте! Прочетох книгата на Надин Фърст. Страхотна е.

Ив понечи нехайно да махне с ръка, но размисли.

— Благодаря. Консултациите с Майра помогнаха много в разследването за Айкоув. В момента работя по друг горещ случай. Но тези пет минути наистина са ценни за мен.

— Почакайте, веднага... — каза Мейси с почти напевен тон и взе комуникатора си. — Доктор Майра, лейтенант Далас моли за пет минути с вас, ако сте на разположение. Разбира се. Да, госпожо. — Засия срещу Ив. — Можете да влезете веднага.

— Благодаря. А откога си на това бюро?

— О, само от няколко дни. Иска ми се да беше по-дълго. Забавно е!

— Да, така си е...

Майра се надигна от стола си, когато Ив влезе.

— Не, не ставай. Възможно ли е да са двама?

— Моля?

— Извинявай, не обясних за какво става въпрос. Две убийства, двама убийци. Моите случаи.

Майра се намръщи.

— При този модел, с повтарящите се елементи, не мога да не заключа, че двете убийства са свързани.

— Свързани — да, но двама убийци, действащи в тандем, по установен модел.

— Интересно... Елементите и изпълнението са много сходни, дори почеркът.

— Да, и това може да е съзнателно. Замесват номер едно чрез служител на компанията, но той има алиби, защото изпълнителят е номер две. После същото, с размяна на ролите.

— Партньорство.

— Може би дори бизнес сделка. Все още не знам, но и Дъдли, и Мориарити ми се струват съмнителни. Различни типове са. — Въпреки

че бе казала на Майра да не става от мястото си, Ив закрачи из уютния кабинет. — Поне реагираха като различни типове, когато ги разпитвах. Но зад това не се отличават кой знае колко... Богати, привилегировани, с наследено богатство и постове във водещи, утвърдени компании. И са приятели.

— Така ли? — попита Майра.

— Дъдли го потвърди. Приятели, но никой от двамата не спомена да са обсъждали толкова сходните ситуации, в които попаднаха. Това е подозрително. Всеки има солидно алиби за нощта, в която е извършено убийството, свързано с компанията му, а е бил сам у дома другата вечер.

— Значи, всичко е огледално. — Майра присви устни. Кимна. — И може би твърде близките отражения са събудили инстинкта ти да заподозреш това.

— Дори алибитата им са еднакви. Навън с приятели през цялата вечер. По-хитро би било единият да е бил с жена или на бизнес среща, малко разнообразие. И са самонадеяни. Не харесвам подобни типове. — Ив разтърси рамене. — След малко ще докладвам пред Уитни, но исках първо да поговоря с теб.

— Версията ти определено е възможна. Мога да заключа, че ако случаят е такъв, то между двамата има дълбока близост и взаимно доверие, вероятно потребност... Ако единият от тях се беше провалил или размислил, или нарушил партньорството по какъвто и да е начин, и другият би пострадал от последствията.

— Добре. Ще проверя. Благодаря.

— Ив, ако си права, може би са приключили. Всеки е изпълнил своята част.

— Не. — Тя си спомни блясъка в очите на Дъдли, надменния поглед на Мориарити. — Не са приключили. Мислят, че са се справили твърде добре, за да спрат дотук.

Докато подреждаше мислите си, Ив се отправи към офиса на Уитни. Реши, че пулсиращата болка в слепоочията ѝ се дължи на дозата кофеин, която се бореше с умората. Пийбоди не бе единствената, която се нуждаеше от дрямка.

Слезе от ескалатора, тръгна към следващия и не обърна внимание на хленчещата зад нея жена. Плач, ругатни, ридания и викове бяха нещо обичайно в полицейско управление. Но усети

движението на мъжа пред себе си. Той издърпваше ръка от джоба си. Видя оголените зъби, яростта в очите...

Тя сложи ръка на оръжието си и препречи пътя му.

Ножът бе изваден, преди Ив да сграбчи пистолета. Той замахна към нея. Почувства как върхът на острието разреза ръката ѝ между лакътя и китката. Хленченето на жената зад нея се превърна в пронизителни писъци на ужас.

— По дяволите! — извика Далас и силно ритна нападателя в слабините, докато изваждаше оръжието си. — Шибан кучи син.

Сгърчен на пода, потръпвайки от спазми, той не отговори.

— Лейтенант. Господи, лейтенант, поряза ви.

— Знам. Аз съм ранената. Защо тя пици? — попита Ив, сочейки към жената. Сетне се наведе, опря коляно на кръста на сгърчения мъж и му сложи белезници. — Ще повторя, аз съм ранената.

— Той се канеше да я нападне, когато се намесихте. Така изглежда. Детектив Менсън — представи се ченгето. — Отдел „Специални жертви“. Негодникът на пода е бившият ѝ, който снощи отишъл при нея, пребил я, изнасилвил я и я заплашил, че ще изтръгне сърцето ѝ, ако избяга. Отишъл да си вземе бира и тя излязла. Сигурно я е проследил дотук, докато тя е идвала да се оплаче. Ще проверим.

— Как е успял да влезе с нож, за бога? — изуми се Ив.

Менсън вдигна ножа от пода с пинцети.

— Господи, това е от онези пластмасови ножчета от закусвалните. Подострил го е с нещо. Мисля, че я е причакал тук, за да я нападне. И то в полицейската централа, мамка му! Побъркано копеле.

— Затворете го, по дяволите. И се погрижете да бъде обвинен и в нападение на полицай със смъртоносно оръжие. — Приклекна и доближи лице до ужасените очи на нападателя. — Ще получиш доживотна за това, нещастнико. Като се добавят и останалите обвинения, свършено е с теб. Съсипа хубавото ми сако.

— Трябва да отидете в медицинския кабинет, лейтенант.

Ив погледна разрязания ръкав, кръвта...

— Шибана работа.

Вместо това се промъкна в една от тоалетните, откъсна ръкава на сако и набързо се превърза. После, с известно съжаление, че беше хубаво, удобно сако, хвърли онова, което бе останало от него, в кошчето за рециклиране.

Непрестанната пулсираща болка в ръката се сля с главоболието. У дома, каза си тя. Веднага след като докладва пред Уитни, щеше да се прибере у дома, да почисти раната и да поспи. Два часа сън щяха да помогнат.

У дома.

Когато влезе при Уитни, той беше на бюрото си и ѝ даде знак да изчака, докато дочете доклада. Ив остана на мястото си и се загледа през прозореца, отвъд който премина дирижабъл с примигваща реклама, две совалки се разминаха на кръстопът и профуча трамвай, пълен с туристи.

Уитни потупа с показалеца на едрата си ръка по екрана, а после тъмните му очи съсредоточено се вгледаха в нея.

— Как пострада? — попита я.

— Само драскотина.

— Попитах как.

— Сър, някаква отрепка на десетия етаж, в източното крило, настигнал бившата си, когато дошла да подаде сигнал за домашно насилие, след като я пребил и изнасилил. Взел си ножче от закусвалнята, подострил го. Аз се намесих. Детектив Менсън го отведе в ареста.

— Това не е сваятна превръзка.

— Сетне ще ми направят. Идвах да докладвам пред вас...

Уитни отново ѝ даде знак да изчака, взе комуникатора си и позвъни на администраторката.

— Повикай медицинско лице тук за лейтенанта. Има рана на лявата ръка. Порезна рана.

— Сър, наистина не се нуждая от...

— Докладвай.

„По дяволите“, мислено изруга Ив, но изреди фактите, предприетите стъпки, различните версии, обсъдени в хода на разследването.

— Досега не сте открили връзка между жертвите.

— Не, сър, никаква пресечна точка, освен убиеца.

— Смяташ, че двете жертви са убити от едно и също лице?

— С детектив Пийбоди току-що проведохме първите разпити на Уинстън Дъдли и Силвестър Мориарити. Смятам, че резултатът от разпитите дава нова насока на разследването. Консултирах се с доктор Майра, преди да...

Ив замълча при почукването на вратата.

— Влезте — нареди Уитни.

Тя изгледа медицинското лице с инстинктивно недоверие.

— Командир, мога ли да довърша, преди...

— Седни. Ще ми кажеш останалото, докато той работи.

— Карвър, сър — представи се медикът с усмивка. — Дайте да видим.

Ив продължи да изпитва недоверие към него, но изпълни пряката заповед и седна.

— Добра превръзка с подръчни средства — отбеляза Карвър, докато я отстраняваше. — Неприятен малък разрез, но ще го зашием.

На езика ѝ бяха няколко хапливи реплики, но ги преглътна, когато Карвър започна да почиства раната, която сама бе измила доста добре в умивалнята.

— Има връзка между Дъдли и Мориарити — заговори тя. — Приятели са, от една и съща социална прослойка, и двамата директори на големи корпорации, наследили поста от бащите си. Всеки от тях има... Мамка му!

Леко потръпна и хвърли убийствен поглед на Карвър, докато прибираще спринцовката в аптекката си.

— Винаги пари по малко, но е по-добре от инфекция.

— Всеки — продължи Ив през зъби — има солидно алиби за вечерта, когато личните данни на негов служител са били използвани за подмамване на жертвата. И никой от двамата няма алиби за другата вечер и час.

— Мислиш, че действат заедно? Защо?

— Мотивът може да излезе наяве, когато проверим по-отблизо връзката на всяка от жертвите с другата компания и директора ѝ, лична и професионална. Или ще се окаже точно това, което изглежда на пръв поглед. Убийства за развлечение... — Ив положи усилия да не обръща внимание на лекото парене при забиването на иглата, смътното неприятно усещане от съединяването на кожата.

— Моделът се изяснява — продължи тя. — Жертвите представляват финансови възможности, положение, склонност към търсене на удоволствия. Оръжията са необичайни, издават парадиране, местата са обществени и криещи риск. И в двата случая е злоупотребено с личните данни на служител на едната от компаниите, ръководени от двамата мъже. Възможно е да е бил външен хакер, разбира се, но изглежда дело на вътрешен човек. Всичко съвпада.

— А профилът на Майра?

— И двамата се вписват. Разпитите им преминаха като театрални представления. Изглеждаше, сякаш всеки е отрепетирал определена роля. Арогантни са, самодоволни и им харесва да бъдат в центъра на всичко това. Имаме и допълнително доказателство от частичен образ, който електронният отдел извлече от охранителна камера на Кони Айланд. От него успяхме да установим ръста на убиеца и приблизителния номер на обувките му. „Емилио Стефани“...

Докато завършваше превръзката, Карвър тихо подсвири:

— Тези струват цяло състояние.

— Продават се за три хиляди — потвърди тя. — Дъдли си е купил чифт такива обувки, същия номер и в същия цвят, който имаме. В града е бил закупен само един друг чифт в цвета и размера, които детектив Макнаб откри от записа. В момента лицето се намира в Нова Зеландия и в часа на убийството е било на снимки за голям филм. Следователно остава Дъдли.

— Хубаво, но за това няма да получиш съдебна заповед, още по-малко — обвинение. Щом си поела по тази следа, намери нещо повече.

— Такова е намерението ми, сър.

— Готова сте. — Карвър се изправи. — Искате ли хапче за болката?

— Не, не искам...

— Ваш избор, но ще ви мъчи известно време. Мога да я погледна утре, да сменя превръзката. Скоро ще бъде достатъчна само лепенка.

— Добре съм. Всичко е наред.

Облекчена, че Карвър свърши с превръзката ѝ, Ив стана и му благодари.

Уитни се облегна назад, когато медикът допря пръсти до слепоочието си като отдаване на чест и излезе.

— Ако байонетът е от армията и знаеш от коя епоха, провери дали някой от заподозрените ви има предци, които са служили и може да са получили такова оръжие и да са се сдобили с арбалет. Възможно е единият или и двамата да притежават разрешителни.

— Ако Мориарити е използвал арбалета, убедена съм, че е тренирал. Дори от такова разстояние е трябвало да бъде достатъчно уверен, за да простреля жертвата от първия път. Същото се отнася и за второто убийство. Пробождането е право в сърцето и затова не беше текла много кръв, нямаше големи петна. Или са отделили време, за да развият уменията си, или вече са ги имали.

— Намери нещо повече — повтори той. — И пази тази ръка.

— Да, сър. Благодаря.

Разбрала знака, че е свободна, Ив излезе.

Докато вървеше към офиса си, започна търсене на джобния си компютър за връзката с армията. Това беше следа, която бе пропуснала да провери, а не биваше, призна тя. Може би имаше нещо общо с факта, че не бе спала близо четирийсет часа, но причините не бяха оправдания.

Отново застъпваше нова смяна, когато мина през общото помещение. Видя Бакстър тъкмо да става от бюрото си.

— Пристигаш рано, тръгваш си късно. Какво е станало със стария Бакстър?

Той се засмя.

— Току-що приключих случая от тази сутрин. Прокурорът повдигна обвинение за убийство първа степен, но всичко се уреди бързо. Докладът вече е изпратен.

— Отлично.

— Пуснах момчето да си ходи. Все още излиза с онази сладурана от архива. Но сме свободни, ако ти трябва още хора за твоите два случая.

— Ще ви се обадя.

— Чух, че са те резнали — кимна той към ръката ѝ.

— Бързо се е разчуло.

— А, изпратих ти и месечната оценка за Трухарт. Ще стане добър детектив. Има нужда от още малко време, но ако ми дадеш картбланш, ще му кажа да започне да се готви за изпита.

— Малко е прибързано...

— Бърз е, освен с жените — усмихна се Бакстър. — Има добри инстинкти и обмисля нещата внимателно. Плюс това, нали аз съм му треньор. Как би могъл да загуби?

— Ще прегледам оценката, ще помисля.

— Създаден е за отдел „Убийства“ — добави Бакстър, когато Ив понечи да тръгне, но думите му я спряха.

— И защо? — попита тя.

— Поглежда трупа и вижда човек. Понякога просто забравяме, знаеш как е. Но не и той, и то не само защото все още е малко неопитен. Така е устроен. Мястото му е тук, това се опитвам да ти кажа — дори и да смяташ, че се нуждае от още време в униформа.

— Ще го обмисля.

Ив взе всичко необходимо от офиса си и се присъедини към тръгващата си дневна смяна.

Пусна колата си на автопилот, за да поразмишлява.

Бакстър и Трухарт, помисли си тя. Някои биха ги сметнали за странна двойка: хитрият, често безцеремонен детектив и срамежливият, сладък новак.

Не и Ив, затова бе прикрепила Трухарт към Бакстър. Вярваше, че взаимно ще се допълват и че стилът на Бакстър ще даде на новака увереност и закалка.

Беше се получило, но и партньорството бе направило Бакстър по-чувствителен, реши тя. Може би по-открит. Беше стабилно ченге — проницателен, остроумен, състезателен дух. И според нея винаги се мислеше за номер едно.

Трухарт бе променил това и сега бяха по-скоро партньори, отколкото учител и ученик.

Разбираха се, общуваха със и без думи. Имаха си доверие. Едно ченге не можеше да приеме някого за партньор, ако помежду им няма пълно доверие.

Човек не би участвал с някого в заговор за убийство, ако помежду им няма пълно доверие. Доверие, познаване, разбиране и обща цел.

Каква бе общата цел?

Как бяха изградили доверие и разбиране? Как и кога бяха решили да убиват?

Приятелствата приемаха най-различни форми и възникваха поради най-различни причини, помисли си тя. Но се поддържаха от истинска привързаност, истинска необходимост или общи интереси...

Докато размишляваше, набра номера на Мейвис Фрийстоун от линка на таблото.

— Далас! С Бел тъкмо си говорехме за теб!

Имайки предвид, че Бел беше на шест месеца и през повечето време казваше само „гу“, Ив реши, че разговорът е бил кратък.

— Да, слушай...

— Тъкмо й казвах каква може да стане, когато порасне. Например президент, богиня във всичко, с което се захване, филмова звезда като мама, дизайнер като татко. А може би магнат на магнатите като Рурк или кораво суперченге като теб.

— Добре. Искях само... Корона ли имаш на главата?

Мейвис повдигна ръка към бляскавата златна корона, кацнала върху планина от коси, в момента боядисани в ярко тревистозелено.

— Играехме си на карнавал.

— Ти винаги се издокарваш като за карнавал.

Мейвис се засмя, отекна весело, звънливо кикотене.

— Върхът е да си момиче. О! Погледни. Трябва да видиш това!

Ив примигна, когато Мейвис доближи линка. За секунда-две на дисплея заплуваха преливащи се цветове и форми и се открие образът на бузесто русокосо бебе, което лазеше по пода към някакво червено животинче. Мече, кученце или същество с неустановен произход според Ив. Във всеки случай, Бел се насочи право към животинчето, сграбчи го, а после тупна по дупе и енергично го загриза.

— Това е супер, нали? — попита, насълзена, Мейвис. — Нашата Беламя расте толкова бързо.

— Не плачи. За бога, Мейвис!

— Просто не мога да се сдържа. Вече лази и виждаш ли как знае какво иска и тръгва право към него? Тази сутрин допълзя до розовите си сандалки със звездичките съвсем сама.

— Удивително.

Може би, откъде да знае дали беше така? Но в едно нещо беше сигурна: в основата на тяхното приятелство не стоят общи интереси. Крадлата и ченгето не бяха имали нищо общо — поне привидно. Ив

предполагаше, че това, на което се крепи приятелството им, е взаимна привързаност.

— Къде е Леонардо?

— О, имаше проба. Ще вземе нещо за хапване на път за дома.

— Проба на кого, на редовен клиент ли?

— А, да. — Мейвис се наведе, грабна Бел и червения бозайник.

— Кари Грейс, телевизионната кралица. Трябва ли ти?

— Не, но работя по един случай...

— Фантастично! Браво, Бела!

Бела се засмя почти като майка си и размаха червеното животинче, хванато за олигавеното ухо.

— Някой убива хора, предлагачи услуги, които могат да се нарекат изключителен лукс. Скъпи услуги, а жертвите са най-добрите в бранша.

— Не разбирам... О, като моя Мечо?

— Да, като твоя Мечо и като теб, Мейвис. Направи ми услуга и не поемай самостоятелни ангажименти, докато приключи с това. Същото се отнася и за твоя Мечо. Никакви нови клиенти.

— Можеш да бъдеш спокойна. Нашата Беларина се нуждае от мама и татко. Имам участие на живо в Лондон в края на другата седмица. Мислехме да предвидим и малко време за лудории.

— Лудории ли?

— Забавления. Почивка.

— Защо не? Полудувайте си. Обади се да ми кажеш какво сте решили.

— По дяволите, след пет минути ме чакат куп неща. Наистина ли мислиш, че някой би могъл да ни навреди?

— Вероятно не. Но не искам да бъдете изложени на риск.

— О, и аз те обичам.

— А защо ние с теб се обичаме?

— Заради това, което сме, и защото двете го приемаме.

„Мейвис е напълно права“, помисли си Ив, докато минаваше през портала на дома си.

Когато отвори вратата на колата, жегата я връхлетя. Залитна, наложи се да се подпре на колата и призна, че сънят трябва да бъде на първо място в списъка ѝ със задачи. Стегна се и с наслада влезе сред тишината и прохладата в къщата.

— Пак ли си се била? — попита Съмърсет. — Или това е някаква нова мода?

Спомни си за превръзката на ръката си и че няма сако, което да я скрива.

— Нито едно от двете. Загубих бас и трябваше да си татуирам името ти. Издълбах го с джобно ножче.

Не беше особено остроумно, но не можа да измисли нищо по-добро, когато умът ѝ така отчаяно се нуждаеше от почивка.

Два часа, каза си тя. Два часа за презареждане — и щеше да продължи със свежи сили.

В спалнята не си направи труда да свали кобура с оръжието и просто се отпусна по очи на леглото. Почти не усети тупването върху задните си части, когато котаракът скочи там.

Четиридесет минути по-късно Рурк се прибра.

— Лейтенантът има нова превръзка на ръката — докладва Съмърсет. — Не изглежда сериозно.

— А, добре.

— Нуждаеш се от сън.

— Да. Би ли блокирал линковете за следващите два часа? Освен ако е нещо спешно или от Централата.

— Вече го направих.

Рурк се качи горе, откри я просната напреко върху леглото, в поза, която издаваше крайно изтощение. Кацнал върху задника на Ив, Галахад примигна.

— Аз застъпвам тук, ти си намери друго занимание — промърмори Рурк. Свали сакото, вратовръзката, обувките си. Когато издърпа ботушите на Ив, тя не помръдна.

Също както сутринта в офиса ѝ, той се изтегна до нея, затвори очи и заспа.

12.

Тя ловуваше с байонет на колана и арбалет в ръце, дебнеше плячката из разкошно обзаведени стаи, проблясващи светлини, кадифени сенки...

Около нея се носеше ухание на цветя, толкова силно, сякаш вдъхваше от разцъфналите цветове. На богато резбованото бюро, което бе видяла в офиса на Мориарити, двама мъже — със скрити под качулки лица, голи до кръста — преобърнаха пищяща жена върху решетка.

— Не мога да ти помогна — каза Ив. — Но всъщност ти не си истинска.

Жената замълча за миг и уморено се усмихна.

— А кое е истинско? Кой е истински?

— Нямам време за философия. Вече са избрали следващия.

— Кой следващ? За какво?

— Ако обичаш — каза единият от мъжете с качулките. — Прекъсваш програмата.

— Добре, продължавайте.

Влезе в съседната стая, насочвайки оръжието си надясно и наляво. Яркочервеното на пода бе кръв и по нея се носеше шофьорска шапка.

Оставят знаци, помисли си тя. Беше им забавно да оставят знаци. Мислеха се за твърде умни, твърде добре защитени, твърде богати, за да бъдат хванати.

Застана в средата на стаята, огледа я. Какво пропускаше? Какво й бе убягнало?

Озова се в своя офис, където на централно място бе таблото с материали за убийствата.

Дали то беше там? Вече?

Шофьор на лимузина, арбалет, транспо станция.

Компаньонка, байонет, лунапарк.

Кой, какво, къде...

Но защо?

Излезе от офиса в общото помещение.

Но вместо сред ченгета, бюра и мирис на скапано кафе, навлезе в нещо, което приличаше на зала в елитен клуб. Големи кожени кресла, запалена камина, въпреки убийствената жега навън, наситени цветове, картини по стените с аристократични ловни сцени.

Хрътки и коне.

Двамата мъже седяха, разклащайки тумбести чаши с кехлибарено бренди. Дълги тънки пури димяха в сребърен пепелник на масата пред тях.

Едновременно погледнаха към нея, самодоволно усмихнати.

— Съжалявам, не си член на клуба. Трябва да напуснеш или ще се сблъскаш с последствията. Не са достатъчни само пари, за да бъдеш приета.

— Знам какво сте извършили и мисля, че знам как. Но не разбирам защо.

— Не дължим обяснения на такива като теб.

Дъдли извади пистолета — огромно сребърно оръжие.

Тя чу щракването, когато го насочи.

Подскочи и очите ѝ се отвориха широко. Би се заклела, че чу изстрел и дори усети мирис на барут.

— Шшт, успокой се... — Рурк я притегли по-близо до себе си, прегърна я. — Просто си сънувала...

— Какво означава това? — промърмори тя. Когато се опита да се обърне, Галахад впи нокти в задника ѝ. — О, по дяволите. — Отблъсна го и се озова лице в лице с Рурк. — Здравей.

— Добре дошла — усмихна се той и леко плъзна пръсти по пострадалата ѝ ръка. — Как стана?

— Един идиот с пластмасово ножче, подострено като бръснач, в самата полицейска централа... Най-лошото беше, че Уитни повика медик да ме зашие, докато докладвам.

— Мръсник, как може да принуждава едно от ченгетата си да получи шевове на рана?

— Бях я превързала с подръчни материали. Сакото вече беше съсипано.

Той я задържа в прегръдката си, в случай че и двамата отново се унесат в дрямка.

— Онзи сън беше породен от нещо друго.

— Не ми харесват — нито Дъдли, нито Мориарити.

— Колко удобно. На мен също не ми допадат особено.

— Дъдли се прави на чаровник и сваляч с блясък в очите, който казва: „Просто обичам жените“, а другият: „Аз съм зает човек, чакат ме важни дела, така че се разкарай, плебей“. Може би наистина са си такива. Сигурно... Но дълбоко в себе си се подсмиваха самодоволно.

Рурк се вгледа в лицето ѝ, докато говореше, и реши, че изключва дори нищожна вероятност да греши.

— Познавам този поглед — прошепна той. — Смяташ, че двамата са го извършили... Заедно.

— Това е само една моя теория. — Ив се намръщи, без да има за какво. — Но е вярна. И не защото не ми харесват. Не ми допаднаше и онова копеле Сайкс, но не го заподозрях в убийство.

— Добре, тогава знаеш нови неща за тях. Кажи ми ги.

Осведоми го за всичко: за алибитата им, за самотните им вечери, за приятелството...

— Не е много, но имах натрапчивото усещане, че са очаквали да разиграят тези сцени. И знам какво съм пропуснала... Семействата. Семейни фирми, нали?

Когато тя се надигна, ръката на Рурк остана обвита около талията ѝ.

— Нека просто да полежим тук още малко. Слушам те.

— Е, защо тогава няма нищо от или за семейството в офисите им? Имат огромни помещения, пълни със скъпи вещи. Но никакви семейни снимки или каквито и да е снимки. Няма например „палката за крикет, която баща ми...“.

— Нарича се бухалка.

— Не прилича на бухалка. Всъщност и на палка, но все едно. „Ето я бухалката за крикет, която скъпият татко ми подари за десетия ми рожден ден“ или „Да, това е джобният часовник на прапрадядо ми“. Те са трето и четвърто поколение собственици на фирми, а в офисите им няма никаква следа от предишните. Нищо. При никого от двамата. Ръководят компании, предавани от баща на син, а няма нищо.

— Не че ги защитавам, но може би съзнателно демонстрират, че се справят сами.

— Но нали наследството е важно за този тип ръководители — дори само за да парадират с това. А семейството има тежест. Майра е заобиколена от снимки на семейството си. Уитни също има, Фийни — също, може би при тях е различно, но би трябвало да има някакви знаци. Не е ли странно, че никой от тях не е сложил нищо, поне на видно място, което да го свързва със семейството, освен компанията?

— Мислиш, че се бунтуват срещу положението, в което са поставени?

— Може би. Не знам. Или вярват, че им се полага по право, така че на кого му пука за милото старо татенце или за когото и да било. А може би това не означава нищо. Странното е, че така е и при двамата. Сходни интереси. Мисля, че така е започнало всичко. Имат толкова много общи неща.

— Има голяма разлика между еднакъв произход и съучастничество в убийство.

— Между тях има нещо повече от произхода.

— Секс ли?

Ив се замисли.

— Може би. Това определено би добавило пласт на близост и доверие. Може да е секс, дори любов. Или просто връзка на еднакви умове, еднакви характери. Хората се намират.

— Както ние с теб.

— Ах! — прочувствено въздъхна тя и му се усмихна. Леко го целуна, после го побутна встрани. — Трябва да добавя нови материали на таблото, да направя няколко справки. Продължавам да търся връзка между жертвите и между тях и компаниите, въпреки че не мисля, че има такава. Трябва да проверя и дали някой от предците на двамата е служил в армията и може да е притежавал байонет.

— Сочно телешко.

— Моля?

— Ще вечеряме пържоли. И двамата се нуждаем от силна храна.

— Ти вече не си уморен. Гледам те право в очите и щях да забележа, ако беше. Дразниш ме.

— Все пак ми се хапва пържола.

— Вече и на мен. Но първо трябва да взема душ. Не съм се къпала от ден и половина. — Ив доближи нос до него. — Как така ти ухаеш толкова приятно?

— Може би просто съм благословен с това или е просто защото взех душ, преди да тръгна от офиса. Върви. — Закачливо я пошляпна отзад. — Аз ще сложа вечерята.

Ив се почувства отлично след душа и кафето, облечена с чисти дрехи. Когато влезе в домашния си кабинет, усети апетитен мирис на печено месо и се почувства още по-добре.

Изведнъж си спомни за разговора си с Морис рано сутринта.

— А, днес казах, че може да си спретнем пикник с онази твоя голяма скара и някои хора.

Рурк повдигна бутилката вино, която бе отворил.

— Искаш да пека хора на скара?

— Само няколко — пошегува се тя, но веднага продължи сериозно. — Да се съберем в тесен кръг. — Сетне го помоли да ѝ сипе половин чаша от виното.

Той ѝ наля.

— Ще ти се да направим купон на открито, така ли?

— Не че толкова много ми се иска, но тази сутрин се видях с Морис и изглеждаше ужасно тъжен. Предложих го, без да мисля, а после забравих. Мирисът на пържолите ме подсети.

Той се приближи, подаде ѝ чашата, а после повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Ти си добра приятелка.

— Не знам как стана, за бога.

— Да го направим в събота вечерта?

— Мисля, че ще можем, освен ако...

— Винаги има някакво „ако“, но щом ще поканим ченгета и хора, свързани с полицията, разбираемо е.

— Нали нямаш нищо против?

— Ив, зная, че все още те учудвам и озадачавам, но наистина обичам събиранията.

— Знам. Ако не беше така, щеше да бъдеш идеален. — Когато той се засмя, Ив отиде до масата и повдигна капака на чинията си. — Господи, наистина ухае апетитно. Чувствам се нахранена още преди да съм я изяла.

— Да видим какво ще стане, когато я изядеш. Как е ръката? — попита Рурк, когато седнаха на масата до прозореца.

— Добре е. — Тя раздвижи рамо, сви я. — Не усещам почти нищо.

— Трябва да се обзаложим — реши той, — да видим дали ще издържиш две седмици, без да пострадаш по време на работа.

— Просто вървах от единия ескалатор към другия. — Ив разреза пържолата. — Върших си работата. Що за идиот би си въобразил, че ще се отърве безнаказано, като намушка бившата си с пластмасов нож в самата полицейска централа?

— Някого, който мисли само за удоволствието, а не и за последствията.

— Може да е бил насвяткан — реши тя, — но не толкова, че да не усети, когато го сригах в топките тъй, че ги натиках в устата му.

Рурк се усмихна, когато си представи сцената.

— Това ли направи?

— Беше кратко, но огромно удоволствие.

— За моето момиче — повдигна той чашата си за тост.

— А какво друго можех да сторя? Някакъв нещастник с пластмасов нож дошъл в Централата...

Той познаваше този поглед и не прекъсна нишката на мисълта ѝ.

— Онзи идиот се опита да нападне бившата си с пластмасов нож в Централата.

— Ясно, вече ми го обясни.

— Как е възможно? Не е ли пълно безумие?

— Не знам... — Загледан в нея, той отпи от виното. — Ти ми кажи.

— Като майор Кетчуп в банята с лазерния скалпел.

— Хм... — Рурк нарязва аспержа с тънък слой подправки. — Явно сме създадени един за друг, щом чета мислите ти и разбирам, че имаш предвид по-скоро нещо като полковник Горчица в оранжерията със свещника.

— Няма значение. Като в играта... Макнаб или Пийбоди спомена за тази игра преди време.

— „Улики“ ли?

— Всички игри са пълна глупост, но от любопитство един ден я изпробвах на компютъра...

— Това, че си се занимавала с компютърна игра, е голяма новина, но бих казал, че е по-голяма идеята, до която си достигнала. Подозираш, че Дъдли и Мориарити, ако наистина са замесени заедно в тези убийства, всъщност играят на някаква игра...

— Всички елементи са откачени. Методите, оръжието, жертвата, местопрестъплението. Изглеждат случайни убийства, общото между които е типът на всеки елемент, който отново изглежда случайно избран. А ако наистина са случайно избрани, защото са елементи от някакво състезание, игра, съревнование?

— Ако е така, остава въпросът защо.

— Защо човек се включва в игра или състезание? За да спечели.

— Скъпа, ако тази гледна точка е причината да не играеш често, мнозина го правят просто заради преживяването.

Тя набоде ново късче пържола.

— Неприятно е да загубиш.

— Съгласен съм, но все пак... Твоята хипотеза е, че двама уважавани и много влиятелни бизнесмени без криминални досиета или репутация на агресивни хора, влизат в заговор не просто да убият някого, а да убиват... И то като спорт?

— Точно като спорт. — Ив размаха пръст срещу него. — Именно. Погледни жертвите. Джамал Хюстън. Никой от двамата или компаниите им не е бил клиент на тази транспортна фирма. Нищо, което сме открили, не говори за предишна връзка с него. Пийбоди проверява нищожната вероятност единият от тях да е бил возен от него при сключване на тайна сделка, което не е особено логично, и той да е видял или чул нещо, заради което единият от тях — или и двамата — да са решили да го елиминират. Но защо да усложняват живота си? Първо, единият или и двамата поръчват кола от фирма, която обикновено не ползват, което създава риск за сигурността им. После се налага единият или и двамата да кажат или направят нещо уличаващо, незаконно, неморално или каквото и да е, пред непознат шофьор.

Повдигна парче печен картоф, вече натопен в масло, и го поръси с толкова сол, че мъжът ѝ я изгледа изумено. Продължи да говори, но едва не се задави.

— Тогава единият или двамата решават да го убият и избират метод, който поставя престъплението в светлината на прожекторите, вместо да наемат някого да свърши работата...

— Защо просто не ядеш солта с лъжица? — пошегува се той.

— Какво?

— Няма значение. Съгласен съм, че този сценарий не звучи правдоподобно. Твърде сложен и нелогичен е.

— С Крамптън е още по-нелогично. Никой от тях не е в графика й. Е, може би единият или двамата са ползвали услугите й под друга самоличност, но ми е трудно да повярвам, че не ги е проучила подробно. А и ако са използвали фалшива самоличност и номерът им е минавал, защо да я убиват? Нямам улики за изнудване, които да издават, че може да е разкрила нечия самоличност и да се е опитвала да го издои. Би било глупаво да рискува скъпоценната си репутация и неопетненото си разрешително за пари, когато вече е имала достатъчно. Добави метода и мястото — и става твърде показно.

— Не мога да възразя. Яж си зеленчуците.

Тя го погледна косо, но хапна от аспержите.

— Така. Да опростим нещата и да ги сведем до отделните елементи.

— Получава се игра на „Улики“.

Ив описа кръг с пръст във въздуха, докато дъвчеше хапка от пържолата.

— Или тяхната версия на нещо подобно. Може би градска версия на лов за доста едър дивеч.

— Връщаме се на въпроса защо. Това са убийства, Ив, и по твоите предположения — убийства на невинни хора, които не са познавали лично.

— Хора, известни в своите среди. Обслужващи високите стъпала на социалната и финансовата стълбица. Мисля, че това е съществен елемент. Може би е част от отговора. Все още не знам.

— Защото нищо по-малко не е ценно.

Ив се спря, докато повдигаше вилица с поредния пресолен картоф към устата си.

— Ценно.

— Просто се опитвам да следвам твоята логика. Описваш двамата като арогантни, самодоволни, богати, привилегирани типове и макар да ги познавам бегло, не мога да не се съглася с теб.

Рурк наля вода в чашата й, защото навярно умираше от жажда при такова количество сол.

— Радвали са се на привилегии през целия си живот — продължи той. — И са получавали само най-доброто, можели са да го избират във всяка област. Затова е по-здравословно да си тръгнал от нулата. Иначе започваш да вярваш, че заслужаваш само най-доброто и не бива да се задоволяваш с по-малко.

Повдигна чашата си, направи жест с ръка, преди да отпие.

— Защо да убиваш някой бездомник например? Къде е блясъкът? Къде е престижът? Не си струва да се занимаваш с тези същества. Те стоят далеч по-ниско от теб.

— А шофьор от престижна фирма за лимузини или най-добрата компаньонка в града, макар и по-нискостоящи, все пак са хора, от които можеш да имаш полза.

— Логично е.

— Доста логично — съгласи се тя. — Необичайното, уникално оръжие също допълва блясъка.

— И може би предизвикателството.

— Както и оживеното място, което прави трофея по-ценен.

— И двамата са преминали първия кръг, ако може да се нарече така. Прибрали са трофеите си. Може би това е краят.

— Не. Резултатът е равен, нали? Равенствата не носят удовлетворение нито в игрите, нито в спортните състезания. Всички ги мразят. Трябва да има победител. Трябва да има следващ кръг.

Той се замисли.

— Знаят, че ги подозираш, че проверяваш алибитата им, проучваш миналото им. Това засилва тръпката, насладата, ако го правят заради нея.

— Очаквах ме и бяха подготвени. — Ив кимна на себе си, когато си припомни двата разпита. — Такова чувство имах, докато разговарях с тях. Бяха готови с представлението, сценария, ролите си. Може да е било още един кръг от състезанието, а? Следващо ниво. „Добре, и двамата преминахме квалификациите, сега сме в кръга *Разбий ченгето* за допълнителни точки.“ Мислели са за това и когато са използвали лични данни на служители. Трябва да са искали и този елемент.

— Още по-голям бонус е, че с тях се заемаш точно ти, при твоята репутация...

— Да добавим и връзката ми с теб. Това още повече подхранва самочувствието им.

— Ще успееш да ме убедиш. Помисли и за избрания момент. Тъкмо се върнахме от почивка. Много е било лесно да проверят кога и двамата ще бъдем на работа. Ако са направили проучване, обзалагам се, че вероятността следващият нов случай на убийство да бъде поверен на теб, се е оказала доста голяма. Смятам, че са искали, надявали са се и са направили всичко възможно да се подсигурят, че ще бъдеш ти. Само най-доброто.

— Дъдли спомена за книгата... — спомни си Ив. — Книгата на Надин за случая „Айкоув“. Вече е много нашумяла. По дяволите, може би трябва да й кажа да се пази. Радва се на страхотен бестселър. И копелето нарочно заговори за него.

— Не я виждам като набеязана жертва, но ако ще се почувстваш по-спокойна, обади й се.

— Защо да не е набеязана?

— И двете жертви предлагат услуги. Някой дори би ги сметнал за вид прислуга.

— Може и да си прав, но ще я предупредя да не прави нищо безразсъдно. После... По дяволите, ще настоява да й гостувам, ще се опитва да изкопчи нещо повече от мен за разследването.

— Приятелството е сложно и многопластово.

— Досадно е.

Но все пак Ив стана от масата и отиде до бюрото да се обади на приятелката си.

Беше заредена, помисли си Рурк, загледан във виното си. Заредена и готова. Не само от съня и вечерята, макар и да нямаше съмнение, че бе имала нужда и от двете. От чувството за мисия. Виждаше пътя и може би това бе имала предвид Шинейд, когато бе споменала за дарбата на Ив. Умееше да вижда и усеща — и жертвите, и убийците им.

Стана, отиде до таблото й.

Чу я да спори с Надин за гостуване в „Сега“, за да обсъдят случая, за интервю на живо по канал 75, но почти не им обърна внимание...

Може би това също бе вид игра, предположи той. Всяка от двете изпълняваше ролята си, преследваше целите си и оценяваше

способностите на другата. Интересен номер между две упорити, волеви жени, които имаха пълна вяра в професионалния си дълг.

Когато Ив прекъсна трансмисията и промърмори нещо за кафе, той каза:

— И аз ще пийна.

Изчака, докато тя се върна и му подаде чаша.

— Те просто не те забелязват.

— Какво?

— Хората... Някои хора с този социален статус и финансови привилегии. Могат да имат всичко, което пожелаят и когато пожелаят... И не ги е грижа за другите, които не могат, или просто не носят това в себе си. Те не виждат човека, който се поти по цял ден, за да си плаща наема, или онзи, който проси на ъгъла... Не виждат в обслужващия персонал нищо повече от андроиди в своя привилегирован свят. Обзалагам се, че не знаят имената, още по-малко положението на хората, които работят за тях, освен на секретарките и личните си асистенти, а дори и тях познават само по име.

— А ти знаеш и виждаш. И вероятно можеш да купиш и продадеш и двамата.

Рурк поклати глава.

— Различно е — не само в това отношение, а и в произхода. Аз бях този, когото не забелязваха. Едно от нещата, които бях твърдо решен да променя. Убивал съм. Това тежи на съвестта ми и би тежало на повечето от нас. Но виждам, че те са способни да убиват без подобно бреме.

— Защото за тях жертвите не са хора. Те са като стол или чифт обувки, нещо, което си купуват. Плащат си, за да убиват, неведнъж стигнах до този извод. Купили са ги, значи ги притежават.

— За тях убиването е нова тръпка.

Видя ги сега, когато тя бе отворила прозореца пред него, видя ги да седят в разкошните си домове на по чаша хубаво бренди и да обсъждат тази нова тръпка.

— Нещо свежо и интересно — продължи Рурк. — Когато имаш всичко, което пожелаеш, малко неща могат да ти се сторят интересни.

— И ти ли се чувстваш така?

— Ни най-малко — усмихна ѝ се той. — Но при мен самият бизнес, идеите, стратегиите, възможностите са свежи и интересни. А

имам и теб. Те кого си имат? Казваш, че около тях няма нищо на видно място, което да ги свързва със семейството, с някой обичан човек.

— Това е едно от нещата, които ще проуча. Бившите им, семейните им връзки, хората, с които се срещат. Какво правят в свободното си време?

— Не играят нито поло, нито скуош, но с голфа попаднах на нещо. Беше събудила любопитството ми — каза той, когато Ив го изгледа намръщено. — Затова се порових. И двамата членуват в яхтклуб „Оушиеник“, елитен, както може да се очаква, и са били участници и спонсори на доста състезания и прояви. И двамата обичат бакара с високи залози. Притежават по-голямата част от акциите за състезателни коне, които често са съперници.

— Съперници... — повтори тя. — Отново съвпадащ елемент.

— Когато не са в Ню Йорк да ръководят главните офиси на компаниите си или по-скоро, както открих след кратко ровене, символично да седят начело, следват сезони и тенденции. Плават с яхти, карат ски, играят комар, ходят на партита и премиери.

— Заедно ли?

— Често, но невинаги. Имат и различни интереси. Дъдли обича тениса, играе и присъства на важни мачове. Мориарити предпочита шах.

— Все индивидуални спортове. Без отбор...

— Така изглежда.

— Конкуренти са в няколко дейности. Това е част от динамиката им. Поотделно се занимават със спортове, в които се състезаваш сам, а не като част от отбор. — Ив кимна. — Ценна информация. Трябва да събера още. Искаш ли да участваш?

— Мога да отделя малко време. — Той погали брадичката й. — Но си имам цена.

— Нищо не е безплатно.

— Това е моето мото. Какво мога да направя за вас, лейтенант?

— Можеш да стигнеш малко по-далеч. Да видиш дали са ходили в едно и също училище по някое време, дали имат общи роднини. Всъщност искам да откроя кога са се запознали. И как...

— Лесна работа.

— Но ще проучваш само със законни средства.

— Лишаваш ме от най-забавното. Ще ти струва двойно. Можеш да започнеш с чиниите — каза той и се отдалечи.

Ив се намръщи, но не можеше да се оплаква, след като той бе сервираше вечерята.

— Едва ли те карат креватните си дружки да слагат съдове в миялната — извика тя.

— Скъпа, ти си много повече от креватна дружка за мен.

— Да де... — промърмори тя, но събра съдовете и ги стовари в машината.

Седна, въведе цялата информация, която Рурк ѝ бе дал, и добави още свои елементи във файла.

— Компютър, изчисли вероятността Дъдли и Мориарити да са убили двете жертви, действайки като съперници или партньори, и да смятат тези действия за част от игра или спорт.

Прието. Изпълнение...

— Да, имаш неограничено време. Не бързай. Компютър, едновременни задачи. Справка за бивши брачни партньори и лица, живели на семейни начала с Дъдли и Мориарити. Още нещо — бързо се сети тя. — Намери официални съобщения за годежи на всеки от двамата заподозрени, състави биографични справки за годениците.

Втора задача, приета. Изпълнение...

— Компютър, зареди информацията от предишното търсене за предци на двамата заподозрени, служили в армията. На първи екран.

Прието. Информацията се зарежда на първи екран...

Тя се облегна назад, започна да преглежда и благодари на бога, че бе ограничила търсенето между 1945-а и 1965-а, защото във всяко семейство имаше десетки имена.

Отпи кафе, докато четеше, и попадна на още едно съвпадение.

— Компютър, отстрани висшите офицери — от майор нагоре, от този списък. Покажи информацията на втори екран.

Прието. Изпълнение... Първа задача — изпълнена. Вероятност петдесет и четири цяло и два процента заподозрените Дъдли и Мориарити да са убили двете жертви като съперници или партньори в игра или спорт.

— Не е зле, но не е и повод да затанцувам. — Ив прегледа останалите на първи екран имена. — Само пет. Добре, компютър,

направи подробна биографична справка за лицата на първи екран, маркирай военна служба.

Докато траеше търсенето, стана да добави материали на таблото си. Закрачи около него, изчакайки съобщението, че и втората задача е изпълнена.

Прегледа физическите характеристики, които ѝ бе изпратил Фийни, получени от частичния образ от камерата в лунапарка.

Дали беше Дъдли, запита се тя, този с фалшивата козя брадичка и дълга кестенява коса? Можеше да бъде и Юрик. Можеха да бъдат цяла армия други мъже. Точно това щеше да изтъкне защитата.

Обувката бе по-ценен коз. Но щеше да има и характеристики като теглото, с които да наклони везните, ако се наложи, когато е готова.

Даде команда имената на втори екран да бъдат запаметени и отстранени и да се зареди новата информация.

Имаха по една бивша съпруга, забеляза тя. И двете бяха от влиятелни богати семейства. Отново същият кръг. Едва две години при Дъдли, близо три при Мориарити. Малко повече от две години преди женитбата му с Аналий Бабингтън, бе обявен годежът на Дъдли с Фелисити ван Уит, а седем месеца по-късно — развалянето му.

— Мислех, че това е моя работа — прекъсна заниманията ѝ Рурк. — Нали аз трябваше да ги проучвам.

— И какво научи?

— Фелисити ван Уит, сгодена за Дъдли за малко повече от половин година, е първа братовчедка на Патрис Делоутър. — Той кимна към екрана. — Бившата жена на Мориарити.

— Мамка му! — изруга Ив.

— Не се сърди, скъпа.

— Не го казах заради теб — засмя се тя. — Делоутър се е омъжила за Мориарити веднага след като Дъдли и братовчедката са развалили годежа си. Мориарити трябва да е бил на двасет и шест, а Дъдли — на двасет и пет години. Запознали са се чрез жените. Почакай! — гневно каза тя, когато компютърът я прекъсна с ново съобщение за изпълнена задача. Пое си дъх, отново проясни мислите си. И прочете информацията след всяко име. — Виждаш ли това? Джоузеф Дъдли, добрият стар Джо. Прачицо на сегашния Дъдли. Джо е изключен от Харвард, напуска Принстън, арестуват го два пъти за

пиянство и непристойно поведение. После постъпва в армията като пехотинец. Той е единственият редови войник без чин в цялата фамилия и най-близкият роднина. Не някой далечен братовчед, а брат на прадеденцето.

— Служил е в Корейската война — добави Рурк. — Получил е орден „Пурпурно сърце“.

— Обзалагам се, че е имал байонет. Залагам задника си.

— Задникът ти вече е мой и смятам да се възползвам.

— Съгласна съм, но вдигам залога, защото съм убедена, че Джо е донесъл този байонет като сувенир у дома, където се е предавал на поколенията до Уини.

— Трудно за доказване.

— Ще видим това, но дори и да не успея, е още една голяма вероятност. Вече имаме безброй такива.

— Впрочем не са учили в едно и също училище. Но годеницата и бившата съпруга — братовчедките, са възпитанички на „Смит“, както и една братовчедка на Дъдли по същото време.

— Добре, значи се познават отдавна. Движели са се в едни и същи среди — поне когато са били на двайсетина години. И все още се движат в едни и същи среди. И двамата имат по един провален брак. Никой от тях не е създал деца и оттогава нито са се женили, нито са имали сериозни интимни връзки. Много общи неща. Еднакви умове? Състезателни натури.

Ив шумно въздъхна.

— Убийствени наклонности, това е друг въпрос. Виж годеницата. Сега е омъжена от единайсет години, с две деца. Живее в Гринуич, което улеснява нещата. Работила е като психотерапевт до раждането на първото дете. След това е отглеждала децата си чак до миналата година.

— Когато по-малкото трябва да е тръгнало на училище.

— Първо искам да разговарям с нея. Утре. Няма дълго да отлагат следващия кръг. Не и твърде дълго.

Тя седна и отново се залови за работа.

13.

Ив се събуди в тишината, в среднощното спокойствие, и за миг си помисли, че сънува. Но усети ръцете, обвити около нея, краката, преплетени с нейните. Долови познатото му ухание и вдъхна от него, докато мислите ѝ се носеха през изтъняващата мъгла на съня.

Почти не помнеше как е стигнала до леглото. Той я бе отнесъл, както често се случваше, когато задреме на бюрото си. Купища информация, помисли си тя, и нищо солидно, което да тласне разследването отвъд теориите.

Отново бе преповторила и пренаредила всичко, преценила нещата от всички гледни точки. Връзките, водещи до други връзки, винаги означаваха нещо, щяха да разпитат още хора...

Когато човек плава дълго по течението, не може да не се натъкне на нещо солидно.

— Разсъждаваш твърде шумно.

Отвори очи, погледна Рурк. Рядко се събуждаше заедно с него в работен ден, обикновено той ставаше много преди нея. Често ѝ се струваше, че свършва повече работа в часовете преди и след разсъмване, отколкото повечето хора през целия ден.

Дали двамата работеха, за да живеят, или живееха заради работата си? Господи, умът ѝ не бе готов да се справи с подобен въпрос по това време. По-добре бе просто да знае, че което и да е от двете, така им е добре.

Обикновено, преди тя да стане, той вече бе седнал да преглежда цени на акции и други финансови сведения на екрана, пиейки кафе, облечен с един от десетките си свършено стоящи му костюми.

Защо мъжете се обличаха с костюми, запита се тя. Кой и кога бе решил те да носят костюми, а жените — рокли, освен ако не става дума за травестити? Кой измисляше тези неща? И как така всички просто ги приемаха... Мъжът казваше: „Да, ще нося костюм и шарена примка на врата си“. А жената: „Няма проблем, ще нося това нещо,

под което краката ми остават голи, а на ходилата си ще слагам тези кокили“?

Струваше си да помисли върху това. Но не сега, защото бе толкова приятно да се събудят така, затоплени и голи един до друг, както докато бяха на почивка.

— Все още си твърде шумна — промърмори той. — Заглуши ума си.

Накара я да се усмихне. Сънненият глас, тази раздразнителност преди сутрешното кафе... Обикновено това бе нейна работа. Опита се да отгатне колко е часът по слабата сивкава светлина, която проникваше през прозореца, и да прецени колко са успели да поспят.

Очите му се отвориха. Като сини светкавици, помисли си тя, сред сивкавия полумрак.

— Няма да млъкнеш, а?

Щом той все още бе в леглото, значи беше дяволски рано.

— Смятам, че мога да започна да мисля за друго. — Тя погали тялото му. Гледаше го в очите, когато плъзна ръка между преплетените им крака. — Интересно е, че членът на мъжа се събужда преди него, нали? Защо е така?

— Не му харесва да пропуска възможност. Като тази — добави той, когато тя го пое в себе си.

Въздъхна и започна да се поклаща бавно и спокойно.

Нежна и сладка — тази страна на неговата жена воин не преставаше да го омайва. Умът му, тялото му се пробуждаше за нея... В него се надигаше желание на дълги, спокойни вълни при първото дишане на деня в небето.

Очите ѝ го опияняваха, но по-завладяваща бе светлината в тях, за която бе копнял през целия си живот. Тя беше неговата зора, неговият изгрев след дългите, мъчителни сенки на нощта.

Жадувайки за още, ненаситна, тя се раздвижи, придърпа го под себе си, притисна устни към извивката на врата му. Усети вкуса му и се предаде на изкушението.

Последва нова въздишка, но по-дълга, по-дълбока, прорязана от трептене, докато насладата навлизаше през всяка пора. Съзнанието ѝ се освободи, всички онези мисли бяха заглушени от завладяващата музика на усещанията. Несекващият ритъм, който бе сърце, кръв и дишане, бе техен в този миг на тишина и утринна омара преди

разсъмване. В него нямаше въпроси, нямаше престъпления, тъга и разкаяние.

Тя се предаде на изживяването, на него, остави се във властта на това бавно пътуване...

Когато дишането ѝ се ускори, когато всичко се сля в едно в нея, достигайки до онази тънка граница между жаждата и блаженството, обхвана лицето му с ръце. Искаше това лице пред очите си, когато тази граница се разпадне.

За един дълъг, прекрасен миг светът се оттегли и утрото засия с тиха радост...

След страхотното начало на деня не се чувстваше гузна, че се заседя на масата със закуската от горски плодове и кравайче. Докато гледаше сутрешните репортажи, си позволи още една чаша кафе.

— Тридесет и седем градуса. — Кимна към екрана с прогнозата за времето. — И ужасна влажност.

— Градът ще бъде като парна баня.

— Обичам парата. — Ив захапа кравайчето си, докато котаракът се взираше в нея с надежда и негодувание. — А и ще прекараме известно време извън града. В Кънектикът... — напомни му тя. — Загубих доста време в търсене на информация за бившата годеница на Дъдли, бившата му жена и бившата на Мориарити. Никой не те познава така добре, както бивш интимен партньор, и общо взето, никой не се радва повече да разкаже за лошите ти страни.

— Тогава не е в мой интерес да ставам твой бивш.

— Би било глупаво. Никой от двамата не е успял, а може би и не е искал да поддържа сериозна трайна връзка. Освен, както изглежда, с другия. — Тя грабна едра малина от купата. — Това издава нещо. Заболяха ме очите да чета светски новини, статии, клюки. Често са излизали с едни и същи жени, което също е интересно. Може би друг вид съперничество.

Взе си още плодове.

— И още нещо, което ми се стори интересно. Има безброй кратки хроники, където пишат, че някой от двамата е бил на корида в Испания, на голяма премиера в Холивуд, на ски до Матерхорн или някъде другаде. Ходят на най-бляскавите места, сред хората от елита.

И ние ли щяхме да правим същото, ако не бях толкова вироглава кучка?

— Разбира се. Подай ми кафето, вироглава кучко.

Ив тихо се засмя.

— Не забравяй, че имаш тъмна страна, баровец, и че аз знам за нея. Впрочем интересното е, че никоя от бившите не е била на онези бляскави места по едно и също време с някого от тях. Не открих нито една подобна статия. Все още се движат в едни и същи среди и най-вече бившите съпруги често обикалят тези места, но никога не се оказват на едно и също място по едно и също време. Изхождайки от това, успях да изкопча още малко. Бившата на Мориарити има втори бивш. И това се случва. С него често се засичат на едно и също място. Искане ми се да я попитам защо е така.

Ив замълча за момент.

— Знаеше ли, че има безброй светски хроники и кратки статии и за нас, за почивката ни?

Рурк размаха пръст срещу Галахад, който бе започнал да се промъква към плодовете. Котаракът извърна глава към екрана, сякаш внезапно заинтригуван от финансовите новини.

— Очаквам да има.

— Това не те ли безпокои?

— Просто е неизбежно. — Той се загледа в нея, докато пиеше от портокаловия сок, който бе подсилил с витаминозна добавка. — Но никой от авторите на подобни съчинения няма представа, че сега седя тук на закуска с вироглавата си съпруга след доста приятен сутрешен секс.

Ив отмести поглед.

— Котаракът знае.

— Да, но ще си трае, ако е наясно кое е най-доброто за него. Ние имаме дом. — За миг докосна ръката ѝ. — А извън дома? Личното пространство не е нито толкова важно, нито възможно.

— Приемам го — през повечето време. Някои хора, като тези двамата, сами търсят това внимание. Искат да се четат с какво са били облечени и кога са хапнали пица в някоя гостилница във Флоренция.

Явно някой я бе видял облечена с отрязани дънки и прозиращ бял потник.

— Обичат вниманието — продължи тя. — Мисля, че изборът на тази убийствена игра е направен точно заради това, да привлекат внимание. Харесва им медийната шумотевица.

— Още една причина да започнат в момент, когато има най-голяма вероятност ти да бъдеш главният разследващ.

— Може би. — Тя доизпи сока и го погледна делово. — Трябва да тръгвам. Ще се отбия да взема Пийбоди, за да не губим време.

— Ти ли ще разгласиш за събота, или ще оставиш на мен?

— Събота ли?

— За твоето приятелско събиране...

Ив продължи да го гледа с недоумение още миг.

— О, добре. Аз ще го направя.

Той извади един малък бележник и ѝ го подаде.

— Запиши си тази задача. — Повдигна брадичката ѝ и доближи лицето ѝ до своето за целувка. — И се постарай да не се връщаш с нови рани.

Тя прокара пръсти по тялото му, където самият той доскоро имаше рана.

— Отнася се и за теб.

Ив влезе в колата, но преди да потегли, изпрати имейли за онова, което Рурк наричаше „приятелско събиране“. Отхвърли тази задача и моментално забрави за нея.

А дали убийците искаха само медийна популярност, помисли си. Различно бе от престъпник, който търси внимание, защото дълбоко в себе си иска да бъде хванат, дори наказан.

Ако теорията ѝ бе вярна и това бе някакво състезание или съревнование, целта не беше някой да бъде заловен. Важна бе победата, а може би — самото състезание.

Но всяко състезание се подчиняваше на определени правила, заключи тя. Трябваше да има някаква структура и един да спечели, а друг да загуби.

Колко кръга оставаха, запита се. Дали играта щеше да има край?

Въпросите се въртяха в съзнанието ѝ, когато спря на един светофар и нехайно се загледа в пресичащите пешеходци. Обикновени хора, каза си тя, за които започваше обикновен ден. Среци на закуска, търговия, маркетинг, работа, която трябваше да бъде свършена...

Хора с ясна посока, със задължения, с ежедневни задачи. Работа, училище, семейство, срещи, графици...

А какъв бе режимът на двамата убийци? Те не бяха обикновени граждани, а мъже, родени с най-висши привилегии. Избрани от съдбата, те можеха да имат всичко, което поискат, а обикновените хора им го осигуряваха, съобразяваха се с техния график, дори с капризите им.

Власт и привилегии...

Рурк имаше и двете, но не се главозамай. Може би причината беше фактът, че е отраснал в лишения, жадуващ за промяна. Но това не бе всичко.

Ив си спомни за него и Брайън Кели, тази дълга, силна връзка, привързаност и доверие. Брайън бе собственик на процъфтяваща кръчма в Дъблин, а Рурк притежаваше и управляваше половината свят. Но когато бяха заедно, както се случи например във фермата, двамата бяха просто приятели.

Равни.

Важното бе не какво има човек и как го е получил, а какво прави с придобитото и със себе си.

Власт и привилегии, помисли си тя отново. Само още едно оправдание да бъдеш мръсник.

На две преки от Пийбоди, Ив позвъни на партньорката си.

— След пет минути довлечи задника си долу.

Прекъсна трансмисията, преди да изчака отговор.

Когато зае две места за паркиране въпреки яростното негодувание на други шофьори, огледа сградата, в която бе живяла преди.

Напълно обикновена, подобна на четвъртита кула, както толкова много други в един пренаселен град, чиито жители се нуждаеха от място, за да се хранят, спят и живеят. Като кошер, пълен с пчели... Сегашният ѝ дом бе доста различен от обикновените, построен от Рурк с амбиция, упоритост, стил и много пари. И тя все още леко се смущаваше да го нарече имение.

Може би не беше съвсем същата жена, която някога бе живяла в този кошер, и вероятно бе започнала да мисли, че заслужава нещо по-добро от него. Но дълбоко в себе си оставаше непроменена. Продължаваше да върши работата си, да живее в своя ритъм...

Може би човек просто си оставаше такъв, какъвто е, помисли си тя. Развиваше се, разбира се, променяше се според обстоятелствата, но запазваше дълбоката си същност.

Проследи Пийбоди с поглед, когато излезе. Загледа се в тъмните ѝ коси, вързани на къса, подскачаща опашка, в тънкото широко яке, което се полюшваше на ханша ѝ, в розовите ѝ летни боти... Нямахте и помен от строгата прическа и консервативната униформа, която носеше, когато Ив я бе приела в екипа си.

Промени... Но Ив признаваше, че невинаги ги приветства. Ала с розови боти или не, Пийбоди беше ченге до мозъка на костите.

— Парите не правят човека мръсник — каза Ив, когато тя отвори вратата. — Само могат да го направят мръсник с пари.

— Добре го формулира...

— А хората, които убиват за забавление, винаги са носили в себе си жаждата за това, тази предразположеност. Може би просто не се е проявила по-рано.

Пийбоди се намести на седалката.

— Мислиш, че това ще открием за Дъдли, когато разговаряме с бившата му годеница?

Ченге до мозъка на костите, отново си помисли Ив.

— Иначе ще бъда много изненадана.

— От справката, която направих за миналото ѝ, личи, че е стабилна. Полага доброволен труд като консултант в местния младежки център и е треньор по софтбоул. Посещава кънтри клуба, председател е на някой и друг комитет. Всичко това изглежда обичайно за хората с този социален статус.

Обикновени хора, отново си помисли Ив, но с пари.

— Щеше да стои по-високо в социалната йерархия, ако се бе омъжила за Дъдли. — Пийбоди сви рамене. — Но и сега не е на ръба на мизерията. Както и да е, онова, което ти изрови снощи, сочи, че е свързана и с Дъдли, и с Мориарити, чрез братовчедката. Били са приятели в колежа. Въпросът е, ако сме прави за онези двамата, кога са станали злодеи?

— За подобно партньорство е нужно пълно доверие... Или невероятна глупост. Но не мисля, че са глупави, не чак толкова... — Ив се замисли. — Такова доверие се гради дълго време. Защото, ако

единият се издъни, всичко пропада, ако единият проговори, и с двамата е свършено. И все пак...

— Все пак какво?

— Ако е състезание, единият трябва да загуби. Загуба би означавало да не извърши убийство, да бъде заловен или да се провали. Не мога да си го обясня по друг начин.

— Може би никой от двамата не вярва, че може да загуби.

— Трябва да има губещ — настоя Ив.

— Да, но когато ние с Макнаб например играем на нещо, аз винаги съм шокирана и ядосана, ако загубя. Влизам в играта с мисълта за победа. Всеки път. Така е и с него. Мисля, че става така, защото сме равностойни противници в игрите, които избираме. А поотделно почти винаги побеждаваме всеки друг.

— Това е идея. — Ив поразсъждава върху нея. — Добра идея — реши тя. — Те са арогантни копелета. Може би разбирането за загуба просто им е чуждо. Убийствата са планирани, режисирани... Засега знаем, че две са били замислени паралелно. За да състави някой план за убийство и да го изпипа до свършенство, значи носи в себе си потребност да убива. Може старателно да я прикрива зад маска на изтънченост, но тази потребност рано или късно ще се прояви.

Пийбоди кимна.

— Особено ако поддържа приятелство с някого, който е достатъчно близък, за да го разбере. Би могло да се каже, че между двамата има пълно разбиране и приемане.

Разбиране и приемане... Нима не бе стигнала до същия извод за своето дълго приятелство с Мейвис?

— Да. Бих казала, че взаимното разбиране е от значение. Сега трябва да открием други хора, които ги познават толкова добре. Да надграждаме върху това, докато съберем достатъчно доказателства, за да ги привикаме за разпит, да ги поизпотим. Или за да получим заповед за обиск. Защото със сигурност разменят съобщения след всяко убийство. Няма начин който и да е от двамата да чака, докато случаят стигне до медиите.

— Но в разследването си не намерих нищо общо между жертвите, между тях и Суийт или Фостър Юрик, между тях и Мориарити или Дъдли, и каквато и да е комбинация, освен вече известните връзки с компаниите.

В Кънектикът бе различно, помисли си Ив. Пространството, което се полагаше на жителите, бе по-голямо и обхващаше тревни площи, дървета и градини, безупречно подредени и поддържани. Стил и блясък се излъчваше от лимузините, паркирани на павираните алеи. Очертаваха се червени тенис кортове, карибско сини басейни, тъмни кръгове сред окосените поляни за кацане на хеликоптери.

— Какво правят хората тук? — зачуди се Ив.

— Каквото поискат — отвърна Пийбоди.

— Имам предвид, че човек няма къде да отиде. Нито закусвалня на ъгъла, нито улична сергия, никаква суматоха и движение. Само къщи.

— Мисля, че точно затова заможните живеят тук. Далеч от суматохата. Търсят спокойствие и пространство. Ти си късметлийка, че имаш и двете — отбеляза Пийбоди.

Ив използва навигацията на часовника си и сви по алея, която се виеше до къща на малко възвишение. Ван Уит бе избрала сграда с две крила — с двуетажна средна част и едноетажни странични помещения от камък, дърво и стъкло.

Цветята бяха пъстри и в изобилие, високите дървета хвърляха дебела сянка.

Зави, където алеята се разширяваше до малка площадка, и паркира зад малък открит автомобил в искрящо червено.

— Хубаво е. — Пийбоди се огледа наоколо, докато вървяха към входната врата. — Сигурно е чудесно да отглеждаш деца, където има толкова простор. Ниска престъпност, добри училища.

— Мислиш да се преместиш тук ли?

— Не. И аз си падам по суматохата. Но разбирам какво привлича хората в места като това.

След като позвъниха, на прага се появи жена с къси дънки и бяла риза с вързани отпред краища.

— Мога ли да ви помогна?

— Търсим Фелисити ван Уит. — Ив показа значката си. — Лейтенант Далас и детектив Пийбоди от нюйоркската полиция. Искаме да разговаряме с нея.

— Господи, децата ли...

Жената повдигна ръка към сърцето си.

— Няма нищо общо с децата.

— О, те са на екскурзия в Ню Йорк с младежкия клуб. Помислих... Извинявайте. Доктор Ван Уит има сеанс. Ще ми кажете ли за какво я търсите?

— Коя сте вие?

— Ана Мънсън. Икономката.

— Трябва да поговорим лично с доктор Ван Уит.

— Сеансът ще приключи след десетина минути. — Все пак се поколеба. — Съжалявам. Не искам да бъда груба, но не сме свикнали да ни посещават от полицията.

— Няма да ви създадем неприятности — увери я Ив. — Надяваме се, че доктор Ван Уит ще може да ни даде информация във връзка с разследване.

— Разбирам. — Очевидно не разбираше, но се отдръпна. — Изчакайте, ако обичате. Ще ѝ кажа, че сте тук, веднага щом приключи със сеанса.

Къщата беше кокетна и просторна и отвътре, и отвън, навярно грижливо поддържана от Ана. Цветята изглеждаха току-що откъснати от градината и непретенциозно аранжирани. Ана ги покани във всекидневна с изглед към градината и красива пристройка, в която проблясваше басейн.

— Да ви донеса ли нещо студено за пиене? Тъкмо си мислех за кафе с лед.

Ив не разбираше защо някои хора трябва да развалят кафето с лед и поклати глава:

— Не, благодаря.

— Аз бих пийнала, щом се каните да направите.

Ана се усмихна на Пийбоди.

— Това ми дава повод и аз да пийна. Разполагайте се удобно. Само ще помоля... Лейтенант Далас ли казахте? Ив Далас?

— Точно така.

— От книгата? Разследването за Айкоув? Прочетох я миналата седмица. О, толкова е вълнуващо... Ужасяващо — побърза да добави тя. — Но не можах да я оставя. Далас и Пийбоди. Представи си! Доктор Ван Уит я чете сега. Ще се радва да се запознае с вас.

— Чудесно — каза Ив. Но не раздвижи рамене, за да се отърси от смущението, докато Ана се отдалечаваше. — Докога мислиш, че ще продължава това? „Ооо, от книгата за Айкоув.“ Мамка му!

— Не знам. Мисля, че е супер. И трябва да признаеш, че отношението на хората се променя. Отначало беше любезна, но подозрителна, а сега се разтапя.

— Може и да имаш право.

Ив закрачи из стаята. Цветя, няколко семейни снимки, удобни мебели в нежни и свежи цветове.

Като имаше предвид големината и разположението на къщата, предположи, че това е по-скоро приемна, отколкото място за отдих на семейството.

Ана се върна бързо с поднос, върху който бе чашата на Пийбоди с кафе с лед, още една стъклена и трета порцеланова чаша с горещо чисто кафе.

— Спомням си от книгата, че обичате кафе, лейтенант, и донесох едно за всеки случай. Доктор Ван Уит идва след малко. Другото кафе с лед е за нея. Има ли още нещо, което мога да направя за вас?

— Не. Всичко е наред. Благодаря за кафето.

— Никакъв проблем. Сега...

Замълча, когато Фелисити влезе с друга чаша в ръка.

— Ана, оставила си кафето си в кухнята. — Фелисити ѝ подаде чашата и отиде право при Ив и Пийбоди. — За мен е удоволствие да се запознаем. Напълно съм погълната от историята с Айкоув и отчаяно се надявам да сте тук, за да поискате консултация във връзка с някое мистериозно убийство.

Засмя се, когато го изрече, весела и непринудена, очевидно не беше настроена за сериозен разговор. Имаше къса яркочервена коса, а очите ѝ — наситено тъмнозелени, излъчваха топлина и непринуденост.

— Всъщност, доктор Ван Уит, искаме да ви зададем няколко въпроса за Уинстън Дъдли.

Ив видя как топлотата и непринудеността изчезнаха.

— Уини? Не знам какво мога да ви кажа. Не съм го виждала от години.

— Били сте сгодени преди време.

— Да. — Усмивката остана на лицето ѝ, но леко напрегната. — Сякаш е било в друг живот.

— Тогава ни разкажете за този живот.

Ив нарочно взе кафето си и седна.

— Аз ще бъда в кухнята — каза Ана.

— Не, моля те, остани. Ана е от семейството — поясни Фелисити. — Искам да е при нас.

— Добре. Как се запознахте с Дъдли?

— На купон у братовчедка ми — Патрис Делоутър. Тя го познаваше бегло. Излизаше със Силвестър Мориарити и всъщност скоро след този купон се сгодиха. Ние с Уини започнахме да се виждаме. И за кратко бяхме сгодени.

— Защо за кратко?

— Бихте ли ми казали какво значение има това за когото и да било? Беше преди близо петнайсет години.

Фелисити седна, взе кафето си и бавно отпи голяма глътка, докато изпитателно се взираше в Ив.

— Какво е направил? — попита жената.

— А какво ви кара да мислите, че е сторил нещо? — заинтересува се Ив.

— Психолог съм. — Изражението и тонът ѝ станаха резки. — Не може цял ден да ме карате да гадая.

— Само ще ви кажа, че е свързан с разследване и с партньорката ми проучихме биографията му. Попаднахме на вашето име.

— Е, както ви споменах, нито съм го виждала, нито съм разговаряла с него от дълго време.

— Лошо ли се разделихте?

— Не особено. — Фелисити избегна погледа на Ив. — Просто не си подхождахме.

— Защо се страхувате от него?

— Няма причина да се боя.

— Сега?

Леко премести стола си. Протакаше, забеляза Ив, опитваше се да намери подходящи думи, подходящ тон.

— Не знам и тогава да е имало причина да се страхувам от него. Но не сте тук просто заради проучване на миналото му, защото е свързан с разследването. Разследвайте него. Мисля, че имам право да знам какво и защо, преди да ви кажа каквото и да било.

— Двама души са мъртви. Това достатъчно ли е?

Фелисити затвори очи, повдигна ръка. Без да каже дума, Ана се приближи, седна на страничната облегалка и стисна ръката ѝ.

— Да. — Тя отново отвори очи. Останаха спокойни и решително срещнаха погледа на Ив. — Има ли причина да се страхувам от него за себе си, за семейството си?

— Не мисля, но не мога да бъда сигурна, без да знам за отношенията между вас и Дъдли в миналото. Бил е на парти в Гринуич миналата вечер — добави Ив. — На няколко километра оттук. Не ви ли се обади?

— Не. Няма за какво... и бих искала нещата да останат така.

— Тогава ни помогнете, доктор Ван Уит. — Гласът на Пийбоди бе тих и успокояващ. — И ще направим всичко, което зависи от нас, за да останат така.

— Бях много млада — започна Фелисити. — А той беше толкова чаровен, толкова привлекателен... Бях абсолютно зашеметена. Хлътнах до уши, колкото и банално да звучи. Той ме преследваше и ухажваше. Цветя, подаръци, поезия, внимание. Ала не беше любов от моя страна, осъзнах това, след като всичко свърши. Беше просто покорство... А той беше буквално всичко, което една млада жена би могла да иска.

Замълча за миг. Този път не протакаше, а се връщаше назад. Спомняше си.

— Той не ме обичаше. Прозрях това, преди да си дам сметка за собствените си чувства, но исках да ме обича. Отчаяно. Затова се опитвах, както често правят младите жени, да бъда такава, каквато желае. С него, Патрис и Слай ходехме заедно навсякъде. Беше вълнуващо и — господи, толкова забавно. Уикенди в Нюпорт или на Лазурния бряг, импровизирани вечерни екскурзии до Париж. Всичко и навсякъде...

Фелисити си пое дълбоко дъх.

— Беше първия ми любовник. Бях наивна и неуверена, а той беше много внимателен. Първия път. Искаше разни неща, които ме караха да изпитвам неудобство. Но не ме притискаше, не открито. Все пак колкото повече време прекарвахме заедно, толкова повече усещах, че нещо не е наред. Нещо... Сякаш долавях някаква сянка или движение с крайчеца на окото си, а когато се обръщах, вече я нямаше. Но знаех, че съм я видяла.

Тя отпи и се замисли за миг.

— Обичаше незаконните опиати. Както мнозина, и той вземаше за отпускане. Поне така изглеждаше. Но водеше толкова безгрижен живот — и двамата водехме толкова безгрижен живот, че по-скоро се нуждаехме от някакъв стимул. Настояваше и аз да вземам, да се позабавлявам, да не бъде толкова затворена. Когато бяха заедно със Слай, имаше някаква лудост. Отначало беше примамливо, вълнуващо. Но започна да ми идва в повече. Беше твърде бързо, твърде брутално, твърде щуро, защото дълбоко в себе си не бях такава, каквато се опитвах да бъда.

Фелисити замълча и въздъхна. Ана не помръдна от мястото си на страничната облегалка. Непоклатима опора.

— Той започна да ме наранява. Отначало ставах малки инциденти, след които оставах синини, и започнах да осъзнавам, че му харесва да ме вижда изплашена. После винаги ме утешаваше, но на лицето му беше изписано, че се наслаждава на страха ми. Уж случайно ме заключваше в тъмна стая, шофираше твърде бързо или ме държеше потопена под водата малко по-дълго, отколкото можех да издържа, когато ходехме на плаж. И сексът стана груб, твърде груб. Унизителен.

Фелисити втренчи поглед в кафето си за един дълъг миг, докато си спомняше всичко това, но ръката ѝ не трепна, когато отново повдигна чашата си.

— Иначе беше толкова чаровен, ловък манипулатор. Известно време си мислех, че проблемът е в мен, че съм прекалено консервативна, недостатъчно отворена за новото и вълнуващото. Но...

— Желанията ви не са били същите като неговите — подкани я Ив, — не сте искали това, което е настоявал да правите.

— Не, не точно. Просто вината не беше у мен. Започнах да го осъзнавам, по-скоро да приемам, че се преструвам на нещо, което не съм, за да му доставя удоволствие, и знаех, че не мога да продължавам така. Не исках да продължавам — поправи се тя. — Веднъж ги дочух със Слай да говорят за това, да ми се присмиват, и проумях, че трябва да скъсам, но не знаех как. Семейството ми го обожаваше. Беше толкова чаровен, толкова сладък, просто идеален... Освен онези движения, доловими само с крайчеца на окото, и инцидентите... Нарочно предизвиках кавга на обществено място, защото се страхувах от него. И го подтикнах да скъса с мен. Беше толкова ядосан, изрече ужасни неща, но всяка дума ми носеше облекчение, защото знаех, че

не ме иска и няма повече да се занимава с мен. Щеше да си тръгне и да бъде свободна. Никога повече не ми проговори.

Фелисити поклати глава с тих, учуден смях.

— В буквалния смисъл. Нито дума. Сякаш онези месеци не означаваха нищо. И двамата присъствахме на сватбата на братовчедка ми със Слай, а той дори не ме поздрави или погледна. Не беше съзнателно цупене, ако разбирате какво имам предвид. Сякаш бях невидима, сякаш никога не бях съществувала. Просто вече не означавах нищо за него. И това ми донесе още по-голямо облекчение.

„Те не те забелязват“, бе казал Рурк и Ив разбираше какво има предвид тя.

— Това ли искахте да знаете? — попита Фелисити.

— Да. Притежавате хубав дом тук, доктор Ван Уит. Сигурно имате и прекрасни деца, добър съпруг, работа, в която сте добра и която обичате, истински приятели.

— Да, имам. Да...

Ив стана.

— Може би сте били млада, наивна и заслепена. Но не сте били глупава.

— Той е опасен тип, и двамата са такива. Вярвам в това.

— Аз също. Няма да безпокои вас и семейството ви — обеща Ив.

— Вие не сте част от неговия свят и няма причина да ви навреди. Искам да поговоря с братовчедка ви.

— Ще помогне ли, ако ѝ се обадя, за да ѝ кажа за какво става въпрос?

— Може би.

— Тогава ще ѝ звънна. — Фелисити стана и протегна ръка. — Дано съм помогнала. Но трябва да ви кажа, че тези неща са далеч по-вълнуващи, ако ги четете в роман. В реалния живот те са просто изтощителни...

— Напълно сте права.

14.

Пийбоди остана безмълвна, докато изминаха няколко километра по пътя, обгърнат от зеленина.

— Наистина ли вярваш, че Дъдли не би посегнал на нея или семейството ѝ?

— Не и сега, докато трае това състезание. Ако искаше да ѝ отмъсти, че го е зарязала или че го е предизвикала да я изостави, отдавна да го е сторил.

Искаше ѝ се да поговори с Майра, но сега нямаше възможност.

— Не е означавала нищо за него. Използвал я е като играчка, докато му е омръзнала. Това става в главата му. Просто, както спомена тя, е престанала да съществува в света му. В момента не е дори нищожна частица от него. Ако продължат с тази игра — да трупат точки или каквато е целта, някой от тях може да реши нещата да станат лични. Но не сега.

— Ако е състезание, как на двама мъже като тях им е хрумнала идеята за него? Дали единият просто е казал: „Хей, хайде да си устроим турнир по убиване“. Представям си сцената — добави Пийбоди. — Пийнали са повечко, доскучало им е, може би са били надрусани. Нещата, които казваме или вършим под въздействието на алкохол и наркотици, ни се струват гениални, забавни или толкова ценни прозрения, че не се отказваме от тях и когато изтрезнеем. Но ако е състезание, в него има правила или, както заяви ти, структура. — Пийбоди леко се приближи към Ив. — Това е нещо голямо. Дори и да е просто игра за тях, гледат на нея като на нещо голямо. Не единствено самото убиване, колкото и да е важно, а и изборът на жертва, оръжие, време, място и прикритие. Нима човек подхожда хладнокръвно към тези неща? Искам да кажа, ако участва във важно спортно състезание, турнир, конкурс за таланти, каквото и да е, нима просто се втурва слепешком? Не и ако иска да победи. Няма да възседнеш кон, за да се състезаваш, ако никога преди не си яздил, нали? Защото има доста

голяма вероятност не само да загубиш, а и да станеш за посмешище. Не мисля, че тези типове биха рискували да преживеят унижение.

— Правилно разсъждаваш. — „Всъщност отлично“, мислено отбеляза Ив. — И аз не вярвам.

— Мислиш ли, че са убивали и преди?

— Бих заложила задника ти, че са го правили.

— Защо моя задник? — С присвити очи Пийбоди размаха пръст във въздуха. — Защото е по-голям ли? Защото има повече мръвка? Това е удар под кръста.

— Задникът ти е под кръста. Бих заложила и своя, ако това те успокоява.

— Да зложим задника на Рурк, защото, честно казано, е най-секси от трите.

— Добре. Залагам всички задници. Убивали са и преди. Най-вероятно заедно. Импулсивно, случайно, нарочно — все още не знам. Но бих заложила дори психарския задник на Майра, че убиването ги е направило такива, каквито са. И им е донесло чувство за безнаказаност.

— Майра има страхотен задник.

— Сигурно ще бъде поласкана, че мислиш така.

— Господи, не й казвай, че съм го споменала. — Пийбоди направи гримаса и гузно присви рамене. — Просто продължих темата.

— Ето коя тема ще продължиш — предложи Ив. — Вероятността Дъдли и Мориарити да са убивали — случайно или нарочно — през последната година е голяма. Снощи получих резултат осемдесет и девет цяло и девет процента. Ако се задълбочим в тази тема и предположим, че е истина, доста вероятно е убийството да е било извършено, когато са били заедно, и да са били съучастници в прикриването му. След този успех са решили да си устроят състезание, за да изпитат отново тръпката на това преживяване.

— Колкото и да е смахнато, звучи по-логично, отколкото това, че просто са си казали: „Хей, имам идея, хайде да започнем да убиваме хора“.

— Може да са пътували по работа, на почивка. И двамата прекарват повече време в обиколки по света. Само се преструват, че работят в Ню Йорк. Искам да проследя пътуванията им през последната година и да потърся сведения за изчезнали хора и

неразкрити убийства или подозрителни смъртни случаи на местата, където са били.

— Възможно е да са убили някого, за чието изчезване няма кой да съобщи.

— Да, но ще започнем с това, с което можем. Мисля, че ще попаднем на два случая.

Пийбоди бавно кимна.

— По един за всеки. Трябва да започнат наравно. Господи, става все по-извратено.

— И приближава следващият кръг от състезанието...

Рурк не си падаше особено по голфа. Рядко играеше, и то само като увертюра към бизнес преговори. Макар и да оценяваше математическата страна на играта, предпочиташе спортове, при които има повече пот и риск. Все пак беше лесно и приятно да достави удоволствие на бизнес партньор с един рунд, особено когато е успял да го уговори за същото време, когато Дъдли и Мориарити са на игрището за сутрешната си партия.

Смени костюма си с жълтеникави бермуди и бяла тениска в една от частните съблекални и седна да почака госта си в едно от кафенетата, убивайки времето с гледане на репортажи от голф състезания на мултимедиен екран.

Когато видя Дъдли да излиза от съблекалнята си, стана и тръгна към бара, но така, че да пресече пътя му. Спря се, нехайно кимна.

— Здравей, Дъдли.

Той повдигна вежди.

— Рурк. Не знаех, че членуваш в клуба.

— Не идвам често. Голфът не е любимата ми игра — каза той, свивайки рамене. — Но имам бизнес партньор в града, който е страстен играч. Ти редовно ли играеш тук?

— Обикновено два пъти в седмицата. Добрата форма се поддържа с постоянство.

— Предполагам, че е така, но аз не мога да се похваля с това по отношение на голфа и едва ли ще затрудня Су.

— Какъв е прогнозният ти резултат?

— Дванайсет.

Рурк видя самодоволната усмивка на Дъдли, презрението, което не си направи труда да прикрие.

— Ето затова е нужно постоянство.

— Предполагам. А твоят?

— О, боря се за осем.

— Мисля, че и Су се цели там. Най-добре да го изпратя при теб. Ще му бъде по-интересно.

Дъдли леко се засмя, после махна с ръка на някого. Рурк се обърна, нехайно кимна и на Мориарити, докато се приближаваше.

— Не знаех, че играеш тук — каза Мориарити, когато стигна до тях.

— Рядко.

— Рурк е решил да позабавлява бизнес партньор с една партия, въпреки че голфът не бил любимата му игра.

— Идеалният начин да съчетаеш бизнеса с удоволствието — отбеляза Мориарити. — Но ако притежаваш нужните умения.

— Какво е едното без другото? А, ето го и Дейвид. — Рурк се обърна и покани в групата висок слаб мъж с прошарени, късо подстригани коси. — Дейвид Су, Уинстън Дъдли и Силвестър Мориарити. С Дейвид имаме общи интереси в курорта „Олимпус“, както и в други начинания.

— За мен е удоволствие. — Дейвид подаде ръка на всеки от двамата. — Случайно да сте син на Уинстън Дъдли Трети?

— Случайно, да.

— Познаваме се. Предайте му най-сърдечни поздравии.

— С радост. — Дъдли леко се извърна, обръщайки гръб на Рурк. — Откъде се познавате?

— Общи бизнес интереси и споделена страст към голфа. Той е яростен играч.

— Играли ли сте с него?

— Много пъти. Последния път го бих с един удар. Трябва да се уговорим за реванш.

— Бих могъл да го заместя. Какво ще кажеш, Слай? Да направим четворка?

— Защо не? Стига Рурк да не възразява.

— Нямам нищо против.

Не би могло да бъде по-лесно, помисли си Рурк.

Скоро бяха навън, където полъхваше лек вятър, и оглеждаха първата дупка. Дъдли поглади шапката си.

— Запознах се с жена ти — каза той на Рурк.

— Така ли?

— Сигурно си чул за убийството на шофьора на лимузина. Бил нает от някого, който, както изглежда, се е добрал до данните на човек от отдела ни по сигурността. Ужасно.

— Да, разбира се. Чух да споменават за това по телевизията. Дано не ти е създало големи неприятности.

— Дребни. — Нехайно завъртя ръка, докато изваждаше стика си от калъфа. — Тя ми направи услуга, като разкри далавера на двама от служителите ми.

— Наистина ли? Без връзка с убийството?

— Явно. Нещо, на което попаднала, докато разследвала злоупотребата с лични данни. Трябва да ѝ изпратя цветя.

— Тя смята, че просто си върши работата, нищо повече.

Дъдли направи няколко пробни замаха.

— След като прочетох книгата на Надин Фърст, мислех, че си понавътре в делата ѝ.

Рурк се усмихна шеговито.

— Изглежда добре, описано в книга, нали? Но в случая Айкоув имаше нещо пикантно, което впечатли хората, и интересът към книгата го доказва. А убит шофьор на лимузина, въпреки косвената връзка с теб, не е толкова голяма сензация...

— Изглежда, медиите намират и тази история за достатъчно пикантна.

С гръб към Рурк, той зае позиция.

„Ядоса се“, помисли си Рурк и не се изненада, че и двамата се отнасяха към него с пренебрежение. Су бе по-интересен за тях, защото имаше синя кръв, за разлика от един новоизлюпен богаташ, тръгнал от улиците на Дъблин.

Даваше си сметка, че нямаше да разменят и две думи с него, още по-малко да го включат в партия голф за четирима, ако не бяха убедени, че има вътрешна информация за разследването на Ив. Сега, след като им бе дал да разберат, че не е така, бяха загубили интерес.

Тази дистанцираност му даде възможност да ги наблюдава.

Мамеха, забеляза Рурк. И до петата дупка успя да разгадае кодовете и знаците, които разменяха. Хитро и ловко, помисли си той, и отлично отрепетирано.

Истински мошеници, заключи.

По средата на игрището Рурк и Су предпочетоха да изпратят количката напред и да повървят пеша до следващата дупка.

Слънцето още не напичаше силно и сред сенчестите зелени площи на Куинс, където от време на време бриз раздвижваше въздуха, топлината бе приятна.

А разходката, ако питаха Рурк, бе по-забавна от удрянето на малка бяла топка със стик.

— Отнасят се към теб с пренебрежение — отбеляза Су, — колкото и да се правят на учтиви.

— Това не ме безпокои.

Но Дейвид поклати глава.

— Злобата им пасва като обувките за голф, които носят.

— Предполагам, че обръщат по-голямо внимание на обувките. Злобата просто е в природата им.

— Така изглежда. — Су любопитно изгледа Рурк, докато вървяха. — През годините, откакто сме партньори в бизнеса, ти си ми доставял удоволствието да поиграем голф, въпреки че го ненавиждаш, но за първи път уреждаш партия за четирима по такъв начин. Направи го — продължи той, — като изработи Дъдли да го предложи.

— Една от причините да развивам бизнес с теб, Дейвид, е, че виждаш нещата ясно, каквито и машинации да прилага някой.

— И двамата притежаваме тази способност. Затова подозирам, че целиш и нещо друго.

— Прав си. Тъй като познаваш бащата на Дъдли, искам да те попитам какво мислиш за сина?

— Той и приятелят му не са хора, с които често бих играл голф.

— Защото мамят.

Су се спря, присви очи.

— Така ли? Подозирах. Но защо да рискуват да бъдат изключени от клуба заради една игра без залог?

— За някои победата е по-важна от самата игра.

— Ще ги издадеш ли?

— Не. И това не ме безпокои. С удоволствие ще ги оставя да спечелят тази игра, защото има вероятност да загубят много по-голяма. Партията голф беше начин да ги понаблюдавам, да подхраня огромното им самочувствие. Може би ти дължа извинение, че те забърках?

— Не, ако ми разкриеш повече подробности.

— Веднага щом мога. Добре ли познаваш бащата на Дъдли?

— Достатъчно, за да ти кажа, че той е разочарован от сина си. И сега виждам, че има основание. — Дейвид въздъхна. — Жалко, че не посвещавах повече време и усилия на голфа. Имаш вроден талант и си в отлична форма, въпреки липсата на интерес. Ако проявяваше поне малко старание, мисля, че бихме могли да ги победим, дори и да мамят.

Е, добре, помисли си Рурк, нали беше тук, за да позабавлява съдружника си?

— Мога да им попреча да ни лъжат толкова лесно.

— Така ли?

— Всъщност може би има по-голям смисъл да наблегна на това упражнение... — Рурк пхна ръка в джоба си и потупа по джобния си компютър, който имаше куп все още непатентовани екстри. — Ще разчитаме главно на твоите умения в играта, Дейвид, но отсега нататък ще участвам с повече интерес...

Усмивката на Су издаде настървение.

— Да закопаем копелетата!

Ив пое към общото помещение в отдел „Убийства“ точно когато Бакстър и Трухарт излизаха.

— Търси те една жена, нарича се Патрис Делоутър — каза ѝ Бакстър. — Настанихме я в стаята за отдих.

— Новините се разчуват бързо.

— Да. С нетърпение очаквам събота.

— Благодаря за поканата, лейтенант — присъедини се Трухарт.

— Добре. Пийбоди...

— Слушай, момчето се срамува да попита, но аз не. Може ли да доведе приятелката си?

— Нямам нищо против — заяви Ив, когато Трухарт леко поруменя и приведе широките си рамене. — Предполагам, това означава, че и ти искаш да си доведеш гадже.

— Всъщност не. — Бакстър се усмихна широко. — Да дойда с момиче, означава да обръщам внимание на някого, а искам да мисля само за себе си, бирата и телешкото месо. Отиваме в съда.

Бакстър се усмихна и се отдалечи към ескалатора.

— Благодаря, лейтенант. Кейси много ще се вълнува за събота. А да донесем ли нещо?

— Например?

— Някое блюдо?

— Имаме достатъчно блюда.

— Има предвид пълно — намеси се Пийбоди. — Не си прави труда, Трухарт. И пържолите ще имат предостатъчно.

— Защо някой да носи храна, когато идва на гости? — зачуди се Ив, докато Трухарт бързаше след Бакстър.

— Такъв е обичаят.

— Има толкова много обичаи, кой ги е измислил? Като за роклите и костюмите.

— Моля?

— Няма значение. Аз ще поема Делютър. Въведи записките от разпита на Ван Уит и започни да събираш информация за пътуванията.

— Веднага.

Ив се отправи към стаята за отдых със семплите маси, автоматите за напитки и закуски и мириса на скапано кафе... Няколко полицаи прекарваха кратката си почивка тук или провеждаха неофициални разпити.

Никой не би сбъркал жената в ъгъла с ченге. Буйни червени коси на златисти кичури се спускаха по раменете ѝ като огнен водопад покрай порцеланово лице, на което се открояваха големи яркозелени очи. Това беше семейна прилика с братовчедка ѝ.

Ала приликата бе дотук.

Беше облечена с прилепнал изрязан потник, който подчертаваше впечатляващ бюст, и тясна къса пола над изумително стройни крака. На шията ѝ блестяха тънки синджирчета с различна дължина, някои от тях достигащи до колана на късата пола.

„Изглежда... невероятно спокойна — помисли си Ив, — сякаш има всичкото време на света да седи тук като ярък пламък в сивата стая.“ С лека насмешка жената оглеждаше обстановката, в която бе попаднала.

— Госпожа Делоутър?

— Аз съм... — Патрис бързо огледа Ив от главата до петите и ѝ подаде ръка. — Вие навярно сте лейтенант Далас.

— Съжалявам, че се е наложило да чакате, но бях заета.

— Фелисити ми се обади. Бях в града и реших да дойда. Интересно място. Това сако е страхотно. Леонардо?

Ив сведе поглед към синьото сако, което бе облякла, за да скрие оръжието си.

— Може би.

— Семпла линия, съчетана с къса дължина. Находчиви са и този ярък син цвят и интересен дизайн на копчетата с келтски символи, същите като този на пръстена ви... И ви стои прекрасно.

Ив се огледа неразбиращо. Досега го бе смятала за най-обикновено синьо сако.

— Леонардо е една от причините да съм в града. Работи върху модел на рокля за мен.

— Добре. Искате ли нещо за пиене?

Красивата усмивка на Патрис стана ослепителна.

— Кое е най-безвредното?

— Вода.

Смеейки се, тя посочи към автомата.

— Тогава — вода.

Ив застана пред машината и мислено я предупреди да не ѝ създава неприятности. Въведе кода си, избра две бутилки вода и за нейна изненада, автоматът ги изплю без проблем.

Когато се върна на мястото си, Патрис повдигна ръка.

— Преди да започнем, ще ви кажа само, че знаех част от онова, което Фелисити ви е казала днес, но не всичко. Бяхме в една компания и се обичаме, но има периоди в живота ни, когато се чуваме рядко. Съжалявам, че щом започна да излиза с Уини, не проявих повече загриженост, че не се опитах да я предпазя. И двете бяхме млади, но тя винаги е била по-чувствителна от мен. По-добра и ранима. Мисля, че

затова съм тук, защото по някакъв начин се чувствам отговорна за случилото се с нея. За отношението му.

— Превъзмогнала го е.

Патрис отново се усмихна.

— По-чувствителна, по-добра и в някои отношения по-силна. Жената, за която той се ожени, не беше нито чувствителна, нито добра и след развода се оказа по-богата. Може би и малко по-коравосърдечна.

— Познавате ли Аналий Бабингтън?

— Да, въпреки че не сме особено близки. Известно време се срещях с втория ѝ съпруг. — Патрис отново се усмихна ослепително. — Всички сме пъстри палави рибки в малко кръвосмесително езеро. Онова, което чух от Фелисити, ме кара да предполагам, че ще искате да поговорите и с нея. Ще се наложи да го отложите, защото е в курорта „Олимпус“ за две седмици. Мога да ви кажа, тъй като е обществена тайна в нашето малко езеро, че няма изгубена любов между Лий и Уини.

— А между вас и Силвестър Мориарити?

— Не.

— Ще ми разкажете ли за него?

— Слай... — Патрис въздъхна и отпи глътка вода. — Никоя жена не забравя първия си... Имам предвид, първия си съпруг. Вие все още ли сте със своя първи?

— Възнамерявам да остана още дълго.

— С всички ни е така. Бях луда по него. Може би по природа съм била малко откачена, но бях млада, богата и се смятах за неуязвима. Беше вълнуващ, влудяващо сдържан и леко опасен зад онази изтънченост. Привличаше ме... Особено, бих казала, онова, което се криеше под повърхността.

— В какъв смисъл опасен?

— Бяхме импулсивни и винаги трябваше да бъдем по-силни, по-бързи, да стигнем по-високо или по-ниско от всички. Иначе щяхме да бъдем като другите, а това беше недопустимо. Пиехме твърде много, вземахме от всеки наркотик, който излезе на мода, правехме секс навсякъде и по всяко време. — Тя наклони глава. — Вашата майка задавала ли ви е някога изтънкания въпрос: Ако приятелите ти скочат в морето, и ти ли ще скочиш?

За миг в съзнанието на Ив проблесна образът на майка ѝ, презрението в очите ѝ към детето, на което бе дала живот.

— Не.

— Е, това е старо клише. Ние трябваше да бъдем първите, които скачат в морето. Ако имаше някаква мода, ние трябваше да я наложим. Ако настанеше смут, ние го всявахме. Бог знае колко пари са броили родителите ни, за да ни отърват от затвора.

— Нямате криминални досиета.

— Заради парите под масата. — Патрис потри ръце. — Това също е стандарт, който не знае езикови бариери. Бяхме разглезени и безразсъдни, а аз направих най-безразсъдното нещо на света. Влюбих се. Вярвам, че той имаше чувства към мен, които смятах за любов, и може би дори беше влюбен, но по свой странен начин. После срещна Уини и въпреки че ми беше нужно дълго време, за да го проумея, Слай го обичаше повече. Не романтично — побърза да добави тя, — не сексуално. Слай харесва жени. Но това, което осъзнах, след като се оженихме и след като стана ясно, че не можем да живеем заедно, беше, че той и Уини не са като двете страни на една монета. Бяха една и съща страна. Не искаха никого повече, никаква трайна връзка с друг.

— Посягал ли ви е някога физически?

— Не, никога. Мисля, че може би е имало други жени, които е шамаросвал, но не и мен. Аз бях съпругата му и това, отново по някакъв странен начин, беше повод за гордост. За известно време. Но след като се оженихме, около година след като Уини и Фелисити скъсаха и Уини започна мимолетни връзки с жени, Слай ме попита дали бих се съгласила да поекспериментираме с трети партньор в леглото. — Тя замълча, отпи и изпитателно се вгледа в Ив. — Фелисити ми каза, че според нея сте човек, който не съди хората.

— Няма причина да ви съдя, госпожо Делоутър.

— Направете ми услуга, предвид темата на разговора. Наричайте ме Пат. — Остави водата и не каза нищо за миг, докато около тях звучаха приглушени разговори, хора влизаха и излизаха. — Това ме връща толкова назад. Господи, наистина бях луднала по Слай. Мислех, че мечтата ми за съвършен мъж се е сбъднала. Вълнуващ, красив, дързък. А на онзи етап от живота си бях готова да опитам от всичко. Освен... Отначало сметнах, че ми предлага тройка с Уини. На това не бях склонна.

— Защо?

Патрис се наведе напред.

— Започнах да разбирам, че Слай не е всичко, което искам, и че може да си изпатя, но Уини? След като Фелисити скъса с него, при цялата си изтънченост ми се струваше някак злобен. Имаше нещо в очите му, в гласа му, в тялото му, което ме плашеше. Не знам точно как да ви го обясня, но колкото и да бях млада и авантюристично настроена, нямах желание даделя легло с този човек. Затова бях много ясна... И много категорична.

— Как го прие той?

— Почти не ми проговори през следващите две седмици, дори замина без мен за няколко дни за... Господи, не помня къде. Едва ли има значение. Когато се върна и се сдобрихме, каза, че е бил сърдит заради отношението ми, защото съм обидила най-близкия му приятел и съм въвела ограничения във връзката ни. — Леко се усмихна. — Това не промени мнението ми за тези ограничения, но изпитах облекчение, когато ми обясни, че не е имал предвид това, което съм предположила. Не искал друг мъж в леглото с нас, дори и най-добрия си приятел, а друга жена. Помислих си: „Какво толкова, по дяволите?“. Наистина се бях изказала доста сурово за Уини. Защо не? Предложи да наемем професионалистка, за да няма емоционално обвързване. Идеята ми хареса, признавам. Отначало беше много секси, вълнуващо, странно интимно. Тя беше умела, дяволски красива и съблазнителна. Прояви търпение с мен, защото ми беше за първи път с жена...

Ив почувства странен гъдел.

— Помниш ли как се казва?

— Съжалявам, не. Не съм сигурна и дали се е представила с истинското си име. Важно ли е?

— Може би. А помниш ли как изглеждаше?

— Съвършено ясно. Запечатало се е в паметта ми. — Патрис не се усмихна, а се замисли за миг... — На Слай му харесваше да ни гледа и да бъдем с него... Но после започна да я наранява, беше толкова груб, не приличаше на себе си... Не беше такъв, какъвто очаквах. Това никак не ми хареса, но за нея сякаш не беше проблем. Всъщност тя ме успокояваше. Помня, че изпихме цели кофи шампанско, пушихме „Зонър“, поиграхме на нещо, мисля че „Екзотика“. После настана истинска лудост. Беше трескаво и жестоко.

Бях извън контрол, извън предел. Не помня почти нищо от останалата част от нощта до следващия ден.

— Сипал ти е нещо, без да знаеш.

— Дрогирал ме е с „Проститутка“ и „Зайче“. Моят съпруг ми причини това. — Тя стисна устни за миг и сграбчи синджирчетата на шията си, сякаш бяха спасително въже. — Обичам секса. И то много... Но това не беше доброволно. Разбирате ли?

— Да.

— Помислих си, когато се опомних, че просто сме прекалили с алкохола и наркотиците, с експеримента. Физически усещах болка и парене и няколко дни бях замаяна... Дотолкова, че Слай програмира домашния андроид да ми носи супи и чай в леглото, докато ми отmine. Но по-лошото бяха проблясъците, които имах месеци наред след това, и бих се заклела, че в тях виждах лицето на Уини точно пред своето, чувах гласа му, усещах тялото му. Слай никога не пожела да повторим експеримента. Увери ме, че си въобразявам, и се опитах да забравя. Но дълбоко в себе си бях наясно, че това се е случило. Потвърждаваше го и начинът, по който ме гледаше Уини...

Когато Патрис потъна в мълчание, Ив се наведе напред и очите им се срещнаха.

— Имаш ли нужда от почивка?

— Не, нека да довършим. Един ден чаках приятелка в „Чи-Чис“. Щяхме да обядваме и да пообикаляме по магазините и изведнъж професионалистката, с която бяхме правили секс, седна на стола срещу мен. Изненадах се, меко казано. Призна, че съпругът ми е прекрачил някои граници тогава в леглото, но щяла да отрече, че е разговаряла с мен, ако не си мълча. Издаде, че ми е сипал наркотици и че приятелят му е бил с мен, докато съм била упоена...

Гласът ѝ затрепери, но отпи голяма глътка вода и намери сили да продължи:

— Дори и да не ме е грижа, трябвало да знам. Можела да загуби разрешителното си, ако се разбере, че се е забъркала с клиент, който употребява дрога, и щяла да отрече и това, ако някога стане въпрос. Но съм имала право да знам, че ме е малтретирал. И че са заснели всичко. Описа ми как са се редували да бъдат с мен. Тя не направила нищо, защото се страхувала от тях, била нова, а съпругът ми бил неин клиент.

Тръгна си, преди да изрека каквото и да било, преди да намеря думи. Знаех, че ми е казала истината.

— Искаш ли още вода? — попита Ив.

— Не, добре съм. Беше преди много време. Преживях го. — Тя дълбоко си пое дъх. — Изчаквах. Минаха седмици. Трябваше да търся диска със записа, когато той не си беше у дома, когато знаех, че имам достатъчно време. Но накрая го намерих. Направих копие, което все още пазя. А той знае, че го пазя, понеже разкрих картите си, би могло да се каже, че го изнудих. Получих изгодно споразумение при развода. — Отново си пое дъх, облегна се назад. — Предполагам, че е било студено и пресметливо от моя страна.

— Лично аз смятам, че е адски умно.

Ослепителната усмивка отново заблестя.

— Благодаря. Не съм казвала на никого, дори на съпруга си, третия, когото истински обичам. Омъжих се за втори път, преди да превъзможна случилото се, ала беше грешка. Но с Куентин имаме щастлив брак, щастлив живот и предпочитам, дори сега, той да не узнае. Но Фелисити смята, че е важно, дори съдбовно, да разберете що за хора са те.

— Важно е. Много. Извини ме за момент. — Ив стана, извади комуникатора си и се отдалечи, за да се обади на Пийбоди. — Партньорката ми ще донесе няколко снимки, които ще ти покаже. Имаш ли нещо против?

— Не. — Пръстите ѝ отново сграбчиха синджирчетата и ги усукаха. — Трябва ли да напусна града?

— Не мисля, че има проблем за теб, но забелязвам, че често се движите в едни и същи кръгове, ходите на едни и същи места, но по различно време. Добре е да продължаваш така.

— Не е толкова трудно.

— Двамата непрекъснато ли са заедно?

— Често, доколкото съм чела и слушала. Обичат да играят комар, да се състезават и да се перчат. Е, всеки се перчи, това е в природата ни. Виждам ги тук-там понякога и нарочно ги заговарям, от гордост. Но е само показност. Всъщност не общуваме и нямаме общи приятели... Мисля, че разбирате.

— Да, наясно съм — кимна Ив.

— Странно, никога не съм се страхувала от тях досега. Мислех, че аз съм спечелила последната ръка, а и беше толкова отдавна. Струваше ми се почти нереално. Днес, когато се обади Фелисити, изведнъж стана страшно реално и започнах да се плаша...

— Искаш ли охрана, Пат?

— Мога да си наема и мисля, че ще го направя, но благодаря. Наистина ли вярвате, че са убили двама души?

Ив продължи да се взира съсредоточено в очите ѝ, за да прочете истината в тях.

— В момента Мориарити и Дъдли са обект на разследване. На този етап нямам доказателства срещу никого от двамата. — Ив изчака няколко секунди. — Разбираш ли?

— Да, напълно...

Когато Пийбоди влезе, Ив ѝ даде знак да се приближи.

— Това е детектив Пийбоди. Патрис Делоутър.

— Благодаря ви, че дойдохте, госпожо Делоутър.

Тя се усмихна, но без част от предишния блясък.

— Беше интересно преживяване.

— Искам да погледнеш тези снимки. — Ив отвори папката, започна да ги подрежда. — Каж ми, ако разпознаеш някого.

— Тази жена. — Патрис посочи с пръст снимката, която Ив току-що бе сложила пред нея. Беше на Ейва Крамптън. — Това е професионалистката, която Слай нае. По-възрастна е, разбира се, но я познавам.

— Лицензираната компаньонка, която Силвестър Мориарити е наел, докато сте били женени, и която после е разговаряла с теб за нощта, когато сте били нейни клиенти?

— Да. Няма съмнение. Зашеметяваща е, нали? Лице, което трудно се забравя. Направи ми огромна услуга. Помня я.

— Добре. Благодаря ти.

— Почакайте. — Патрис сграбчи Ив за китката. — Фелисити каза, че има двама убити. Да не би тя да е едната?

— Да. Ето какво искам да направиш. Стой далеч от него, извън обсега му. Няма причина да се сети за теб и ще се погрижим нещата да останат така. Може да те потърся по-нататък, но ще се постарая да запазя в тайна информацията, която ми даде.

— Той я е убил.

— Мога само да ти кажа, че е мъртва.

Патрис затвори очи.

— Ще помоля съпруга си да дойде в Ню Йорк. Ще му кажа всичко. Ако трябва да използвате признанията ми, направете го. Тя ми помогна, а не беше длъжна. Ако е отговорен за смъртта ѝ, сигурно е свързано с онази нощ, нали?

— Да, бих казала. Къде е съпругът ти?

— Точно сега е в Лондон по работа.

— Дай ми номер за връзка и замини при него. Ще се чувстваш в по-голяма безопасност. Мога да изпратя двама полицаи да те придружат и да останат с теб, докато заминеш.

— Толкова беззащитна ли изглеждам?

— Не, ти направи каквото трябва. Защо да изглеждаш беззащитна?

— Ще ви дам визитка. Приемам предложението за двамата полицаи и съвета ви. Ще се обадя и на Фелисити да дойде със семейството си при нас в Лондон.

— Мисля, че е добра идея. Пийбоди.

— Аз ще се погрижа. Можете да изчакате тук, госпожо Делоутър.

— Винаги съм се смятала за безстрашна — промърмори Патрис.

— А сега ще ви помоля да останете тук с мен, докато бъде уредено.

— Няма проблем. Знаеш ли дали Мориарити или Дъдли притежава арбалет?

— Не, съжалявам. Наясно съм, че и двамата се интересуват от оръжия и военни стратегии. Имаме няколко общи познати, които са ходили на лов или сафари с тях. Ние с Куентин не проявяваме интерес към подобни неща. Но мога да разпитам.

Ив се замисли.

— Докато сте в Лондон, опитай да се свържеш с някого, който е ловувал с тях. Ала без да ги споменаваш...

— Просто ще разпитам за преживяването — кимна Патрис. — Ще кажа, че с Куентин мислим да отидем на сафари. „Как е, какво се прави, разкажете ми някакви истории...“ Да, мога да направя това.

Наведе се напред решително и срещна погледа на Ив.

— Мисля, че знаете отговора на този въпрос, но и аз трябва да го узная. Защо нея, а не мен? Защо да убива проститутка, която е наел преди толкова време?

— Била е най-добрата — кратко отвърна Ив. — Ти просто си била негова съпруга, а после вече не. Но тя е станала най-добрата в занаята си, а и връзката от миналото го е изкушила неустоймо...

— Просто съпруга. — Патрис тихо се засмя. — Е, слава богу, че съм означавала толкова малко за него.

— Ще означаваш много. Когато всичко приключи, ще те запомни. А според мен това е възмездие, което не може да се купи с пари.

Ив стана, когато Пийбоди влезе с двама униформени.

15.

Между замесените наистина има връзки, помисли си Ив, докато гледаше как Патрис се отдалечава с двамата широкоплещести полицаи.

— Избрала си здрави мъжкар, за да се чувства по-сигурна.

— Реших, че и това ще помогне — призна Пийбоди. — Патрис веднага посочи снимката на Крамптън. Минали са повече от дванайсет години, но закова пръста си на нея.

— Някои лица се запечатват в паметта ти.

Лицето на баща ѝ, спомни си Ив, над нейното, докато зверски бе прониквал в нея. Разбираше отлично, че някои лица, някои спомени, някои кошмари, никога не избледняват напълно.

— Значи Крамптън не е била избрана случайно.

Ив поклати глава, подкани партньорката си с жест да я последва и тръгна към офиса си.

— Просто е имала лош късмет. А инстинктът ти правилно подсказа, че между всички замесени има връзки.

— Да, моят инстинкт, въпреки че не успях да намеря потвърждение.

— Нямахме начин да стигнем до него — на това са разчитали. Вероятността да разпитаем някоя от бившите им е малка, от тяхна гледна точка. Дори и да го направим, никоя от тях не би проговорила, не би искала отново да изживее унижението.

— Провървя ни.

— Не — възрази Ив. — Свършихме работата си и ни провървя. Ейва Крамптън не е само връзка, а може би и слабо място на Мориарити. Било е малък бонус в състезанието. Случайното не е съвсем случайно, този път ти се оказа права.

— О, да. Ура! — подскочи от радост Пийбоди, но бързо се овладя. — Извинявай, трябваше да изживея мига.

— И той отмина.

— Добре. Значи, форматът на състезанието изисква да има връзка между убиеца и жертвите. Може би и в двата случая са

направили размяна и затова е малко вероятно жертвата да е познала убиеца си.

— Дъдли е убил Крамптън — изтъкна Ив. — И макар че сигурно я е чукал в онази нощ, връзката е между нея и Мориарити. Той я е наел. С неговата жена, в неговия дом.

— Друг вид размяна.

— Да, или друг приятелски жест... — замислено продължи Ив, докато вървеше. — „Какво ще кажеш да направя това за теб, мой човек?“

— Не е приятелство, а някакъв сложен термин... Може Майра да ни каже точната дума.

— Каквато и да е, трябва да има връзка и между Дъдли и Хюстън. Вероятно също отпреди повече от десетилетие. И то в посоката, към която ти клонеше преди, за неприятностите на Хюстън в миналото. Наркотици — продължи Ив, когато свиха към отдел „Убийства“. — Дъдли и Мориарити са употребявали и бих се обзаложила, че поне Дъдли все още прибъгва до тях. Трябвало е да си ги купуват отнякъде. Хюстън е вземал и продавал, а тримата са на една и съща възраст. Може да са сключили няколко сделки, преди Джамал да излезе на чисто.

Влязоха в отдела.

— Патрис каза, че семействата им са давали доста пари под масата, за да ги отърват от затвора, за да останат с чисти досиета. Може би са хванали Хюстън за някаква сделка, да кажем, с Дъдли. Бащата на Уинстън е платил, за да отърве сина си, но сигурно се е ядосал и е наказал синчето по друг начин.

— Според мен се връзва. Друг вид разплата. И двете жертви са им служели по някакъв начин — предположи Пийбоди и влезе след Ив в офиса ѝ. — После са постигнали успех, започнали са да печелят, но все още са предлагали услуги.

— Може да е било достатъчно. И двете жертви са разбрали какви са всъщност двамата зад привидната си изтънченост. — Ив застана срещу таблото. Без да продума, Пийбоди отиде до печката и програмира две кафета. — И на какво са способни. Тогава те са ги купили...

Ив взе кафето, седна на бюрото си и отново се загледа в таблото.

— Кой би ги свързал с компаньонка, която са наели, когато са били на двайсет и няколко години? Така си мислят. Не са записани в бележника ѝ. А кой би намерил връзка между тях и шофьор на лимузина, пласирал наркотици, когато са били още момчета?

— Дори откриването на тази връзка не би довело до нищо.

— Да, но ще доведе. Друга грешка е арогантността им...

— И може би, както казваш, все още употребяват дрога.

— Няма съмнение в това. Дъдли е собственик на магазина за играчки и не може да не си поиграва от време на време. А при извратената близост помежду им, бих се обзаложила, че ги споделя с Мориарити.

— Сексът е друга насока. Не са в бележника на жертвата, но може би са в нечий друг.

Ив отново поклати глава.

— Имат твърде силно его, за да плащат за секс, още по-малко да рискуват някой да разбере. Двамата стоят твърде високо в хранителната верига, за да си плащат. Жените трябва да изгарят от желание да им се отдадат. Сексът не е движещата сила. Никога не е бил. Движи ги стремежът към власт и влияние, агресията, привилегиите. Скъпите удоволствия. Мъж дрогира съпругата си, за да гледа как най-добрият му приятел я изнасилва... Това не е секс. Търсели са ново развлечение — и все още е така. Укрепват връзката помежду си. Тя е била просто още един възел на въжето, което ги свързва. Двамата са сродни души, по дяволите.

— Щом са дрогирали Делоутър, за да я споделят, може би са го правили и друг път. Ако използват секса като средство за укрепване на връзката си.

— Да. И са доста по-внимателни, отколкото когато тя е разбрала. Какво намери за пътуванията им?

— Достатъчно, за да ти кажа, че са обиколили целия свят. На книга живеят в Ню Йорк, но през повечето време не са тук. Събирам информация за екскурзии, на които или са били заедно, или са се озовали на едно и също място. И двамата имат частно транспо, и то не по едно, така че е трудно. Освен това притежават вили, къщи за отсядане — или както и да се наричат, навсякъде по света. Ще трябва да проверим дълъг списък дори само за последната година.

— Изпрати ми част от него и ще започна търсене за изчезнали лица или неразкрити убийства.

Ив остана на бюрото си, загледана в таблото. Обади се на Чарлс Монро.

— Току-що ти изпратих имейл — каза той. — С нетърпение очакваме да се видим с всички в събота.

— Събота ли? Добре... — Какво бе направила, за бога? — Заповядайте...

— Не се обаждаш, за да питаш дали ще донесем картофена салата, нали?

— Не. Искам да те попитам за Ейва Крамптън. Някога да е споменавала за инцидент от ранните си дни? Наета за тройка от съпрузи. Млади, богати. По време на сеанса мъжът пробутва на жена си комбинация „Зайче“ и „Проститутка“ и поканва свой приятел в компанията. Двамата се редуват да чукат съпругата.

— Не, и не би го споменала. Не би рискувала да загуби лиценза си или временно да ѝ бъде отнет, защото не е съобщила за употреба на дрога, особено ако жената не е знаела или не е била съгласна, което си е чисто изнасилване. Тогава Ейва би могла да бъде съдена, което означава край на кариерата ѝ. Ако по-късно събщи за това, е щяла да се измъкне при убедителни доказателства, че е участвала под натиск, но е щяло да остане в биографията ѝ.

— Така си и помислих.

— Ако наистина се е случило, как разбра?

— Казала е на съпругата.

На екрана той се усмихна.

— Такава беше. Пряма и честна.

— Обясни ми накратко какви може да са мотивите на съпруга...

— Без да познавам хората и отношенията помежду им, мога да говоря само най-общо. Ако някой използва наркотици и изнасилва, това издава неговата потребност или желание да упражнява контрол и да унижава. А когато привлича и друг мъж да участва без знанието и съгласието на съпругата, това прави унижението по-голямо, като същевременно демонстрира пред другия мъжкар, че жената е негова собственост. Може да прави с нея каквото поиска. Казва: „Използвай я, за това е тук“. Като се редуват, те я превръщат в някаква вещ, която

просто си поделят. Възможно е и да е изява на латентна хомосексуалност.

— Чукаат я заедно и така метафорично го правят един с друг, така ли?

— Може да се каже.

— Интересно. Благодаря.

— Знаеш, че за теб правя всичко, което мога...

Ив поседя няколко мига и изчака парчетата да се подредят в ума ѝ. След като добави последните си записки, тя ги систематизира в доклад и включи двата разпита, впечатленията си, общото мнение на сексуален терапевт и насоките, които бе решила да следва.

Изпрати копия на Уитни и Майра.

Добави последните материали в папката и на таблото, седна на бюрото си с нова чаша кафе в ръка и изчака всичко да улегне.

Тази вечер, помисли си Ив, или утре... Не оставаше много време до следващия кръг от злоещата им игра. Ако моделът, който виждаше, беше истински, значи идваше ред на Мориарити. А това означаваше жертва, свързана с миналото на Дъдли, и примамка чрез „Дъдли и син“.

— Може да е всеки — каза тя на глас.

Не, не точно. Потърпевшият трябваше да се намира в Ню Йорк, защото и Дъдли, и Мориарити бяха в града. Бъдещата жертва или живееше и работеше тук, или беше на посещение...

Набелязаният бе утвърден в своята област, беше най-вероятно от сферата на услугите и имаше скромно потекло... Това бе общото и между двете жертви, започнали от нулата и изкачили се по стълбицата на успеха.

Дали беше важна особа?

Но със сигурност беше още активен в областта си. Някой, който можеше да бъде нает или повикан, с уговорен час.

„Мамка му!“, изруга наум Ив.

Някой щеше да загине, защото двама арогантни и смахнати негодници искаха да скрепяват връзката си с кръв, а тя не можеше да го докаже.

Ала нямаше смисъл да се терзае заради онова, което все още не се е случило, напомни си тя. По-добре беше да продължи да разследва

вече станалото. Отвори файла, който ѝ бе изпратила Пийбоди, и започна бавно, методично търсене на неразкрити престъпления...

На екрана имаше колони информация, когато Пийбоди отново влезе.

— Дръж, Далас.

Ив погледна точно навреме, за да хване десертчето „Пауър Бар“, което ѝ бе подхвърлено.

— Тези са отвратителни.

— Не. „Сладка хапка“, както пише на автомата. Освен това, ако си попаднала на толкова неразкрити убийства, колкото и аз, със сигурност се нуждаеш от подкрепление.

— Може би. — С известна неохота Ив разкъса опаковката. Докато работеше съсредоточено, главоболието ѝ се бе притъпило, но сега отново започна да я мъчи. Отхапа и направи гримаса. — Господи, какво слагат в тези неща?

— Наистина е по-добре да не знаеш. Ако няма да ходим другаде, ще взема записките си у дома и ще поработя там.

— Защо ще си тръгваш?

— Защото смяната отдавна свърши и искам да се прибера при мъжа си. И да хапна истинска храна.

Ив намръщено погледна часовника си.

— Проклятие.

— Мога да остана, ако искаш да продължим работата тук.

— Не, върви си. Загубих представа за времето. Изпрати ми каквото откриеш на домашния ми компютър...

Ив замълча, когато забеляза, че Пийбоди не я слуша. Партньорката ѝ се бе обърнала встрани и в момента пригладдаше косите си и се усмихваше замечтано.

— Какво прави Рурк тук? — попита Ив, когато чу гласа му.

— Здравей, Пийбоди. Харесвам прическата ти. Модерна, удобна и все пак много женствена.

— О, благодаря... — Пийбоди се посуети с нея още малко.

— Лейтенантът те кара да работиш до късно, така ли?

— Вече си тръгва — сопна се Ив. — Хайде, върви си.

— Приятна вечер — пожела ѝ Рурк. — Ще се видим в събота.

— Ще дойдем — обеща Пийбоди и забърза към вратата.

— Защо трябва да правиш това? — попита Ив, когато останаха насаме.

— Кое?

— Да я караш да примигва и да се усмихва глуповато.

— Очевидно притежавам тази способност, въпреки че не забелязах нищо подобно. — Той влезе и седна на бюрото ѝ. — Но забелязвам, че ти изглеждаш уморена и сърдита. — Взе десертчето. — Вероятно това е една от причините.

— Защо си тук, а не у дома?

— Предположих, че жена ми може все още да е в офиса си, и поех пресметнат риск. Сега тя ще ме откара до дома, след като се отбием да хапнем някъде.

— Наистина трябва да...

— Да работиш ли? Може би в някоя пицария.

— Това беше дяволски подло.

— По-добре, отколкото да се прехранваш с това. — Рурк хвана десертчето с два пръста и го хвърли в кошчето за рециклиране. — Събери каквото ти трябва и ще хапнем, докато ти разкажа за партията голф, която изиграх днес.

— Ти мразиш голфа.

— Повече от всякога, затова си ми длъжница. Ти ще платиш пиците.

— За какво съм ти длъжница? — попита тя, докато събираше папките си.

— Защото играх на осемнадесет дупки с твоите заподозрени.

Ив застина на мястото си.

— Какво си правил?

— Уредих да заведе един бизнес съдружник, луд по голфа, в клуба, където играят Дъдли и Мориарити. Направихме четворка.

Тя почувства надигация ѝ се гняв.

— По дяволите, Рурк, защо...

Прекъсна я, като шеговито я смушка с пръст.

— Не ми се сопвай, след като прекарах цялата сутрин в побутване на някаква топка със стик. Признавам, че вероятно и без това щях да го направя, защото Дейвид обожава скапаната игра, но ми се стори удачно да свърша и малко работа за полицията. Понякога случайно засичам заподозрените ти тук-там.

— Да, но... — Ив се замисли, ала не можеше да отрече, че гневът ѝ започва да отшумява. — Добре де, какво правихте...

— Повървахме и си поговорихме — прекъсна я Рурк. — Сега имам настроение за пица.

— Никога преди не си играл голф с тях. — Ив грабна чантата си и изключи компютъра.

— И няма да повтора — зарече се той, докато излизаха. — Въпреки че накрая ги бихме с три удара, което никак не ги зарадва. Доста добре го прикриха.

С примирение се натъпка в асансьора с Ив и десетина полицаи.

— Не обичат да губят.

— Бих казал, че победата е нещо като религия за тях. Затова и мамят.

— Сериозно? — Тя присви очи. — Всъщност не е изненадващо. Намекваш, че мамят заедно, като отбор?

— Да. Не мога да кажа как играят един срещу друг, но срещу останалите имат система.

Вратите на асансьора се отвориха. Двама полицаи си проправиха път навън, други трима се промъкнаха вътре. Лятната жега и потните тела правеха въздуха вътре непоносим.

— Как се мами на голф? — попита Ив.

Един от полицаите, очевидно играч, се подсмихна.

— Трудна работа, сестричке.

Ив го стрелна с поглед.

— Аз съм лейтенант.

— Съжалявам.

— Използват знаци, кодови думи — обясни Рурк и получи мъдро кимване от униформения.

— Подкупваш момчето, което носи стиковете, за да заличи някой и друг удар — рече полицаят. — Веднъж играх с един тип, който носеше топки в джоба си. Изпусна ги в крачола на панталона си. Негодник.

— А тези използваха по-високотехнологични средства. — Рурк се обърна към полицая. — Топки с вградени чипове и програмирани устройства за насочване.

— Шибаняци. Човек, който мами на голф, е готов да ограби собствената си майка.

Забавният разговор направи останалата част от слизането до гаража по-поносима.

— Познават игрището. — Рурк продължи да разказва на Ив, докато вървяха към колата ѝ. — Съставили са карта на всички дупки, програмирали са различни машинации. Дават си знаци, докато разучават позициите си, ъглите и прочее. Когато единият е на ред, другият задейства устройството. Много са ловки. Аз ще карам, защото ти имаш главоболие.

— Нямам главоболие — възпротиви се Ив и се отпусна на предната седалка. — Болят ме очите. Различно е.

Рурк заобиколи колата и седна зад волана.

— Внимават да не играят толкова добре, че да събудят подозрение. Стараят се да изглеждат просто като стабилни играчи, на които сякаш точно днес страшно им върви. Няколко удара под най-доброто си постижение. До десетата дупка.

— Не знам какво означава това, а и не искам. Предполага се, че всички преуспели бизнесмени обичат голфа. Това е нещо като правило.

— Е, според твоите правила аз съм срам за съсловието. — Рурк го каза шеговито, но с нескрита гордост. — Във всеки случай, на десетата започнахме да стопяваме разликата.

— Как ги победихте?

— Дейвид е страхотен играч, а и аз влязох в духа на играта и вложих повече хъс.

— Те са мамели. Нужно е нещо повече от късмет, за да надвиеш измамник.

— Не са единствените, които знаят как да манипулират играта. Смущавах устройствата им със свое. Всеки път, когато ги задействаха, топката рязко се отклоняваше или завиваше обратно.

Ив го гледаше с любопитство. Рурк не можа да ѝ устои, наведе се и я целуна по бузата.

— Всъщност не беше трудно — продължи той, докато шофираше сред натовареното движение. — Изпрацах топката им далеч вдясно или вляво, в капан или неравност, което добавяше към резултата им. В голфа се бориш за най-ниския.

— Поне това го знам.

— Както и да е, до тринадесетата дупка, за техен лош късмет, се изравнихме и те не можеха да рискуват да използват устройствата.

Затова довършихме играта честно.

— Наистина ли?

Рурк извърна глава и ѝ се усмихна.

— Изкушавах се да добавя интрига, да натрия носовете им. Но бях довел Дейвид за забавление и за него беше по-голямо удоволствие да ги победим наистина. — Замълча за миг, докато минаваше през кръстовище. — Честно казано, за мен също.

— Как реагираха на загубата?

— О, просто побеснях, но го замаскираха с гръмогласен смях и щедри поздравления. Дори благодарение на това спечелихме рунд на деветнадесетата дупка. Ръцете на Дъдли затрепериха от гняв. Трябваше да ги държи в джобовете си, докато се овладее. Мисля, че е помогнало и нещо, което е смръкнал при разходката си до тоалетната.

— Да, убедена съм, че смърка. Особено след загуба от теб.

Нищо не ѝ убягваше, забеляза той.

— И така, пренебрежението им прерасна в откровена ненавист, което ми донесе голямо задоволство. Ако бях от чувствителните, щях да бъда смазан от отношението им, но в действителност истински се забавлявах.

— Защото, докато си пиел за тяхна сметка и си се смял гръмогласно с тях, всъщност си им показвал среден пръст. И то с невинна усмивка — заключи Ив.

— Може би трябваше да бъдеш там. Сигурно ще се зарадваш да узнаеш, че в изблик на ярост в съблекалнята, след като се разделихме, Дъдли е наредил да унищожат стиковите му.

— Откъде знаеш?

— Подкупих домакина, за да ми каже, естествено.

— Естествено... И естествено, в твоя свят в съблекалните има домакини.

— Освен това е смачкал трансмитера си. Намерих го на парчета в съблекалнята, която беше ползвал.

— Избухлив характер. Това ще ми помогне в разследването.

— И аз си помислих същото. Спомена за теб. Каза ми, че сте се запознали, и се опита да разбере доколко съм свързан с твоето разследване. Накарах го да мисли, че случаят не привлича особен интерес — някакви си шофьор и компаньонка, нищо, за което си

струва публиката да прояви любопитство... Обясних му, че случаят не е от особена важност и за теб. И това никак не му хареса.

Ив се замисли за миг, докато той криволичеше през мудния поток от коли.

— Добре си се сетил. Адски добър ход. Ще му даде емоционален тласък, ще го подтикне да иска да направи нещо по-значимо, по-забележимо. Не бива да бъде обикновено, в това е смисълът. Ако си прав, че са искали точно аз да се заема с разследването, ангажирайки и теб, всичко се обезсмисля, щом и двамата не проявяваме интерес.

— Случаят „Айкоув“ беше нашумял и в полицейските среди, и в медиите, привлече голямо внимание. Ти каза, че е споменал за книгата, когато си го разпитвала. Спомена за нея и пред мен.

— Мамка му! — Ив потърка лицето си. — Може дори да е била част от вдъхновението му.

— Рано или късно са щели да стигнат до това. Според мен тази книга е накарала поне единия от тях да се замисли колко вълнуващо би било да станат герои в книга или филм. Да си устроят състезание, което да привлече огромен интерес, да бъде в центъра на общественото внимание.

— Тръпката ще трае дълго. — „Може би и това е част от играта“, замисли се тя.

Рурк влезе в частен подземен паркинг, за какъвто тя по принцип избягваше да плаща.

— Можеше да намериш място за паркиране на улицата.

Той хвана ръката ѝ, докато излизаха.

— И това заведение ли е твоя собственост?

— Щом жена ми не може да живее без пица, реших, че е добра идея да има местенце близо до дома, където предлагат превъзходни пици.

— Не мога да възразя.

Под все още яркото слънце улиците бяха пълни с хора. Туристи се шляеха с чанти с покупки, зяпаха сградите и въздушния трафик. И само пречеха, според Ив, на тези, които наистина трябваше да стигнат донякъде и бързаха, провирайки се между тях. Навалицата наподобяваше някакъв странен и хаотичен балет под звуците на клаксони, бърборене на улични търговци, пиукане и пищене на линкове и слушалки.

Две момчета профучаха покрай тях на въздушни скейтбордове, смеейки се като хиени. А на ъгъла продавачът на уличната сергия подхвана песен.

— Признавам, че беше добра идея — реши Ив.

— Ще облекчи главоболието ти... Извинявай, болката в очите.

Рурк се спря и избра букет от яркочервени и сини цветя, изложени на тротоара. Плати на продавачката и поднесе цветята на Ив, докато гласът на търговеца се извиваше в някаква италианска ария.

Беше страхотен миг, помисли си тя. Страхотен миг от живота в Ню Йорк.

— Мисля, че това може да се нарече романтична среща.

Рурк се засмя, обгърна талията ѝ и демонстративно я придърпа за целувка, което накара продавачката на цветя да изръкопляска.

— Сега вече е романтична.

Той я поведе към малка маса на тротоара пред претъпкана пицария. Ив посочи табелата „Резервирано“.

— Запазил си я...

— Полезно е човек да бъде подготвен. Освен това поръчах предварително, така че ще знаят какво да ни сервират. Е, след като ти разказах как е минал денят ми, можеш да ми разкажеш за своя.

— Беше доста напрегнат.

— Не виждам нови рани и контузии по теб.

— Не в този смисъл.

Тя започна с разпита в Гринуич. Преди да свърши, сервитьор им донесе бутилка червено вино, газирана вода и изкусно аранжирано плато с предястие.

— Мисля, че е взела разумно решение и е имала късмета да се отърве — рече Рурк.

— Все още таеше известен страх, макар да е забравяла за него за дълги периоди от време. Ала когато просто е имала лош ден, страхът се е отключвал. Но нещо у него е събуждало този страх и тя го е прозряла, защото мисля, че още тогава е притежавала усета на психолог.

— Тя е доловила чудовищното в него — съгласи се Рурк. — Онзи твой човек, който отвличаше жени и ги измъчваше, беше чудовище. Семейство Айкоув, с извратеното си его и наука, бяха същите. Той по нищо не им отстъпва. Използва положението, което по

никакъв начин не е заслужил, за да всява страх или унижава, защото това го кара да се чувства значим. А сега манията му е прераснала в убиване за удоволствие, за развлечение. Получил е богатството и положението си наготово и вместо да направи нещо с него или просто да го съхрани, той го използва като оръжие, с което да убива. И смята убиването за свое право.

— Така е — съгласи се Ив и огледа пицата, която сервитьорът сложи помежду им. — Изглежда адски апетитно. Вторият разпит беше още по-тежък от първия. Сигурен ли си, че искаш да чуеш за него, докато се храним?

— Това е нашия живот... — рече той, но забеляза нещо в очите ѝ, което го накара да се поколебае. — Може да почака, ако предпочиташ.

— Не, по-скоро не.

Разказа му, докато хапваха пица, за предателството, жестокостта и изнасилването... Беше по-добре да го изрече на глас, да се освободи от това сред градската суетня, докато спокойно се хранеха и ръката му докосваше нейната в жест на пълно разбиране.

— Чувстваш връзка с тях, особено с Патрис Делоутър.

— Може би по-дълбока, отколкото би трябвало.

— Не. — Рурк отново сложи ръката си върху нейната. — Не повече, отколкото би трябвало.

— Не бяха длъжни да ми казват, никоя от тях. Сами избраха. Както Ейва е избрала да каже на Патрис какво ѝ е било причинено, когато е можела просто да си затрае. Направиха каквото трябва, а едва ли им е било лесно.

— Мисля, че и двете вече имат спокоен живот със семействата си и когато приключиш случая, страхът, който казваш, че таят дълбоко в себе си, ще изчезне.

Ив отпи глътка вино и си помисли: „Не, дълбоките страхове никога не изчезват напълно“. Но не го изрече.

— И двамата са чудовища. Не всички убийци са такива — добави тя. — Някои убиват от ужасно егоистични подбуди, но не са чудовища. Онзи нещастник в Ирландия например е бил глупав и себичен и е отнел живота на Холи Кърлоу, защото е наранила чувствата му, понеже е бил пиян и ядосан... Но никога няма да си

прости за стореното. Мислено ще преживява онези моменти отново и отново — до края на живота си, защото не е чудовище.

„А ти ще помниш името ѝ — помисли си Рурк — и лицето ѝ“.

— Някои убиват, защото са объркани, потиснати, изплашени, алчни. А тези двамата убиват, защото си мислят, че по някакъв начин имат право на това. Нещо повече, зад привидната изтънченост се крие чудовище, а зад чудовището — разглежено, сърдито дете.

— Вече ги познаваш по-добре.

— Познавам ги — съгласи се тя с хладнокривно изражение на ченге. — Знам някои от слабостите им, пролуките в маската на изтънченост. Затова вече имам представа за следващата им мишена... Набелязаният трябва да има някаква връзка с тях — Пийбоди се оказа права за това, — има и ще я открием. Не знам дали това ще ни помогне да ги спрем, но поне ще ги тикна на топло, когато ги хванем.

— Ще ти помогна, когато се приберем у дома, да си поделим списъците за търсене и ще видим какво ще намерим. — Той ѝ наля още вино. — Мисля, че си права. Натрупали са опит.

— Не мога да направя нищо за онези, които вече са убити, освен да ги използвам, за да попреча на тези чудовища да убият и други. Но, Рурк, нямам достатъчно доказателства, за да ги спра преди следващото им престъпление. Интуицията ми подсказва, че е твърде късно. Нечие време вече изтича.

Загледа се в суматохата, туристите и клиентите, седнали на красивите маси отвън на по чаша вино.

— Може би и набелязаният за жертва сега вечеря някъде и пие хубаво вино. Или работи до късно, или се готви за вечерта. Сигурно прави нещо обикновено, типично за лятна вечер в Ню Йорк. Не знае колко малко време му остава. Не е наясно, че чудовището е пред прага му, а аз няма да успея да стигна навреме.

— Може би така стоят нещата... И знам, че ще страдаш, ако е така. Но, Ив, чудовищата не подозират, че вече дишаш във врата им. Нямаат представа, че и тяхното време изтича. Това трябва да помниш сега... — Той повдигна ръката ѝ и я целуна. — Ще се приберем у дома и ако имаме късмет, ще ги изпреварим.

16.

Люк Делафлот пристигна пред разкошната къща в Ъпър Ист Сайд в осем вечерта. Все пак беше човек, който се гордееше с точността си. Достолепният андроид го посрещна на вратата и го придружи заедно с шофьора му, който носеше внимателно опакованите продукти, до просторната кухня с изглед към терасата, малкото изкуствено езеро и градината.

Делафлот носеше свои прибори, защото вярваше, че така демонстрира качеството им и ексцентричността си.

Беше роден преди петдесет и две години с името Марвин Клинк в Топика. С талант, учение, труд и колосална амбиция младият Марвин се бе превърнал в Делафлот дьо Пари, майстор готвач. Беше създавал и приготвял ястия за крале и президенти, соте и фламбе за емири и султани. Беше делил легло с херцогини и кухненски работнички.

Говореше се, а и самият той го бе казвал, че който е имал късмета да опита от неговия гъши пастет в хрупкава коричка, знае как се хранят боговете.

— Можеш да тръгваш. — Той отпрати шофьора с нехаен жест, сетне посочи към андроида. — А ти ми покажи съдовете.

— Момент, моля — каза андроидът и отвори няколко дълбоки чекмеджета с богато разнообразие от тенджери и тигани. — Ще изпратя шофьора и ще се върна да ви помогна.

— Нямам нужда от помощта ти. Стой вън от кухнята ми. Къш!

Когато остана сам, Делафлот отвори куфарчето си с ножове, лъжици и други прибори. Извади тирбушон за бутилките вино, което лично бе избрал. После потърси в лъскавите стоманени шкафове достатъчно изящна чаша.

Отпивайки, огледа временното си владение — печката, фурните, мивките, плотовете, и реши, че разполага с всичко, от което се нуждае.

За клиентката, която му бе платила щедро, за да долети в Ню Йорк и да приготви романтична късна вечеря за двама, щеше да създаде богат избор от ордьоври, съдържащи главно хайвер, сервирани

върху канапе от натрошен прозрачен лед. Когато апетитът им бъде събуден, щастливата двойка щеше да се наслади на предястието от мус със съомга, багетите, които бяха негова запазена марка, и тънки резени авокадо. Основното ястие — печено пиле ала Делафлот, щеше да бъде поднесено с пресни зеленчуци, полети със сос и щедро подправени със свежи стръкове розмарин от собствената му градина.

О, какъв аромат!

Това щеше да бъде последвано от зелена салата, продуктите за която бе набрал само час преди да се качи в частната совалка, и от добре отлежали сирена. За десерт щеше да приготви от прочутото си шоколадово суфле.

Доволен, пусна избраната музика — балади на френски, *bien sûr*, за романтичната вечеря. Издокаран с престилката си, Делафлот се залови за работа.

Както правеше понякога, сам си бе кухненски помощник за кълцане, рязане, белене. Формите и ароматите му доставяха наслада и събуждаха вълнение. За Делафлот обелването на картоф можеше да бъде приятно чувствено изживяване като разсъбличане на любовница.

Беше дребничък мъж със стройна фигура. Косите му — лъскава грива с наситен кестеняв цвят, оформена в стилна прическа, обграждаха лице с изразителни кафяви очи и дълги мигли. Това му придаваше вид на романтик, мечтател, и често бе първото, което привличаше жените.

А той ги обожаваше. Отнасяше се с тях като с кралици и обичаше около него да се въртят по няколко любовници едновременно.

Изцеждаше всяка капка наслада от живота, с апетит поглъщаше всяка хапка.

Докато пилето се печеше, а мусът се охлаждаше, си наля още една чаша вино. Спокойно отпи, опита една от своите пълнени гъби и кимна одобрително.

Почисти територията си, изми зеленчуците и подправките за салатата, остави ги да се охладят. Щеше леко да ги подправи с естрагон, докато клиентката му и щастливият ѝ съпруг хапват основното ястие. Доволен от уханията, които се носеха във въздуха, поля пилето със сос — рецептата за който пазеше ревностно като кралските бижута — и добави дребните зеленчуци.

Едва сега излезе в градината с висока ограда, където, по желание на клиентката, щеше да бъде сервирана вечерята. Огледа я и кимна одобрително. Разцъфнали розови храсти, едри хортензии, стари дървета и звездовидни лилии обграждаха павираните алеи и изпълваха двора. Нощта бе ясна и топла и той щеше да се погрижи да бъдат подредени и запалени десетки свещи, които да допълват романтичната атмосфера.

Погледна часа. Сервитьорите щяха да пристигнат всеки момент, но междувременно щеше да повика андроида, да го накара да сложи масата и столовете и да му покаже избора от покривки и съдове за различни ястия.

Извади една от билковите си цигари, за да пуши, докато аранжира.

Постави на масата малки чаени свещи в прозрачни поставки, рози от градината в плитка купичка, други свещи покрай оградата, всичките бели... Щеше да изпрати някого от сервитьорите да купи още, ако не стигнат.

О, латинки. Щеше да сложи няколко цвята от тях до салатата за пъстрота.

Кристални чаши със столчета, *mais oui*.

Градските звуци и шумът от преминаващите коли пълзеше покрай оградата, но той щеше да го заглуши с музика. Андройдът трябваше да му покаже къде стои уредбата, за да зареди подходящия фон.

Огледа се доволно, но изведнъж се спря, когато съзря някакъв мъж да излиза от светлата кухня сред сенките в градината.

— А, вече сте тук. Но предстоят още малко неща...

Замълча и повдигна вежди, когато позна мъжа.

— Мосю, не очаквах вас.

— Добър вечер, Делафлот. Извинявам се за конспирацията. Не исках да знаеш, че аз съм клиентът.

— А, значи, желаете да бъдете инкогнито, *oui*? — Усмивайки се с разбиране, Делафлот се почеса по носа. — За тайно randevu с дама. Можете да ми имате доверие. Известен съм със своята дискретност. Но не сме съвсем готови. Трябва да ми дадете време да се погрижа за обстановката, освен за вечерята.

— Сигурен съм, че вечерята ще бъде превъзходна. Вече ухае апетитно.

— Bien sûr.

Делафлот направи лек поклон.

— Дошъл си сам? Без помощници?

— Всичко е приготвено от моите ръце, както пожелавате.

— Идеално. Имаш ли нещо против да застанеш ето там за малко? Искам да проверя нещо.

С галски жест, който бе усъвършенствал с годините, Делафлот сви рамене и направи няколко крачки вдясно.

— Да, точно там. Един момент. — Клиентът прекрачи прага на кухнята и взе оръжието, което бе подпрял на стената. — Наистина ухае изключително — отбеляза той, когато отново излезе. — Жалко.

— Какво е това?

Делафлот намръщено кимна към оръжието.

— Мой ред е.

Мъжът натисна спусъка.

Върхът прониза сърцето на Делафлот, сякаш на него бяха очертани кръгове като на мишена. Безмилостният остър край излезе през гърба му и се заби в ствола на декоративно черешово дърво.

Мориарити впери поглед в готвача, прикован там, докато краката и ръцете му трепереха, а мозъкът умираше. Приближи се да заснеме кратък клип за доказателство, че е преминал успешно и този кръг от играта.

Със спокойствието на човек, който знае, че всичко върви по план, той се върна в кухнята и прибра оръжието в кальфа. Отвори фурната и вдъхна от апетитния аромат, преди да я изключи.

— Наистина е жалко.

За да не отива всичко на вятъра, прибра виното, намери шампанското, което Делафлот бе сложил да се охлажда. За последен път се огледа наоколо, увери се, че нещата са наред, и доволен, премина обратно през къщата до входната врата. Андройдът, който бе програмирал за случая, чакаше в черен седан с четири врати.

Мориарити погледна часа, усмихна се.

Цялата работа бе отнела не повече от двайсет минути.

Не каза нищо на андроида. Вече бе получил инструкции. Както бе програмиран, влезе в гаража на Дъдли.

— Остави това в личния апартамент на Дъдли — нареди той. — После върни колата. Когато се върнеш в базата, изключи се за през нощта.

В гаража Мориарити взе мартинито, което бе оставил на пейката само преди трийсет минути, и се измъкна през страничната врата. Закрачи към къщата, заобиколи и се присъедини към шумното парти, което вече бе в разгара си.

— Кики. — Случайно избра една от жените и обвини ръка около талията ѝ. — Тъкмо казвах на Зоуи колко прелестна изглеждаш тази вечер и трябваше да стигна до теб, за да ти го съобщя лично.

— О, скъпи.

— Признай ми, вярно ли е това, което чух преди няколко минути? За Ларсън и Кит?

— Какво си чул? — Тя вдигна поглед към него, широко отворила очи. — Явно съм пропуснала да поговоря с някого, щом все още не съм узнала клюките.

— Да си вземем по още едно питие и ще ти разкажа всичко.

Докато вървеше с нея, срещна погледа на Дъдли през морето от хора и леко наклони глава встрани. И двамата се усмихнаха...

Ив потърка схванатия си врат.

— Хора изчезват или намират смъртта си. За това сме ние, ченгетата, но...

— Имаш ли нещо?

Рурк работеше на резервния компютър в нейния кабинет, вместо в своя, за да могат лесно да споделят впечатления.

— Преди около девет месеца двамата са били в Африка на малка ловна експедиция, организирана от частен клуб. Струва цяло състояние, но имаш право да отстреляш само едно животно от одобрен списък видове. Имаш водачи, готвач, няколко прислужници, разполагаш с различни превозни средства, включително и хеликоптери. Спиш на водни легла в големи бели палатки с климатик, които други хора влачат за теб, храниш се от порцеланови съдове, пиеш отбрани вина... Според брошурата тук, получаваш едновременно лукс и приключение. След специално приготвената закуска отиваш да обстрелваш слон или нещо друго.

— Защо? — зачуди се Рурк.

— И аз си помислих същото, но някои хора обичат да стрелят по живи същества, особено когато не могат да им отвърнат. Мели Бристоу, студентка последен курс от Сидни, специалност фотография на диви животни, е включена в екипа като готвачка. Една хубава сутрин обаче не се появява, за да приготви специалната закуска. Предполагат, че е тръгнала сама да прави снимки и клипове, както се е случвало понякога, според показанията, които намерих тук. И фотографските ѝ принадлежности не са там, както и раницата ѝ. Но не отговаря на линка, който всеки е задължен да носи по всяко време. Започват да нервничат, защото забавя лова...

Ив се извърна на стола си.

— Някой друг приготвя закуската, а тя все още не се появява. Сетне засичат линка ѝ и единият от водачите отива да я търси. Намира само линка. Разтревожен, звъни в лагера и започват издирване. Откриват част от техниката ѝ, но попадат на кървава следа, която ги отвежда до лъвски пир... Те виждат една лъвица с малките си да дояждат останките на момичето...

— Господи, какъв ужасяващ край. Дори и да е била убита преди това.

— Не вярвам, че е изядена жива или нахапана, докато все още диша.

Все пак Ив бе съгласна, че дори така е ужасяващо.

— Мислиш, че Дъдли и Мориарити са я убили, а после са подмамили лъвовете?

— Човек не чува подобни истории всеки ден — замислено отбеляза Ив. — Но ето как са стояли нещата. Когато са я открили, коланът все още е бил на тялото ѝ. И електрошоковото оръжие, което всеки е трябвало да носи, е било в кобура. За трети път е участвала в лов, организиран от тази компания, и не е била неопитна, особено ако е вярно, че всеки от персонала преминава курс на обучение, преди да тръгне с група. Имала е време да извади линка си, да посегне към оръжието... И в апарата ѝ не намерили снимки, направени онази сутрин.

Ситуацията не ѝ се струваше правдоподобна. Просто не се връзваше.

— Отдалечава се на километър и половина от лагера, а не прави никакви снимки... — С всеки миг подозренията ѝ се засилваха. — Намират мястото, където решават, че е била убита. Там има стъпкани храсти, кръв, следи от влачене и прочее... На километър и половина от лагера е, а са разбрали за изчезването ѝ призори. Излиза по тъмно, с фенерче в раницата си, а е била наясно, че точно тогава хищниците тръгват на лов.

— Какво казват местните?

— Според тях е нещастен случай. Вратът ѝ е бил счупен. А се знае, че лъвовете захващат жертвата за гърлото... Лъвиците майки завличат плячката в убежището си, за да нахранят малките.

— Километър и половина е доста голямо разстояние, дори и да е изпаднала в паника и да е побягнала надалеч от лагера, вместо към него.

— А и не би могла да бяга толкова дълго от преследваща я лъвица. Е, момичето може да е било непохватно, не е изключено, но прочетох информацията за нея и не ми се струва глупава. Прекарала е известно време сред австралийската пустош, участвала е в друга експедиция в резерват в Аляска, била е и в Индия. Имала е опит и е знаела как да се пази. Погледни я.

Ив зареди снимката от личната ѝ карта с гласова команда на стенния екран.

— Доста привлекателна е — отбеляза Рурк.

— Може би единият от двамата си е въобразявал, че му принадлежи по право, а тя не е била съгласна. Или е била, но играта е загрубяла и той ѝ е посегнал... Оказва се сам с мъртва жена. И какво прави? Вика най-добрия си приятел и двамата измислят начин...

— А те добре се сработват — отбеляза Рурк, спомняйки си за партията голф.

— Една и съща страна на една и съща монета, както се изрази бившата на Мориарити. Стават съучастници. Обличат момичето, вземат нещата ѝ. Знаели са къде е прайда и ловната територия на женската, защото са ги видели предния ден — водачът им ги е посочил. Не е лесно да носиш труп километър и половина, но когато двама се редуват, не е толкова трудно. Оставят тялото, може би правят някой и друг разрез, надявайки се лъвицата да надуши кръв и да дойде да се нахрани. Захвърлят апарата и линка на момичето и се връщат в

лагера. Ако хищникът не се появи, взаимно ще си осигурят алиби. Отново ще изглежда, че е излязла сама и е била нападната, само че от двукрако животно.

Ив взе чашата си с кафе, но се намръщи, щом видя, че е празна.

— Възможно е това да е било началото. Има всички елементи. Престъпление, случайно или импулсивно, което те прикриват, действайки като съучастници. Тръпката на това изживяване, последиците. Издирването. Мисълта, че двамата са единствените, които знаят за станалото. А сетне нещата се развиват точно както са се надявали. Остават недосегаеми. И тогава си казват, че това е било изключително забавно...

— Колко дни са прекарали на открито?

— Три.

— Убили ли са нещо?

Ив отново се обърна към монитора, прегледа показанията и докладите и поклати отрицателно глава.

— Може да има и нещо повече от това, което ми разказа. Платили са си, за да убият, а не са успели.

Тя замълча за миг.

— Колко е часа в Африка?

— Зависи в коя част. Континентът е голям.

— В Зимбабве.

— Сега там е около пет сутринта... — Рурк погледна часовника.

— Как го разбра?

— Математика, скъпа. Не тормози хубавата си главица.

— Не ми се присмивай.

— Не ми е до смях. Но преди да се обадиш на ловния клуб в Африка и да се опиташ да изровиш нещо повече, може би имам още един случай за теб.

— Къде?

— В Неапол или край бреговете му... Били са на ветроходно състезание в района за две седмици. През това време София Ричи, на двайсет и три години, е изчезнала. Била в някакъв клуб, пила, както всички. Скарала се с гаджето си и си тръгнала.

— Сама ли?

— Сама — потвърди Рурк. — С доста замъглен разсъдък, според свидетели. Последно са я видели около половин час след полунощ,

доколкото си спомнят. Не стигнала до дома си, но съквартирантката ѝ не се разтревожила, защото мислела, че е при гаджето. На следващия ден не била на работа и отново никой не забелязал, че е изчезнала. До неделя, когато приятелят ѝ отишъл до апартаментата ѝ да се извини. Казал на полицаите, които го проверили много внимателно, че си е тръгнал половин час след нея и на следващия ден-два пъти я е търсил на линка, потвърдено от изходящите обаждания. Помислил, че все още не му говори. Така и не я открили. Било е преди седем месеца.

— Морето е голямо и дълбоко — отбеляза Ив.

— Да. А двамата са били отседнали във вилата на Дъдли и използвали яхтата на Мориарити през същия период. Те, както още няколко души от клуба по ветроходство, се включили в първоначалното издирване.

— Повече от вълнуващо. Отново млада жена... — замислено отбеляза Ив. — Може да са започнали така, защото са си мислели, че жените са по-лесен дивеч и почти никоя не би имала шанс пред тях.

— Полицията е доказала невинността на приятеля ѝ, но през първите седемдесет и два часа са подозирали главно него. Случаят е класифициран като отвличане. Имала е стабилно семейство, никакви големи неприятности, добра работа...

— Има два месеца интервал между двете престъпления. Пийбоди подхвърли, че може да са се поупражнявали с хора, чието изчезване никой не би забелязал, но не съм съгласна с нея. Адреналинът е повече, ако има тревога, издирване, репортажи в медиите. Ричи може да е била втората. Два месеца им стигат, за да се поздравят, че са се отървали безнаказано за убийство, да изживеят наладата, докато отшуми. И сетне са поискали това отново.

— Трябвало им е време за планиране — съгласи се Рурк. — Съвместната работа изисква да решат кой за какво ще носи отговорност, да координират графициите си.

— Време да обсъдят всичко, да изградят стратегия. Отново далеч от базата си — изтъкна Ив. — Не искат да бъдат свързани с още един смъртен случай и нагласят нещата така, че да захвърлят трупа на място, където е малко вероятно да бъде открит — поне докато те са в района. Може би са се оглеждали наоколо за някоя ядосана и подпийнала млада жена.

— При това хубавица — добави Рурк и зареди изображението на екрана.

— Да, може би отначало е било част от замисъла да я използват, всеки по реда си, и да я убият. Но сексът не е това, от което са имали нужда. Убиването им е носело основната тръпка... Изпитвали са потребност да го направят отново, макар и малко по-различно, за да видят какво ще стане.

— Мислиш ли, че вече е било игра? Състезание между двамата?

— Това е проява на близост... — Ив извърна глава към него, срещна погледа му. — Както ние с теб търсим изчезналите и мъртвите. Както ти и леля ти разменихте онези няколко думи на ирландски, думи с дълбок смисъл. Както Чарлс приготвя омлет за Луиз, когато се прибира от нощна смяна. — Замълча, поколеба се. — Звучи невероятно, наистина...

— Напротив, съвършено ясно е. При тези чудовища има нещо повече от работа в екип, споделени интереси и партньорство. Виждам някаква извратена форма на любов.

— Мисля, че си прав. Ако вляза в ролята на Майра, бих казала, че двамата са се намерили и са разбрали, че са сродни души. Може би, ако не бяха... — Тя сви рамене. — Но се е случило. И по някакъв ужасяващ начин се допълват.

— Да, разбирам. Може да е имало други жертви преди Африка. Други, чието изчезване, както предполага Пийбоди, би останало незабелязано.

— Добили са закалка — заразсъждава Ив на глас и усети ледени тръпки при тази мисъл. — Усъвършенствали са се в екипната работа, преди да опитат да убият някого, който ще липсва на мнозина и дори може да бъде свързан с тях. — Тя прокара пръсти през косите си. — Да продължим в тази насока, да се придържаме към жертвите, чието изчезване е било забелязано. Започваме с период от шест до осем месеца след Италия. Този тип убийци обикновено се настървяват. Нуждаят се от дозата си.

Нареди на компютъра да засече местонахождението на заподозрените ѝ в този период и въведе критерии за търсене.

— Мамка му, знаех си! Проклети копелета! Погледни това — гневно се обърна тя към Рурк. — Седем седмици, почти точно, по дяволите, след изчезването на жената в Италия. Кратка екскурзия до

казината на Лас Вегас. Този път по-близо до дома. Не пътуват заедно, но се срещат там. Дъдли пристига един ден по-рано. Голям турнир по бакара, която е тъпа игра.

— Всъщност е...

— Не ме прекъсвай.

— Слушам, лейтенант.

— Умник — промърмори тя. — Двадесет и девет годишна жена, открита мъртва в колата си край пътя в пустинята, северно от Вегас. Белези от електрошоково оръжие на гърдите. Пребита до смърт с крик, оставен на местопрестъплението. Никакви рани от самозащита, никакво сексуално насилие. Първо я парализират, после я убиват. Няма нито чанта, нито бижута. Нагласили са го да изглежда като грабеж. Колата ѝ е потрошена. Ченгетата виждат това, подозират нещо, свързано с незаконни вещества. Наркоманчета, скитници със склонност към агресия, нещо от този род. Принуждават я да отбие, зашеметяват я... Но има една подробност. Жертвата — Линет Джоунс, била барманка в казиното, където се провеждал турнирът. Взела си два дни отпуск и със заплатата си и тлъста пачка от бакшиши потеглила към Тахо, за да се срещне с приятеля си. Всички в казиното, които я познавали, знаели накъде е поела и кога, защото било нещо като годишнина. Тя се канела да подари на приятеля си пръстен, който също не бил открит на местопрестъплението. Щяла е да му направи предложение.

— И двамата са дали показания — замислено отбеляза Рурк, докато четеше сведенията.

— Да, по дяволите. Обзалагам се, че са нямали търпение. Просто са преливали от задоволство, че ченгетата тръгват в погрешна посока. Ето кога са започнали да се главозамайват, да не си правят труда да прикриват връзката си с жертвата. С това ще ги притисна и закопая.

— Не се и съмнявам, но твоите хора упорито наричат подобни улики косвени.

— А други, като теб, казват: „Майната му“.

Рурк доволно се засмя, но получи само изръмжаване в отговор.

— Защо ли, като те чуя да изричаш този израз, ставам сантиментален и същевременно се възбуждам?

— Просто един израз. Уместен в случая. Мога да събера всичко това на едно място, да докажа, че има модел. Само е нужно да го

излъскам така, че да убедя някой съдия да ми даде заповед за обиск. Трябва ми следващата жертва, отпреди три-четири месеца.

Ив попадна на друг случай — преди три месеца и половина. Този път беше мъж, по-възрастен от предишните жертви.

— Архитект — прочете тя, — смятан за един от най-добрите в своята област, по време на почивка в семейната вила на Лазурния бряг. Открит удавен в басейна от съпругата му на следващата сутрин. Бил е зашеметен, а после удушен с въже, оставено на трупа, преди да падне или да бъде хвърлен в басейна.

— А съпругата? — попита Рурк, преди Ив да прегледа останалото.

— Не е чула нищо. Имали шестгодишно дете, което било неспокойно и уплашено, според докладите — потвърдено от медицинско лице, затова спала при него в стаята му. Не са открили предполагаем мотив за жената. Никакви проблеми в брака, никакви извънбрачни връзки. Самата тя притежава завидно състояние. Оказала е пълно съдействие, включително и за проверка на всички банкови сметки, без да трепне. Освен това, не е имала достатъчно сила да го удуши с онова въже — дори след като е бил зашеметен. И няма сведения да си е купила електрошоково оръжие.

— И така, след жените те за пръв път убиват мъж — изтъкна Рурк. — Семейство, който оставя жена и дете.

— Съпругата му ми е позната... — Ив присви очи, докато напрягаше паметта си. — Но откъде? Карманди Дюар. Среждала съм някъде проклетото име. Компютър, стартирай търсене за Карманди Дюар във файловете и бележките за Дъдли и Мориарити.

Прието. Изпълнение...

— И двамата са били там по същото време?

— Да. — Нахъсани, помисли си тя. Допълващи се. — С тайфа приятели, които се забавляват на подобни места. Има медийни репортажи, клюки... Това е — каза тя, когато компютърът показа резултат.

Задачата изпълнена. Карманди Дюар присъства в статии от светските хроники, свързани с Дъдли и Мориарити. Главно Мориарити, който я е придружавал много пъти на...

— Ясно, прекрати търсенето. Излизал е с нея — каза тя на Рурк. — Преди да се омъжи за архитекта, е била любовница на Мориарити.

От богата фамилия е, движи се в същите среди. Или поне се е движела, преди да стане майка. Можеш да бъдеш сигурен, че са отишли да ѝ поднесат съболезнования, да присъстват на погребението, изглеждат си съкрушени. Шибаняци. Самодоволни и себични...

— Тогава ще ти хареса и това, въпреки че нарушава модела — рече Рурк. — Станало е преди два месеца... Друга жена. Ларинда Вили, смятана преди време за най-доброто мецосопрано на своето поколение и други подобни... Светило, което и на седемдесет и осем години била от най-известните и влиятелни меценати в света. Намерили са я пред вратите на операта в Лондон, прободена в сърцето. Докато и двамата са били там: Мориарити — уж във връзка с бизнеса, а Дъдли — за да присъства на лондонската премиера на голям филмов хит, в който е инвестирал. Ала никой от тях не е бил свързан с Вили по какъвто и да е начин.

— Привидно — поправи го Ив. — Не е нарушение на модела, а установяване на сегашния. И точно това, което търся. Ще поровим и ще се натъкнем на нещо. Някой от дядовците им е кръшкал с нея или майките им са ги водели на опера и са ги карали да я слушат, вместо да си играят... Все ще има нещо.

Тя закрачи из кабинета и промърмори, че отдавна не е пила кафе.

— Аз ще донеса — предложи Рурк. — И на мен ще ми се отрази добре.

— Колко е часът в Африка сега? — попита Ив.

— Около час по-късно от последния път, когато се заинтересува.

— Вече мога да им се обадя. — Ив отново закрачи. — Не. Ще напиша всичко. Ще го изгладя стъпка по стъпка, докато изясня моделите.

Тя щеше да добави на таблото другите жертви и сведенията за тях, а сетне да се заеме с Африка и да очертае по-широката картина... Така постепенно щеше да стигне до днешния ден.

— Благодаря. — Ив взе кафето, което Рурк ѝ подаде, и отпи. — Хванах ги. Ще падне доста работа, доста изпипване, но имам достатъчно факти, за да настоявам за заповеди за обиск. Спести ми много време тази вечер.

Той я погали по бузата. „Бледа е от умора“, помисли си.

— И ще ми се отблагодариш, като работиш още часове? — попита Рурк.

— Трябва да изложи всичко така, че Рио да поиска от съдията заповеди за обиск на жилищата им. Не забравяй, че те са много богати мъже от много влиятелни фамилии и всеки от тях има алиби за всяко второ убийство. Трябва да убедя и нея, и Уитни, че всичко се връзва. И че мога да го докажа. Ако не, няма да постигнем нищо. Все още не...

— А нечие време изтича... — продължи мисълта ѝ Рурк. Сетне леко я целуна по устните. — Знам. Мога да добавя новите жертви на таблото ти. Не гледай толкова изненадано. Знам как работи умът ти.

— Не се и съмнявам. Но... Трябва аз да го направя.

— Защо, суеверна ли си?

— Не. Може би... Вероятно. Както и да е, аз трябва да го направя. Така ще подредя всичко в главата си.

Защото вече се чувстваше дълбоко свързана с тях, помисли си той. Това също бе вид близост.

— В това време аз ще свърша малко своя работа.

— Ще отнеме няколко часа. Можеш да си легнеш...

— Ще си легна с жена си, когато е възможно. Има с какво да се занимавам.

Той се усмихна и се отправи към кабинета си.

Ив бе забравила колко е часа в Африка, когато се обади в ловния клуб, но отлично знаеше, че в Ню Йорк минава два сутринта.

Хрумна ѝ да подходи с хитрост, да излъже, но размисли. Ако някой от водачите или собствениците на клуба се свържеше с Дъдли или Мориарити, за да им каже, че е разпитвала за тях, щеше да бъде добре дошло.

Нека им даде повод за безпокойство.

Когато приключи, погледна бележките си. Отначало водачът бе проявил предпазливост, но постепенно бе станал по-откровен. Нямахше съмнение, че е изпитвал привързаност към Бристоу.

Все още не разбираше как или защо се е отдалечила от лагера.

Защо момичето е навлязло в местност, за която се знае, че е ловна територия на лъвица.

И досега не проумявал защо е постъпила толкова безразсъдно и е тръгнала преди разсъмване.

Дъдли — самовлюбен тип, груб с персонала. Взискателен, нервен. Подозирали, че е донесъл наркотици в лагера.

Мориарити — студен, резервиран. Рядко разговарял с персонала, освен, за да поиска или нареди нещо.

После Ив опита късмета си с местните разследващи и успя да освежи леко онова, което бе изровила от медийните репортажи.

Проследи движенията на двамата в интервала от време до Неапол, до Вегас, до Франция, до Лондон, събирайки сведения троха по троха, намирайки мястото на всяко парченце в пъзела.

На гърба на таблото очерта този интервал, отбеляза местата, добави снимка на всяка жертва. И свърза всичко с още бележки, с факти и предположения.

Седем мъртви, помисли си тя, когато се отдръпна назад от таблото. Знаеше, че ръцете на двамата са изцапани с кръвта на седем души. А може би и повече...

Продължи да се взира в лицата, когато Рурк се приближи зад нея и я прегърна през схванатите ѝ рамене.

— Толкова прекъснати животи... Млада авантюристка, момиче, чийто приятел искал да се извини. Съпруг и баща. Жена, готвеца се да започне нов период в живота си. Възрастна дама, омаяла света с талант. Сега още един съпруг и баща, който, въпреки лошото начало, е постигнал стабилност в живота си. И жена, дала шанс на друга да се избави от чудовището...

— Всички са на това табло, защото те двамата са търсели нова тръпка. Нова форма на забавление. Правели са го, както другите включват телевизора или отиват на кино.

— Не. По-скоро за тях това се е превърнало в силен наркотик.

— Да. — Изтощена, потресена, тя потърка очи. — Прав си, по-скоро е нещо подобно. И това ще ми помогне да ги спра. Тази потребност, този глад — ще го използвам, за да ги притисна.

— Ела да си легнеш сега. Трябва да поспиш. — Той я накара да се обърне, плъзна ръка около раменете ѝ. — Да си починем няколко часа, Ив, можеш да си го позволиш.

— И без това не мога да мисля повече.

Ив тръгна с него.

Минаваше три часът, осъзна тя, а от Централата не бяха се обадили за поредното престъпление. Може би този път нямаше да закъснее. Може би нямаше да сложи друго лице на таблото си.

17.

Отначало си помисли, че я е събудил лъвът, който лакомо я ръфаше... Но когато изплува от ужасния си сън, комуникаторът ѝ издаваше пронизително, настойчиво пиукане.

— Мамка му, шибана работа...

Ръката на Рурк се плъзна по нейната, за да я успокои, когато Ив се надигна в леглото. С гласова команда той включи осветлението на десет процента.

— Блокирано видео — каза тя и грабна комуникатора от нощното шкафче. — Далас.

Централа, лейтенант Ив Далас.

След като прослуша съобщението, че трябва да се яви в къщата в Ъпър Ист Сайд, и подробностите, седна на ръба на леглото и закри лицето си с ръце. Трябваше да го приеме.

— Преди да започнеш да се самообвиняваш — зашепна Рурк, — кажи ми какво друго можеше да направиш?

— Не знам. Това е проблемът. Ако бях наясно, щях да го направя. И сега нямаше да се налага да ходя на оглед на поредния труп. — Потърка лицето си, преди да вдигне глава. — Мисля, че знаех, че е неизбежно.

— Уморена си и ядосана, но аз съм с теб... Не сме спали като хората нито една нощ, откакто се върнахме от почивка. — Рурк прокара пръсти през косите си, когато се надигна. — Сънувах кръвожаден лъв, който броди из къщата и търси нещо за закуска.

Ив извърна глава, повдигна пръст.

— А аз сънувах, че хищникът ме ръфа. — Поради някаква странна причина общият им сън я накара да се почувства по-добре. — Трябва набързо да взема душ, да проясня ума си. Шибани лъвовете.

— И аз искам един. Душ, имам предвид, не лъв.

Тя присви очи срещу него.

— Моля те. Не мога да те оставя — рече той. — Ще дойда с теб, само този път. Местопрестъплението не е твърде далече.

— Спали сме едва три часа — въздъхна Ив. — Можеш да поспиш още...

Но той вече се измъкваше от леглото.

— Ще бъда твоята Пийбоди, докато пристигне истинската. Тя идва от много по-далеч.

Ив се замисли за миг.

— Не е зле да имам някоя Пийбоди, докато се появи оригиналът. И да пийна кафе.

— Тогава да действаме.

Когато слязоха на долния етаж петнайсет минути по-късно, Съмърсет стоеше там, облечен с обичайния си безупречен черен костюм. Ив се запита дали спи с него като вампир в ковчег. Но не го изрече на глас, защото той държеше табла с две чаши кафе и торбичка, от която се носеше мирис на кравайчета с канела.

— Може би някога, в далечното бъдеще, двамата наистина ще заживеете тук.

— В този бордей?

Ив грабна едното кафе, преди да е размислил.

Рурк взе другата чаша и торбичката.

— Благодаря. Ще те помоля да се обадиш на Каро. Може да поеме холографския мост в осем. Ще ѝ звънна, ако се наложат промени в графика.

— А не трябва ли да ѝ кажа да добави „сътрудник на полицията“ в официалната ти биография?

— Е, това беше подло.

Но Ив се усмихна широко, докато излизаха през вратата, и погледна към Съмърсет и котарака, който бе седнал до краката му.

— Благодаря.

Както бе очаквала, колата ѝ я чакаше. Как успяваше да свърши всичко, запита се тя.

— Може би ми трябва един Съмърсет. Господи, как можах да го кажа?

— Колебая се дали да изтъкна, че вече си имаш такъв. Той току-що ни осигури кафе и закуска.

— Не искам да мисля за това. Аз ще шофирам. Можеш да започнеш да се правиш на Пийбоди и да откриеш кой е собственикът

на къщата, в която отиваме, и каква е връзката му с Дъдли. Този път трябва да е свързан с него.

Ив отчупи половин кравайче, докато шофираше, и преглътна с кафе.

— Този път е станало в къща. Не е обществено място. Трябва да има някаква уловка. Сигурно наоколо са били и други хора, когато престъплението е било извършено...

— Къщата е собственост на Гарет Фрост и Мерил Симпсън. Симпсън е изпълнителен директор на отдел „Маркетинг“ при Дъдли.

— Значи, все още играят по правилата. Жертвата е мъж, така че не е тя, а може би приятелят ѝ.

— Съпругът ѝ — поправи я Рурк. — Женени са от девет години.

— Най-вероятно не е и той, освен ако са променили модела. С какво се занимава?

— С корпоративно право. Стабилна кантора, работи за тях от дванайсет години. Пълноправен партньор, но няма нищо, с което да се отличава, каквито са правилата на състезанието.

— Значи и двамата все още дишат спокойно и по никакъв начин не са свързани с жертвата. Сигурно Дъдли често е бил гост в тази къща. Познава разположението.

— Но мислиш, че Мориарити е извършил убийството.

— Негов ред е. — Ив задмина максибус, който тромаво се придвижваше на изток, пълен със сънени пътници. — А това означава, че Дъдли е трябвало да му даде разположението. За тях е толкова важно да убият, колкото и да спечелят, за да бъдат наравно. Логично е по някакъв извратен начин.

Докато Ив напредваше през града, Рурк продължи да играе ролята на Пийбоди.

— Фрост и Симпсън живеят в къщата от шест години. Освен нея, имат и друго жилище на Джекил Айланд, край Джорджия. С две деца са — момиче и момче, на шест и на три години. Симпсън е и далечна роднина на Дъдли по майчина линия. Племенница на втория съпруг на майка му.

— Интересно. Все по-тясна връзка, многопластова. Това засилва подозрението, че той познава къщата.

— По-интересното е, че Фрост и Симпсън са купили къщата от Мориарити.

Ив погледна към Рурк, докато преминаваше през кръстовище.

— Сериозно ли говориш?

— Да, така е. По-рано е била негова собственост в продължение на пет години. Бих казал, че вече е познавал основното разположение и без помощта на приятеля си.

— Пет пари не дават, че рискуват да бъдат свързани с убийствата. Не, те го искат...

— Това добавя нови пластове към състезанието — отбеляза Рурк.
— Прави го по-сложно.

— Да, засилва тръпката. Част от правилата на състезанието е — каза тя. — Трябва да изберат жертва, която е свързана с тях, и да улеснят убийството, като използват друга връзка. Това вдига залога. А какъв е той? Какво печели победителят?

Тя зави към портала и се загледа в къщата зад него, когато показва значката си на униформения полицай, който пазеше там.

Имение, помисли си Ив. Не можеше да се сравнява с това на Рурк, но кое ли можеше? Все пак къщата бе триетажна, разположена на ъгъл зад масивна ограда.

Когато униформеният ги пусна, тя премина през портала и спря зад две патрулки.

— Със сигурност тук има добра охранителна система. — Още докато слизаше от колата си, Ив проследи сензорите и камерите. — Може би са запазили системата на Мориарити. Трябвало е само да разбие кодовете им.

— Трупът е отзад — обясни й един от униформените. — Има вътрешен двор с градина. Намерил го е градинарят. — Полицаят махна към работен пикап. — Казва, че дошъл да свърши някаква работа, докато стопаните ги няма. Заминали за Джорджия преди седмица. А къщата е заключена... Никакви следи от взлом или от борба. Има множество ценни вещи на видни места. Не изглежда да е било взето нещо.

— Огледахте ли добре?

— Да, лейтенант, обходихме я навсякъде. Празна е и всичко е на мястото си. Освен в кухнята. — Посочи натам и влязоха. — Някой е готвил. Има цяло пиле, почти опечено, във фурната и разни други продукти по плотовете.

— Фурната включена ли беше, когато пристигнахте?

— Изключена, лейтенант. Лампите светеха и звучеше музика, както сега. Жертвата е мъж с готварска престилка... Потресаваща гледка.

— Къде е градинарят?

— Настанихме го с детето му там вътре. — Посочи с жест. — Избрал е лош ден да го вземе със себе си на работа. Изглежда е стаята на домашната помощница.

— Започнете да разпитвате из квартала. Ако някой е видял нещо, искам да знам. Задръжте свидетелите, докато изпратя хора за тях.

— Разбрано.

Ив излезе навън. Гледката наистина беше потресаваща.

Сложи запечатващ спрей и хвърли кутията на Рурк, но остана на мястото си. Просто за да възприеме това, което вижда.

— Градински кът, но зад оградата минават хора, коли. Наоколо има други сгради. Някой би могъл да погледне през прозореца. Правилата са спазени. — Насочи вниманието си към жертвата. — Значи е готвач, така ли? И сигурно е известен.

— Майстор готвач. Ако не се лъжа, това е Делафлот дьо Пари — потвърди Рурк. — И е много популярен. Един от топготвачите в света. Притежава ресторант на свое име в Париж и понякога готви там. Обслужва главно частни клиенти. Сред тях и много държавни глави.

— Вписва се. Мориарити го подмамва тук, вероятно като използва личните данни на Фрост или Симпсън. Трябва да проверим как е дошъл...

— Пътува със собствена совалка. Лесно е да се потвърди.

— Мориарити го е изчакал да дойде, дори да започне да готви. Подмамил го е навън. Готвач в градината, прикован към дърво с... Какво е това нещо, с което е прободен нещастникът?

— Някакво копие...

Тя смръщи вежди срещу него.

— Какво копие? Нали ти си спец по оръжията?

— Е, с каквото и да е било изстреляно, ударът е бил страхотен. — Приел предизвикателството, Рурк се приближи, вгледа се внимателно, доколкото можеше на утринната светлина. — Било е нужно ускорение, за да го пронизе и да се забие в дървото така дълбоко, че да издържа тежестта на тялото му. Не мисля, че е бил

прободен с ръка. Метално е, не дървено, с покритие. Тънко и гладко... Мисля, че е стрела от харпун.

— Като онези за лов на китове?

— Не, за по-малки риби е... Не се хвърля, а се изстрелва с оръжие, подобно на пушка. Но това е само предположение.

— Готвач в градината, пронизан с харпун. Вписва се. — Ив се върна назад и отново отвори сака с принадлежности за оглед. — Наистина действаш като Пийбоди.

— Само че Пийбоди нямаше да разпознае стрела от харпун.

Ив трябваше да признае това, но просто посочи към сака.

— Час на смъртта и самоличност.

Рурк често бе виждал това и неведнъж бе заемал мястото на Пийбоди. Залови се за работа, докато Ив оглеждаше трупа.

— Няма други видими следи от насилие, нито рани от самозащита. — Тя погледна надолу и забеляза изхвърлен фас. Посочи го на оперативната група. — Вероятно е на готвача. Дори Мориарити не е толкова арогантен, че да ми остави своята ДНК на фас. Колко е висок Люк Делафлот? Около метър и шестдесет и пет? Копието преминава през гръдния му кош, отново пробождане право в сърцето. Искал е точно попадение, а не жертвата да бъде ранена и да се разкрещи. Да, около метър и шестдесет и пет, през гръдния кош, почти в средата... Като че ли е имал мишена на гърдите.

— Делафлот е — потвърди Рурк. — Люк Делафлот, на петдесет и две, с двойно гражданство — френско и американско, постоянно местопребиваване в Париж. Несемеен в момента, с три деца от различни предишни връзки.

— Все още нямам нужда от всичко това.

— Нали съм Пийбоди, а нашето момиче винаги е изчерпателно. Изглежда, смъртта е настъпила около двадесет и два и осемнайсет. — Рурк забеляза, че Ив се понамръщи. — Първият ми работен ден е, лейтенант, не бива да бъдете толкова строга.

Тя махна с ръка, влезе в кухнята и отново излезе. Огледа тялото и повтори отново всичко.

— Някой трябва да е пуснал готвача в къщата или да му е дал кодовете, за да влезе. Що за клиент би дал на някого кодовете от къщата си? По-вероятно някой го е пуснал. Има толкова много храна. Или готвачът я е донесъл, или убиецът я е заредил предварително.

— Чувал съм, че Делафлот държи сам да носи продуктите.

— Добре, може би няма шанс да проследим някоя екзотична съставка и да притиснем Мориарити с покупката. Ако той го е пуснал, дали жертвата го е познавала и очаквала? Не е ли проверил клиента, както правят всички други, предлагащи услуги? Но е трябвало да влезе в къщата, значи, някой му е отворил. Ако е Мориарити, защо да чака толкова дълго, преди да го убие? Колко време е нужно, за да се приготви печено пиле? — попита тя.

Погледът на Рурк остана вперен в нея.

— Откъде да знам, по дяволите?

Тя му се усмихна със стиснати устни.

— Обзалагам се, че Пийбоди знае.

— Почакай. Колко голямо пиле?

— Не знам. — Ив се намръщи, протегна ръце напред. — Горедолу толкова...

Рурк извади джобния си компютър.

— Може би около два часа, според това тук.

— Доста си добър, почти като Пийбоди. Можем да заключим, че убиецът е изключил фурната, преди да излезе. Не е искал да задейства противопожарната аларма и да пристигне пожарна. Струва ми се почти готово, но предполагам, че се е допекло на изключена фурна. Било е нужно и известно време за подготовка. Значи, жертвата е прекарала тук около два часа. Готвене, бъркане, рязане... Има много ножове, сатъри и други готварски принадлежности, а и луксозно куфарче за тях.

— Тези са на Делафлот, предполагам.

— Да. В къщата не го е пуснал Мориарити и не го е чакал два часа, докато готви. Загуба на време е, а и е твърде рисковано. — Ив закрачи по терасата, обмисляйки няколко версии. — Може би го посреща, излиза, а по-късно се връща. Ще проверим охранителната система, но не виждам причина да е оставил нещо на нея. Трябва да е било светло, когато жертвата е пристигнала.

Влезе и отново излезе. Виждаше всичко, помисли си Рурк, опитваше се да го прави по различни начини, докато се спре на един от тях.

— Късна вечеря — каза тя, когато се върна. — Това е било. Храната не е достатъчна за парти. Прилича на специална вечеря за двама. Има отворена бутилка вино и чаша. И те трябва да са на

жертвата. Тогава къде е виното за вечерята? Къде е шампанското? В хладилника няма никакво, сложено да се охлажда. Може би собствениците имат винарска изба или минибар някъде тук, но...

— Най-вероятно Делафлот е избрал и донесъл вината, които иска за вечерята — довърши Рурк.

Тя кимна.

— Значи, докато е готвел, е пийвал вино. Приготвил е част от ястията. В хладилника има нещо, миришещо на риба, покрито е... Не вярвам собствениците да са оставили риба, когато са заминали на почивка. Дори аз знам, че не бива. Значи е приготвил част от ястията, сложил е пилето във фурната, измил е зеленчуците за салатата и ги е оставил да се отцеждат. Решава да си даде малко почивка, излиза тук отвън и запалва цигара.

— Почакай, къде са помощниците? Нали майсторите готвачи като него имат работници, които вършат чирашката работа? Белене, кълцане, такива неща... — Рурк огледа злощастния Делафлот. — Малко е късно да го попитаме.

— Ще проверим това. Както и да е, той излиза навън, за да си почине. Мориарити или е с него, или се появява след него. Оръжието е било скрито някъде... Излязъл е след него, защото трябва да е носел оръжието със себе си. Ако го беше скрил, някой, може би градинарят, който идва през деня, би могъл да го намери. Сетне кара жертвата да застане пред онова дърво. Крачка назад, приятел, така, постой ето там... Трябва да действа бързо, преди жертвата да побегне. Няма начин някой да улучи толкова точно по средата на дървото, когато мишената е подвижна.

Ив застана пред вратата на кухнята и повдигна ръка, сякаш държеше оръжие. Премести се с няколко сантиметра, кимна. Би се обзаложила, че компютърна възстановка ще постави убиеца точно на същото място.

— После проверява, за да се увери, че е отбелязал точките, спечелил е рунда. Дали се обажда на Дъдли да потвърди? Прави снимка или кратък клип, нещо, което да занесе на шибания си приятел, за да споделят мига. Влиза вътре, изключва фурната, но щом вижда виното, си казва: „Защо не, по дяволите?“. Взема бутилката и си тръгва.

— Влиза и излиза, без никой да го види. И това е риск.

— Дъдли е бил дегизиран в лунапарка. Сигурно така е направил и Мориарити. И естествено, не е докарал някоя от колите си наблизко, а е използвал наета кола или такси. Трябва да е изминал известно разстояние с изстрелващото устройство. Носел е някаква чанта или калъф за него, друга — за виното. Можем да използваме това.

Мъж, вървящ пеша с чанта или калъф, помисли си Ив. Може да бъде пробив.

— Изглежда е като някого, който носи покупки. Поне да беше оставил виното. Самодоволно алчно копеле.

— Има порта откъм градината — изтъкна Рурк. — По-хитро е да я използва, за да се промъкне покрай оградата, покрай ъгъла, отколкото да мине през къщата и да излезе през главния портал.

— Съжалявам, че се забавих толкова. — Пийбоди се появи, леко запъхтяна. — Метрото... Здравей, Рурк.

— Можеш да влезеш в ролята си — каза ѝ Ив. — А ти вече можеш да бъдеш себе си — обърна се тя към Рурк.

— Е, като себе си мога да ти отделя още няколко минути — предложи той. — Ще намеря охранителната система, ще видя дали там има нещо ценно за теб.

— Можеш да се заемеш с това. Жертвата е Люк Делафлот — започна тя да осведомява Пийбоди. — Частен готвач, един от най-прочутите в бранша.

— Същият модел. С какво е забоден за дървото?

— Предполагаме, че е стрела от харпун.

— Като за китове?

Ив не можа да се сдържи.

— Изглежда ли ти достатъчно голямо, за да прободете кит?

— Но харпунът е за китове, нали? Като в онази книга за лудия тип на кораба и кита. И онзи другият, който се казваше Исаак или Истак... Почакай... — Стисна очи, после широко ги отвори. — Исмаил. „Наричай ме Исмаил.“

— Всеки, който излезе с кораб в морето и се опитва да прободете кит с копие, несъмнено е луд. Предпочитам да те наричам Пийбоди. Това нещо най-вероятно е изстреляно с харпун, който се използва за риби. И за прочути френски готвачи.

Пийбоди присви устни и огледа Делафлот.

— Явно работи.

— Час на смъртта... — започна Ив и я запозна с подробностите.

— Хладнокръвно — отбеляза Пийбоди! — Да накара жертвата да долети чак от Париж, да се труди толкова време в кухнята, а после изведнъж да го намушка още преди пилето да се е опекло.

— Мисля, че точно сега пилето е най-малкият проблем на жертвата. Вероятно е донесъл продуктите със себе си, може би са купени от Париж, защото е френски готвач. Провери това. Искам да открием произхода на вината, които е донесъл. Няма начин да е само отворената бутилка. Провери сам ли е дошъл. Как е стигнал дотук от совалката? Искам часовете. Електронният отдел трябва да провери охранителната система, можем да повикаме и оперативната група и патолога. Собствениците да бъдат уведомени...

Ив млькна, защото Рурк се появи и ѝ каза, че трябва да види нещо важно.

— Да не би Мориарити да го има на запис, заснет от шибаните камери?

— Не — рече той, когато тя закрачи след него. — Но са заснели нещо друго...

Последва го през къщата до малка, добре оборудвана охранителна кабина.

— Няма никакво движение до този момент, седемнадесет и трийсет.

Сякаш вече му бе наредила, той просто натисна бутона за повторение.

Ив проследи колата, която спря до портала.

— Седан последен модел, нюйоркски номера. Пийбоди, провери ги.

Вратите плавно се отвориха.

— Имал е кода или кодова карта, направо е влязъл.

Охранителните камери на къщата засякоха колата отпред.

Шофьорът слезе, пристъпи към входната врата, въведе код.

— Не е нито Дъдли, нито Мориарити. Приблужи го, увеличи. Искам да видя по-добре... — Ив отново замълча, наведе се към монитора. — Това е андроид, по дяволите. Е, добре, хитро. Не са идиоти. Използват андроид, програмират го с кодовете. Влиза, изчаква жертвата, пуска я вътре. Програмиран е да бъде там, да бъде каквото е нужно. Най-вероятно кухненски помощник.

— Не е отбелязано никакво друго движение до пристигането на Деллафлот точно в двадесет часа с шофьор — обясни Рурк. — Вижда се, че наистина андроидът му отваря. И петнайсет минути по-късно охранителната система се изключва. Камери, аларми, ключалки... Това би трябвало да изпрати сигнал до охранителната компания, ако са уведомени, че собствениците отсъстват. Предполагам, че домакините са имали благоразумието да го сторят, така че трябва да е била използвана кодова карта — клонирана, за да продължи да работи на алтернативен режим и да изглежда, че няма прекъсване на услугата.

— „Интеликор“ е в бизнеса с информационни и охранителни системи — изтъкна Пийбоди. — Мориарити лесно може да се добере до клонирана карта.

— А щом системата е изключена, той може да влезе през вратата, без да бъде засечен от камери. Дори не е нужно да въвежда код, защото вратата не е заключена. — Ив закрачи из двора. — Тръгнал си е с колата, не пеша. Защо да вървиш, когато можеш да се качиш на задната седалка и андроидът да те вози? Все пак ще проверим, но надеждите за пробив току-що се изпариха.

— Колата е собственост на Уилоу Гантри — осведоми я Пийбоди. — Ще направя справка.

— Ще се окаже открадната. — Ив видя и последната капка надежда да изчезва. — Трябвала им е само за няколко часа и са програмирали андроида да я задигне. Дори не са си направили труда да извадят диска или прецакат харда. Не ги е било грижа, че ще засечем колата и андроида. Колата е върната обратно там, където е била, или е зарязана другаде, а андроидът вече е разглобен и рециклиран.

— Мога да направя диагностика на системата тук, да потърся кодовете на клонираната карта.

Ив погледна Рурк, поклати глава.

— Ще повикам електронния отдел.

— Е, добре, тогава тръгвам. Но искам да те видя само за момент насаме, лейтенант. Късмет, Пийбоди.

— Ще се видим утре.

— Какво е утре? — попита Ив, когато Рурк я издърпа навън от охранителната кабина.

— Събота.

— Как може вече да е събота?

— Сърди се на петъка. — Той сложи ръце на раменете ѝ и ги стисна, докато очите ѝ срещнаха неговите. — Не можеше да го спасиш.

— Знам го в главата си, но се старая да убедя и останалата част от себе си.

— Постарай се повече.

Той обгърна лицето ѝ и я целуна.

Рурк знаеше какво става в главата ѝ, а и в останалата част... При тази мисъл мъката ѝ стана по-поносима. Обхвана лицето му с ръце и отвърна на целувката му.

— Благодаря за помощта.

Върна се обратно и завари Пийбоди в кухнята да оглежда пилето във фурната.

— Знаеш ли, щяло е да бъде доста вкусно. Значи, Уилоу Гантри, шестдесет и три годишна детегледачка. Няма досие. Порових се още малко и проверих фирмата, за която работи. Със съпруга ѝ, за когото е омъжена от тридесет и осем години, са заминали за два дни при дъщеря си и мъжа ѝ, които очакват второ бебе всеки момент. Карали са до транспо станцията сами.

— Задигната от паркинг за дългосрочен престой? Може би са я оставили някъде на улицата, когато са свършили. Обади се на охраната на летището да се опита да я засече — нареди Ив. — Ако не е там, да направим голяма услуга на семейство Гантри, като я обявим за издирване. Можем да им я върнем.

— Ужасно е да се прибереш у дома и да разбереш, че колата ти е открадната.

— Случват се и по-лоши неща, но защо да го допускаме? Да отидем при градинаря и детето му.

— С детето си ли е тук? — В очите на Пийбоди се изписа ужас. — И то е видяло онова?

— Да, пропуснах ли да ти кажа?

Благодарна, че Пийбоди бе тук, за да поеме малкия, Ив отвори вратата.

Отбеляза, че стаята е помещение за персонала, тук вероятно живееше домашната помощница или някой като Съмърсет. Приятна, хубава стая, просторна и добре уредена.

Униформеният седеше на един от огромните фотьойли и разговаряше с момчето за бейзбол. Добра идея, реши тя и отново се изпълни с благодарност, когато видя, че детето всъщност е голямо момче на около шестнайсет години.

Седеше с баща си на диван с високи странични облегалки и спореше с ченгето за удар от трета база в мача предишната вечер.

Тийнейджърът беше строен, спретнат, с хубава кожа, почти красавец. Навярно сърцата на момичетата се разтуптяваха, когато ги погледне с тези замечтани кафяви очи.

Бащата, също строен и спретнат, държеше в ръце бейзболна шапка и непрекъснато я въртеше с нервни пръсти. Не притежаваше красотата на младежа, а имаше загоряло ръбесто лице и тъмни лъскави коси на ситни къдрици.

Вдигна очи, когато Ив влезе, с изражение на болка и надежда.

— Полицай, ще ми трябва стаята — рече тя.

— Да, лейтенант. Фен на „Метс“ е... — Униформеният поклати глава с престолено съжаление, когато стана. — Човек ги среща какви ли не.

— О, стига!

Момчето се засмя, но погледът му се плъзна към Ив и то несъзнателно се премести малко по-близо до баща си.

— Аз съм лейтенант Далас. — Ив даде знак и на двамата да останат на местата си, когато понечиха да станат. — Това е детектив Пийбоди.

— Аз съм Джеймс Мануел, а това е синът ми — Чаз.

— Тежък ден за вас — каза тя и седна на фотьойла, който полицаят бе освободил. — Работите за господин Фрост и госпожа Симпсън?

— Да. Оформям градините им, поддържам езерото. Имам няколко клиенти в квартала. Те са на почивка. Дори не са били тук, когато се е случило...

— Вече разбрах. Защо със сина ви дойдохте тук тази сутрин?

— Щяхме да заредим хранилката за риби, понеже декоративните шарани трябва да се хранят по-често при горещо време. А и да обновим торфа, да орежем мъртвите...

— Извинявайте, какво да направите?

— Трябва да се орязват увехналите цветове от растенията, храстите. Не бива да падат семена. Това...

— Добре, схващам.

— Щяхме да подхраним почвата. Синът ми дойде с мен да ми помогне. Пристигнахме рано, за да свършим тази работа по поддръжката, докато собствениците отсъстват, така нямаше да ги безпокоим. Беше малко преди разсъмване, когато пристигнахме. Госпожата, тя ми даде кода от задната порта. Имам го от пет години, откакто работя за нея. С него можем да влизаме в градината. Не и в къщата — побърза да добави той. — Не сме влизали вътре.

— Разбирам. Значи сте дошли да свършите работата си през портата. Паркирали сте пикапа и после вие и синът ви сте преминали през градината.

— Да. — Градинарят дълбоко си пое дъх. — Да, госпожо, така направихме.

— Смеехме се — допълни момчето. — Разказах виц и се засмяхме. Аз влязох пръв. Отначало дори не го видяхме. Смеехме се и татко се обърна да заключи портата. Тогава забелязах мъртвеца.

— Сигурно си се изплашил.

Пийбоди се приближи, подпря се на високата облегалка на дивана до момчето.

— Извиках. — Чаз наведе глава. — Мисля, че изпищях като момиче. После отново се засмях, защото помислих, че не е истинско. Не вярвах, че може да е.

— Какво направихте после? — попита Ив.

— Изпуснах инструментите си. — Джеймс потрепери. — Прозвуча като експлозия, поне в главата ми. Втурнах се към мъжа. Мисля, че крещях. Чаз ме сграбчи и ме задърпа.

— Инструментите издрънчаха толкова силно като бомба... Татко се канеше да се опита да издърпа мъжа от дървото. Господи...

Момчето притисна ръка към корема си.

— Искаш ли минута почивка? — Пийбоди докосна рамото му. — Пие ли ти се вода?

— Не, благодаря. Знам, че не бива да се докосва нищо. Все така казват в полицейските сериали. Гледам много по телевизията и все така казват. Не знам как се сетих. Може би не съм. Може би просто не съм искал татко да го докосва. Беше ужасно...

— Махнахме се. Искам да кажа, от градината. Страхувах се, че може все още да има някого тук, а момчето ми... Боях се за сина си.

— Постъпили сте правилно — увери го Ив.

— Взехме инструментите. Не знам защо, но не можех да ги оставя. И побягнахме към пикапа. Позвънихме на деветстотин и единайсет, казахме какво сме видели и къде сме. Заключихме вратите и останахме тук, докато пристигна полицията.

— Бяхте ли виждали човека преди?

— Не, госпожо. — Джеймс поклати глава. — Не мисля. Госпожа Симпсън и господин Фрост са добри хора. Работя за тях от пет години. Не са били те. Не са извършили това. Дори не са тук.

— Знам. Не се тревожете за тях. Къде е персоналът? Кой живее в тази стая?

— Хана, госпожа Уендър. Тя е с тях в Джорджия. Както и Лилиан, която помага за децата. През лятото отиват за месец в другата си къща.

— Имат ли андроид?

— Не, не мисля. Никога не съм виждал. Помагат им Хана, Лилиан и чистачките, които идват по два пъти седмично. И аз...

— А имат ли други хора кода за отваряне на портата и достъп до градината?

— Не знам. Мисля, че Хана трябва да го има, Лилиан също. Лилиан води децата в парка, трябва да влизат и излизат. А Хана пазарува и ходи по други задачи, така че и тя влиза и излиза. Но и двете не са тук. Бил е някой друг. Не знам какво е правел онзи човек тук. Защо някой го е убил точно в този почтен дом.

— Това възнамерявам да узная. Постъпили сте напълно правилно — и двамата. Оттук нататък ние се заемаме.

— Може ли да тръгваме?

— Да. Полицията поиска ли ви информация за контакт, в случай че се наложи отново да разговаряме с вас?

— Да. Записа всичко. Да се обадя ли на господин Фрост? На госпожа Симпсън? Да им кажа ли какво намерихме?

— Ние ще се погрижим.

Станаха и Пийбоди ги изпрати до вратата. Момчето се обърна и срещна погледа на Ив.

— Не е като във филмите. Съвсем различно е.

Тя си спомни за Шон, когато бе застанал до трупа на младата жена в ирландската гора.

— Хората често казват това. Прави са.

18.

Ив сама обходи къщата, за да добие представа за атмосферата, за хората, които живеят в нея. И да се увери напълно, че в жилището няма андроиди.

Намери винарската изба, добре заредена и охранявана. Можеше да повика екип от електронния отдел, за да установят кога за последен път оттам е била изнесена бутилка, но беше убедена, че ще потвърдят тезата ѝ. Сигурна бе, че жертвата е донесла виното от Франция и убиецът го е взел със себе си.

Върна се в кухнята. Даже с оскъдните си познания по готвене, можеше да прецени ситуацията...

Представи си, че отново седи в кухнята на фермерската къща в Ирландия и гледа как Шинейд приготвя закуска.

Имаше ред в тези неща, помисли си тя.

— Какво би направил готвачът първо? Да извади продуктите си, с това бих започнала и аз. Продуктите и приборите. Някои неща се нуждаят от охлаждане, значи би ги сложил в хладилника, докато му потръбват. Пуска музиката, може би си налива чаша вино... — Ив се обърна към Пийбоди. — Обобщи всичко, което имаме. Дали е работил тук и друг път? Трябва да разберем. Ако вече е познавал терена, не е било нужно много време, за да се разположи. — Отвори фурната и погледна фаталното пиле. — Рурк каза, че са нужни около два часа, за да се опече, следователно първо се е заел с него.

— Рурк знае как се приготвя печено пиле?

— Не. Направи справка.

Пийбоди също надникна във фурната и кимна.

— Най-малко деветдесет минути, по-малко за зеленчуците, тях е щял да подреди в тава малко по-късно. Всъщност аз знам как се пече пиле, но не по толкова сложна рецепта. Има сос, а и май е привързал крилата.

— Да, изглежда доста добре. Колко време му е трябвало, докато го сложи във фурната?

— Хм... Щом е професионалист, сигурно го е направил много бързо. Или по-бавно, заради завързаната рецепта. Може би около половин час. Трябвало е да обели и нареже зеленчуците, което означава още малко време, след като е сложил пилето.

— Има нещо от риба тук вътре.

Ив отвори хладилника.

Пийбоди се наведе и помириса.

— Нещо като мус. И това вероятно е отнело време. Има и артишок. Явно се е канел да направи нещо от него. Хайвер — баровско. И толкова много зеленчуци. Жалко, че вече са увехнали.

— Като съберем всичко накуп, работил е тук поне два часа. Както изглежда по бутилката, изпил е две чаши вино. Медицинската експертиза може да го потвърди.

— Знаеш ли какво друго? — С ръце на кръста, Пийбоди внимателно огледа цялата кухня. — Подредена е. Нищо разсипано, никаква разтурия. Когато баба ми готви, изглежда като след ураган. Значи или той, или убиецът е разчистил.

— Мисля, че можем да изключим убиеца. Забърсването на кухненски плот и пъхането на съдове в миялната не е нещо, което Мориарити би сметнал за своя работа.

Но забележката на Пийбоди ѝ помогна да си го представи по-ясно.

— Професионалистът е обичал работното му място да бъде организирано, значи, или сам е разчистил, или е накарал андроида. Ще въведем всичко това в компютъра, ще получим най-вероятната продължителност. Сигурно Мориарити е направил същото. После, когато охранителната система е изключена, трябва само да нареди на андроида да го откара, където иска да отиде.

— Не е шофирал сам дотук. — Ив поклати глава. — Не е искал да мисли за две коли. Може би отново андроидът. Иначе е щяло да се наложи да върви пеш поне няколко преки. Трябвало е да се дегизира по някакъв начин. Да носи онзи харпун в чанта или калъф. Ако е станало така, андроидът го пуска през портала, а той го изпраца за колата. — Пъхна ръце в джобовете си. — Просто е твърде наивно. Защо да ходиш пеша, когато имаш на разположение андроид и крадена кола, а и ще бъдеш с алиби, според модела? Не би искал да губи време.

— Колата му дава прикритие, спестява му дегизировката — добави Пийбоди.

— Има и хубаво, удобно място, където може да отиде, само на пет-шест минути път с кола отгук.

— Основното жилище на Дъдли в Ню Йорк.

— Именно. Андройдът го взема оттам, докарва го дотук. Досетил се е, че жертвата шета в кухнята или си почива в градината. Мориарити трябва само да премине през къщата. Ако жертвата е навън, както е било, Мориарити просто излиза, изчаква готвачът да застане на мушка и го пробожда. Прибира устройството обратно в калъфа, слага виното в някаква чанта, излиза и андройдът го откарва.

— Убийството не е отнело повече от пет-десет минути от момента, в който е влязъл през портала.

Ив обиколи стаята за последен път.

— Искам времето да бъде уточнено, а и ще проверим къде е бил Мориарити снощи, дали ще имат куража взаимно да си осигурят алиби. Отиваме при Дъдли.

— Той е свързан със собствениците — изтъкна Пийбоди. — Значи, ако се придържат към модела, трябва да има алиби.

— Да, но искам да узная какво е. Нека първо да се свържем със стопаните. Трябва да потвърдим, че те не са наели готвача. Сигурно е имал секретарка или администратор. Издири ги, проучи обстоятелствата. Как е бил нает, каква е била уговорката, как е пътувал. И продуктите. Със себе си ли ги е донесъл и ако е така, откъде ги е набавил. Разбери какво е виното. То ще бъде ключът.

— А после?

— Сетне ще подредим всичко, всяка стъпка, всеки пласт, всеки ъгъл. — Ив почувства напирания гняв и се постара да го превърне в решителност. — Ще направим впечатляващо представление, Пийбоди, защото трябва да убедим Уитни, прокурора и всеки друг, който се нуждае от убеждаване, да издаде заповед за обиск. Искам да претършуваме къщите на копелетата, офисите им, игрищата, съблекалните в голф клуба и всичките им жилища по света, по дяволите.

Може би беше наивно и без връзка с разследването, но Ив изпита съдържано задоволство, когато установи, че къщата на Рурк е много по-голяма от тази на Дъдли. И то няколко пъти...

Не беше нещо, което човек би гледал в захлас. Архитектурата ѝ издаваше, че вероятно е била хотел от предвоенния период. Някой с въображение я бе преобразил и превърнал в малък замък, твърде лъскав и модернистичен за нейния вкус.

Или, предположи тя, за вкуса, който бе развила през последните няколко години.

По прозорците, затъмнени със сребристо покритие, проблясваха отраженията на града, който Дъдли можеше самодоволно да гледа от другата страна. Беше предпочел метални скулптури, вместо картини, за украса в преддверието.

Може би те бяха нечия представа за възвишено изкуство, но не и нейната.

Охранителната система я накара да премине през обичайните стъпки, докато млада жена с изваяни форми и прилепнала червена униформа отвори вратата.

— Лейтенант Далас, детектив Пийбоди. Господин Дъдли ще дойде след малко. Извинява се за чакането. Снощи имаше гости, които останаха до доста късно.

Поведе ги през широкото фоайе с интериор в сребристо, червено и тук-там черни щрихи към просторна всекидневна, където на стените се редуваха лъскаво бяло и лъскаво черно, а подът представляваше шахматна дъска в двата цвята.

Безброй мебели блестяха в искрящи цветове, от които Ив реши, че след двамайсет минути биха я заболели очите.

— Почакайте тук, ако обичате. Вече програмирах кафе. Господин Дъдли ще пристигне възможно най-скоро.

— Значи снощи тук е имало купон?

— Да. — Жената се усмихна лъчезарно, показвайки съвършени, ослепителнобели зъби. — Градинско парти. Беше прекрасна вечер. Мисля, че последният гост остана докъм четири сутринта.

— Някои хора просто не се сещат да си тръгнат.

Смехът на Червената униформа беше лъчезарен като усмивката ѝ.

— Не знам какво имате предвид, но господин Дъдли нямаше нищо против, уверявам ви. Господин Мориарити му е много близък приятел.

Ив се усмихна със стиснати устни.

— Не се и съмнявам.

— Ще отида да видя кафето ви.

Ив поклати глава, преди Пийбоди да проговори.

— И аз едва успях да поспя два часа — каза тя, пристъпи към прозорците и се прозина. — Не можа ли онзи градинар да започне работа в по-човешко време? Мъртвият французин нямаше къде да избяга.

— Не ти казах за инцидента в метрото тази сутрин. Имаше някаква авария и трябваше да сляза една спирка по-рано и да трамбовам пеша до местопрестъплението.

— Скапаните дни все започват рано. Медиите ще полудеят след това поредно убийство и командирът ще иска да ги залъжем с нещо.

— Поне медиите не направиха връзка между първите две престъпления. Може би все още не са стигнали дотам.

— Имаме късмет. Но късметът не трае дълго.

Друга жена, млада и пищна, също облечена в червено, дотътри количка с кафе и сребърен панер с кифлички.

— Заповядайте. Да ви донеса ли още нещо?

— Не, няма нужда.

— Непременно опитайте кифличките. Силия ги опече тази сутрин.

Ив огледа панера, когато втората униформа се отдалечи с потракване на токчета.

— Едва ли Силия е била на купона.

— Мога да хапна една кифличка — реши Пийбоди — след сутрешната тренировка.

Когато си избра една, Дъдли влезе.

Очите му блестяха, забеляза Ив, отново благодарение на някакъв опият. Днес не беше с костюм, а с домашни дрехи на баровец. Копелето бе обуло мокасините, с които бе заснето в лунапарка в нощта на убийството на Ейва Крамптън.

— Това е неочаквано сутрешно удоволствие. — Той засия срещу тях. — Надявам се, че сте тук, за да ми съобщите, че сте открили кой е

убил онзи шофьор.

— За съжаление, не.

— Е, добре. Предполагам, че за тези неща е нужно време.

Той си наля кафе, добави три малки кубчета кафява захар и седна удобно на стол със сапфирен цвят.

— Какво мога да направя за вас, дами?

— Извинявайте, че ви безпокоим толкова рано сутринта — започна Ив. — Още повече, след като узнахме, че сте си легнали късно.

— Беше чудесно парти. Всъщност тази сутрин се чувствам много бодър. Подобни вечери са толкова стимулиращи.

— Е, мен тези неща ме изтощават, но хората са различни.

— Така е, нали?

— За жалост, носим обезпокоителни новини — продължи тя. — Ще възразите ли, ако заснемем този разговор? И ще трябва да ви прочета правата. Това е официален разпит, но е просто формалност и няма да има последствия за вас.

— Не възразявам.

— Оценявам съдействието ви. — Ив включи на видеозапис и забеляза, че очите на Дъдли заблестяха малко по-силно.

— Лейтенант Ив Далас и детектив Дилия Пийбоди, разпит на Уинстън Дъдли Четвърти в дома му. — Прочете обновената версия на правата. — Господин Дъдли, имате назначена служителка на име Мерил Симпсън, вярно ли е?

— Да, и е изпълнителен директор на отдел „Маркетинг“. И моя роднина... Далечна. Не, не ми казвайте, че с нея се е случило нещо. Мислех, че със семейството ѝ са заминали за известно време.

— Така е. Но нейната кредитна карта, служебните ѝ данни и домът ѝ са били използвани при убийство.

— Не може да бъде. — Той опря брадичка на дланта си и затвори очи. — Не и отново...

— Боя се, че може. Възможно е данните ѝ да са били взети преди скорошната ви проверка на сигурността. Ако не, значи все още имате проблем.

— Истински кошмар. — Дъдли въздъхна и прокара ръка по платиненорусите си коси. — Мога да ви уверя, че Мерил не е замесена. Тя е не само доверен служител на компанията, а и роднина.

— Няма причина да мислим, че е замесена. Разговарях с нея и съпруга ѝ тази сутрин и ги уведомих за инцидента. Освен това ги посъветвах да не бързат да се връщат в Ню Йорк, но предполагам, че господин Фрост възнамерява да го направи, за да се уверят, че къщата им е в ред.

— Да. Той е много отговорен човек. Колко ужасно. — Дъдли я погледна с тъжни очи. — В дома им, казвате?

— Точно така. С името и данните на госпожа Симпсън е бил нает частен готвач. Люк Делафлот от Париж.

— Делафлот! — Дъдли притисна ръка към гърдите си. Ив се запита дали е репетирали този жест и шокираното изражение пред огледалото. — Не! Господи, той ли е жертвата? Мъртъв ли е?

— Познавате ли го?

— Да, разбира се. Този човек е артист, гений. Наемали сме го, аз и семейството ми, неведнъж за специални случаи. Дори вечерях в неговия ресторант последния път, когато бях в Париж. Как е станало?

— Нямам право да ви разкрия подробностите... все още. Като работодател и роднина, а и заради личното ви познанство с жертвата, трябва да ви попитам къде бяхте снощи между девет часа и полунощ. Явно сте били домакин на парти — продължи Ив. — Ще ви помоля за списък на гостите, поне частичен, за да отхвърлим тази подробност и да се съсредоточим върху версиите в разследването.

— Разбира се. Това е такъв шок. Ще се свържа с отдела по сигурността и ще разпоредя нова проверка.

— Мисля, че е разумно. Отново извинявайте за безпокойството в дома ви с тази разтърсваща новина. Благодаря за отделеното време.

— Винаги съм готов да бъда на ваше разположение при подобни трагични обстоятелства. Това е ужасна трагедия.

Този път си придаде мрачно изражение и Ив си помисли, че избира изразите на лицето, както някой избира подходяща вратовръзка.

— Искам да се обадя на Мерил, да ѝ предложи подкрепа и утеха. Няма да бъде проблем, нали?

— Не. Няма да ви задържаме повече. Ако получим онзи списък на гостите — дори няколко имена, ще ви оставим на мира.

— Веднага ще кажа на Мизи да ви извади копие.

Той стана и отиде до домашния линк.

— Хубави обувки — отбеляза Ив с нехайна усмивка. — Сребърният аксесоар ги прави малко тежкарски, но изглеждат удобни.

— Благодаря, наистина са добри. „Стефани“ неизменно съчетава удобство и стил. Мизи, би ли разпечатала списък на гостите от снощи за лейтенант Далас?... Да, скъпа. Благодаря.

Върна се обратно и взе кафето си.

— Ще бъде готов след минута. Опитвали ли сте някога ястие на Делафлот?

— Не, едва ли...

— Е, ако бяхте, със сигурност щеше да има какво да кажете. — Забрави да изглежда мрачен и тъжен и на лицето му проблесна задоволство. — Изненадан съм, че Рурк не е поръчал, за да ви поглези.

— Жалко, защото вече сме пропуснали шанса си за това. Всъщност повече си падам по италианската кухня — каза Ив, мислейки за пицата, която бяха хапнали с Рурк предната вечер.

Мизи, трета жена с червена униформа, влезе, пристъпвайки пъргаво на токчетата, тънки като клечки за зъби.

— Заповядайте, лейтенант — рече тя. — Списък на гостите, информация за контакт. Има ли друго, с което мога да бъда полезна?

— Това би трябвало да е достатъчно. Отново благодаря. — Ив стана, подаде ръка на Дъдли. — О, съжалявам, загубих представа. Край на разпита.

— Мизи ще ви изпрати. Моля ви, дръжте ме в течение по тези въпроси.

— Първо на вас ще се обадим.

След като излязоха и се качиха в колата, Ив не сдържа самодоволната си усмивка.

— Забеляза ли обувките?

— О, да, и сега ги имаме на запис, с убийствените му крака в тях.

— Убийствени крака ли?

— Да, Дъдли е убиец и краката му са част от него. Солидно алиби — добави Пийбоди. — И първата сексбомба в червено спомена, че Мориарити е бил на партито, което означава, че и той има алиби.

— Лесно се стига с кола оттук до къщата на Симпсън. Изчислих го на шест минути. Може би с минута по-малко по онова време вечерта, но да кажем, дванайсет за отиване и връщане, десет за убийството и още най-много две, за да злорадства и да прибере виното.

Ив за последен път погледна къщата на Дъдли в огледалото за обратно виждане, докато потегляше.

— Голям купон, леят се напитки, хора се шляят навън и в къщата. Кой би забелязал, ако един от гостите се измъкне за по-малко от половин час?

— Малко е съмнително. Но всичките са богаташи, а хората от една черга обикновено се подкрепят. Обзалагам се, че повече от половината, които са били на купона, ще се закълнат, че Мориарити е бил непрестанно сред тях.

— Тогава най-добре да докажем, че не е — поне за времето, което му е било нужно да забодее Делафлот за дървото. Освен това трябва да има връзка от миналото между жертвата и Дъдли. Ще я намерим. Убитият е с десетина години по-възрастен от него, значи не са ходили заедно на училище. За начало ще преровим светските клюки. И ще проучим миналото на жертвата, да видим какво общо има с Дъдли. Дали са пътували до едни и същи места, дали са имали някакви общи интереси.

Включи линка на таблото, обади се на Фийни.

— Да — каза той.

— Имам изображение на Дъдли със същите шибани обувки, с които е бил на Кони Айланд. Можеш ли да ги съпоставиш, да докажеш съвпадение?

— Вероятно. Донеси го, макар че образът от лунапарка не е кристален...

— Идвам сега. Ще ми трябваш с потвърждението по-късно днес. Нужни са ми аргументи, достатъчно убедителни, за да получа заповед за обиск.

— Ще направим каквото можем. Кога по-късно?

— Ще ти се обадя веднага щом разбера.

Затвори.

— Запази конферентна зала.

— За кога?

— Отсега до когато приключа, по дяволите. Имам нужда от повече място, за да чуят повече хора. Нужна ми е по-голяма дъска, а когато уредиш това, и втори компютър. Ще ми трябват Бакстър и Трухарт.

— А на мен ми трябва един милион долара и по-малък задник... Просто ми се изплъзна.

Пийбоди сви рамене, след като Ив изръмжа. И се залови за работа.

На една пряка от Централата комуникаторът на Ив звънна. Отговори от устройството, прикрепено на китката ѝ.

Централа, лейтенант Ив Далас.

— Няма начин, мамка му.

Употребата на нецензурни изрази при официална комуникация се наказва с порицание. Явете се в Сентръл Парк, алеята за джогинг до Грейт Хил. Среща с детективи Рейник и Дженкинсън.

— Във връзка с какво? — попита Ив.

Вероятно убийство. Може би има връзка с предишни, за които се водят разследвания. Молба за спешно отзоваване от детективите. Край.

— Прието. Проклятие! — извика Ив, щом прекъсна трансмисията. — Веднага се обади на някого от двамата.

Ив зави на запад, ругаейки през целия път, и се отправи в обратната посока.

— Рейник — каза Пийбоди на линка на таблото.

— Дано можеш да ми кажеш някаква добра новина — предупреди го Ив.

— Мислим, че е пореден случай за вас, лейтенант. На пръв поглед изглеждаше като самоубийство, но когато пристигнахме и направихме оглед, започна да намирисва на убийство. Проверихме самоличността на жертвата. Ейдриан Джонас. Занимавала се е с нещо, наречено посредническа дейност, за богаташите. Когато искат нещо, тя намира начин да го получат. Била е номер едно, нали се досещате?

Да, помисли си тя и я побиха тръпки. Досещаше се.

— Продължавай.

— Висеше на дърво край алеята, обесена на шибан камшик. Човек не вижда всеки ден жена с вечерен тоалет да виси на камшик. Решихме, че има доста съвпадения с профилите на вашите убити. Обществено място, жертва, смятана за светило в професията си, шантаво оръжие.

— Охранявайте местопрестъплението. — Ив зави към бордюра, не обръщайки внимание на клаксоните. — Занеси записа на Фийни,

уреди останалото. Започни каквото можеш. Прегледай списъка, Пийбоди. На работа. Аз ще поема това с детективите на местопрестъплението.

— Далас, как го е направил, по дяволите? Как е...

— Просто действай. Веднага.

Миг след като Пийбоди слезе и затръшна вратата, Ив включи сирените, вля се в движението и продължи с бясна скорост да се отдалечава от центъра.

Личеше, че Ейдриан Джонас е била красавица, но обесените жертви просто не оставаха красиви. Камшикът се бе врязал в шията ѝ до кръв, а тя бе успяла да забие нокти в кожата, преди да увисне във въздуха.

Обувките ѝ бяха паднали, вероятно при конвулсиите на тялото, при извиването, ритането... Проблясваха долу на тревата.

— Тези двете я забелязали сутринта, докато тичали наблизо. Те са подали сигнала. — Рейник посочи към две жени, притиснати една към друга, които разговаряха с Дженкинсън. — Казали, че някаква жена се е обесила, и изпаднали в истерия. Човек не може да ги упрекне. Униформените пристигнали тук, видели трупа и повикали екип от отдел „Убийства“ за оглед. След като идентифицирахме жертвата и видяхме на какво виси, си помислихме: „Да ни вземат мътните, ако това не е случай за Далас“.

— Е, правилно сте предположили. Часът на смъртта ще се окаже рано тази сутрин, не снощи. Снощи беше ред на Мориарити. Дъдли е направил своя удар в ранните часове днес.

— Познахте. Около три след полунощ. Свършихме работата си и го установихме. Искате ли да поговорите със свидетелите? Мога да ви уверя, че изкопчихме всичко от тях. Тези жени тичат тук три пъти в седмицата заедно за по-безопасно. И двете са чисти. Живеят в една и съща кооперация наблизо, на Стотна и Пето.

— Не, щом вече сте получили информация от тях, освободете ги. Дай ми пет минути тук, Рейник.

— Имате ги, лейтенант.

Ив притисна очите си с пръсти за момент, заповяда си да прогони всичко друго от съзнанието си. „Действай“, нареди тя на себе си, както

преди малко на Пийбоди.

Подмамва я тук, помисли си Ив. Наема я под чужда самоличност, за да не запише името му в графика си. Посреднически услуги. Това означаваше ходене на странни места в странни часове. Изпълняване на прищевки на богатите и ексцентричните. Пристига пръв и я изчаква. Навярно тя го познава, вероятно вече е ползвал услугите ѝ. Би се изненадала да го види, нали? Неочаквано, но никакъв повод за тревога.

Заобиколи трупа. Никакви разкъсвания по дрехите, забеляза Ив. Станало е само с едно замахване с камшика, следователно е тренирал. С един замах го увива около шията ѝ. Мъчително, шокиращо, задушавашо...

Намръщена, Ив приклепна, огледа земята.

Тя пада... Може би застава на четири крака. Ив различи нещо, което приличаше на следи от трева по дланите на жертвата, по коленете ѝ, малко под полата на костюма.

— Но сега трябва да увие камшика около клона. Не е високо. Но не е и нужно, тъй като жертвата е... около метър и шестдесет боса...

— Висока е метър и петдесет и осем според личната карта. Съжалявам, лейтенант. — Дженкинсън сви рамене, когато намръщеното ѝ лице се обърна към него. — Помислих, че говорите на мен.

— Просто разсъждавах на глас. Трябвало е да я окачи на дървото. Той е в добра форма и достатъчно висок, за да се справи. Но е нужна доста сила. Или някакъв стимулант... — Тя се замисли.

„Зеус“ превръщаше хората в богове или поне предизвикваше прилив на адреналин, който ги караше да се мислят за такива.

— Той употребява наркотици. Няколко смръквания за тонус. Може би е донесъл сгъваема стълба. По дяволите, може да е накарал нея да донесе. Качва я, докато се задушава, рита и драска. Закрепя здраво дръжката на камшика, изчаква, докато престане да рита. Не отнема много време, а после се прибира у дома да се похвали на приятеля си, че резултатът е равен.

— Чухме, че снощи е имало друго убийство.

— Да, всички са на крак.

— И ние с Рейник искаме да участваме, Далас. Тези шибаняци имат нужда от здраво сритване.

— В играта сте. Откарай я при Морис. Повикай криминалистите да огледат района като че ли е посипан с диаманти. Дай ми адреса ѝ. Къде е дамската ѝ чанта?

— Нямаше такава. Може някой клошар да е минал оттук и да я е грабнал. Хората са способни на какво ли не.

— И да остави тези обувки? Сигурно могат да се продадат поне за хилядарка. Убиецът е взел чантата ѝ. Трябва да е имала чанта. За грим, кредити, линк. Може би е носела някакъв спрей за самозащита. Взел е чантата, както приятелят му е грабнал виното. Стават все по-непредпазливи — промърмори тя. — Вироглави копелета.

— Има апартамент в Сентръл Парк Уест. Не е изминала дълъг път, за да намери смъртта си. Искаш ли единият от нас да дойде с теб?

— Не. — Ив взе адреса. — Довършете тук. Погрижете се за всяка подробност. И напишете доклад. Ще поработите с Пийбоди върху това. Силвестър Мориарити сигурно е бил свързан с нея по някакъв начин в миналото. Трябва да откриете връзката. Пийбоди ще ви осведоми за всичко. Ако попаднете на друга гореща следа, предайте я на друг детектив. Това е приоритет.

— Няма проблем.

Ив остана още няколко мига, загледана във вече не така красивата Ейдриан Джонас. Сетне се извърна и се отдалечи.

Докато вървеше през парка, извади линка си. Просто трябваше да поговори с него за минута, каза си тя. Трийсет секунди. Може би само да зърне лицето му.

Господи, имаше нужда от нещо.

— Здравейте, лейтенант. — Каро, секретарката на Рурк, се усмихна от екрана. — Изчакайте само момент, ще ви свържа.

— Сигурно е зает с нещо. — Иначе щеше сам да вдигне, помисли си Ив. — Не е важно. Ще му се обадя по-късно.

— Имам нареждане да ви свържа, когато и да се обадите. Защото... Добре ли сте?

Господи, нима толкова си личеше?

— Да.

— Почакайте — каза Каро.

„Постъпих глупаво“, упрекна се Ив. Глупаво бе да го прекъсва, трябваше да го остави да върши работата си... Ала сега дори и да

прекъснеше трансмисията, той веднага щеше да ѝ се обади. Тогава щеше да се чувства още по-глупаво.

— Ив? Какво има?

— Не трябваше... Няма значение, защото вече го направих. Има още една жертва.

— Днес ли?

— В три сутринта, в Сентръл Парк. Просто... Господи! Обесил я е в парка. Използвал е камшик...

— Къде си сега?

— Тръгвам от парка към жилището на жертвата. Трябва да го огледам, да видя как е била наета.

— Дай ми адреса. Ще се срещнем там.

Ив почувства парене в гърлото и осъзна, че емоциите надделяват над усилията ѝ да потисне гнева.

— Не затова прекъснах важния ти разговор. Извинявай.

— Ако не ми дадеш адреса, ще го получа с други средства, които няма да одобриш. Да избегнем кавга за нещо толкова незначително, когато и двамата сме уморени и изнервени.

— Слушай, аз имам своята работа, ти — своята. Съжалявам, че...

— Последен шанс да избегнем кавгата. Ти си малко по-изтощена от мен, така че аз ще спечеля.

Тя изруга, но му даде адреса.

— Ще ти осигуря достъп през охранителната система на сградата.

— Е, това просто е обидно. Ще бъда там след малко.

Значи Рурк отново щеше да се прави на Пийбоди, помисли си тя, докато се качваше в колата. Защо не, по дяволите!

Трябваше да използва всички, които можеше да мобилизира...

19.

Портиерът погледна към колата на Ив, направи гримаса и напусна поста си, за да се приближи. Успя да сложи изкуствена усмивка на лицето си, трябваше да му признае това.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице?

Тя показа значката си и посочи към колата.

— Няколко неща. Първо, погрижи се возилото ми да остане, където съм го паркирала. Второ, осигури ми достъп до апартамента на Ейдриан Джонас. Трето...

— Трябва да се обадя на госпожица Джонас, преди да ви пусна...

— Портиерът отново погледна значката ѝ. — Лейтенант.

— Успех с това начинание. Но сега тя е на път за моргата.

— Господи! — Искреният му шок и съжаление я накараха да изпита угризение, че не бе подходила малко по-тактично. — Госпожица Джонас е мъртва? Какво ѝ се е случило?

— Добре ли я познаваш?

— Най-приятната дама, която човек би могъл да срещне. Винаги намираще добра дума, винаги беше усмихната. При злополука ли е загинала?

— Не, някой умишлено е причинил смъртта ѝ.

— Господи... — повтори той. — Искате да кажете, че някой я е убил? Защо някой би пожелал смъртта на приятна дама като нея?

— Това искам да разбера. Трябва да ме пуснеш... — Ив се вгледа внимателно в табелката с името му. — ... Луис. Ще дойде и консултантът ми. Трябва да пуснеш и него, когато пристигне.

— Само минута.

Той свали стилната си червена шапка със сребриста периферия, наведе глава, затвори очи. Простият жест трогна Ив, накара я да пхне ръце в джобовете си и да го остави да отдаде почит с минута мълчание.

Портиерът въздъхна и отново сложи шапката си. Намести я внимателно.

— Трябва да регистрирам значката ви. — Отиде до вратата, отвори я и зад нея се откри безупречно поддържано фоайе. — И да запиша името на консултанта.

— Нарича се Рурк — заяви Ив и отново извади значката си.

Той рязко вдигна глава и отново се вгледа в значката, още по-внимателно.

— Не се досетих. Извинявайте, че ви забавих, лейтенант Далас.

— Няма проблем.

Значи сградата беше собственост на Рурк. Голяма изненада...

— Качете се с втори асансьор до петдесет и първия етаж и... Господи, не мога да мисля трезво. — Потърка тила си, поклати глава. — Госпожица Уолас вече е там. Пристигна преди около половин час.

— Госпожица Уолас ли?

— Асистентката на госпожица Джонас, а Мирабел, домашната помощница, излезе за малко по някакви сутрешни задачи. Да предам ли на госпожица Уолас, че ще се качите?

— Не. Има ли още някого, който работи за нея или живее в апартамента?

— И Кейти. Мисля, че бихте я нарекли „момиче за всичко“, но днес все още не е пристигнала. Мирабел има свой апартамент до този на госпожица Джонас.

— Добре. Благодаря.

— Апартамент пет хиляди и сто, лейтенант — каза той, докато Ив вървеше към асансьора. — Не желая да се бъркам в работата ви, но бихте ли се опитали да смекчите удара за госпожица Уолас? Ще бъде разтърсващо за нея.

Ив кимна и влезе в асансьора. Едно убийство не можеше да не бъде разтърсващо, помисли си тя. Добави имената, които ѝ бе дал портиерът, към бележките си, докато кабината безшумно и плавно се издигаше към петдесет и първия етаж.

Натисна звънеца до широките двойни врати на апартамент 5100, питайки се как би могла да „смекчи удара“.

Жената, която отвори, имаше огромни буйни черни къдрици и кожа като чистото кафе на Пийбоди. Очите ѝ с цвят на свежи пролетни листа срещнаха погледа на Ив за няколко мига. Достатъчно дълго, за да разбере, че не би имало смисъл от опит за смекчаване.

— Познавам ви. — Дрезгавият глас прозвуча тревожно. — Знам коя сте. Нещо се е случило с Ейдриан. — Устните ѝ затрепериха. — Моля ви, кажете ми го много бързо.

— Трябва да ви уведомя, че Ейдриан Джонас е мъртва. Съжалявам за загубата ви.

Уолас се олюля, но когато Ив се втурна да я хване, застана стабилно на краката си. В нежнозелените ѝ очи заблестяха сълзи, но не потекоха.

— Ейдриан е убита.

— Да.

— Ейдриан е убита — повтори тя. — Не беше тук, когато дойдох. Не отговаряше на линка, а винаги го е правила. Ейдриан е убита.

Това, че жената нямаше да припадне или да се разпищи и да изпадне в истерия, не означаваше, че не е шокирана. Просто реагираха различно.

— Бих искала да вляза — рече Ив. — Какво ще кажете да поседнем?

— Да, чувствам нужда да поседна. Заповядайте.

Отвъд антрето имаше други двойни врати, сега отворени, през които се влизаше в огромен хол с висок таван и широка ивица прозорци. Под тях хитро бяха поставени вградени кресла за седане, вместени между няколко стъклени врати.

Жената избра фотьойл с извити облегалки и бавно се отпусна на него.

— Кога се е случило?

— Рано тази сутрин. Била е открита в Сентръл Парк, близо до Грейт Хил. Знаете ли защо е била там?

— Имаше уговорена среща. В три часа сутринта.

— С кого?

— Дарин... — Гласът ѝ секна. Поклати глава, закашля се. — Дарин Уасински. Клиент. Искаше да уредим сватбената церемония на дъщеря му там и по това време на денонощието. С бъдещия ѝ съпруг са се сгодили на същото място в същия час.

Тя потърка слепоочията си, дишайки тежко.

— Съжалявам. Опитвам се да разсъждавам трезво.

— Спокойно. Искате ли нещо? Вода?

— Не. Той настоя да отиде там, да добие представа как изглежда мястото в този час. Дъщеря му искала нещо романтично, но уникално. Нещо, което никой не е правил. Настояваше Ейдриан да се заеме с организацията. О, господи, и Дарин ли е убит? О, господи!

— Не. Нов клиент ли е?

— Ползвал е услугите ни и преди, лични и професионални. Той е главен изпълнителен директор на нюйоркския клон на „Интеликор“.

Разбира се, помисли си Ив.

— Трябваше да отида с нея. — Гласът ѝ затрепери, докато полагаше усилия да се владее. — Ейдриан е толкова самоуверена, бог знае, че може да се грижи за себе си. Но трябваше да отида с нея. Снощи бяхме на купон и щеше да тръгне направо оттам.

— Къде беше купонът?

— В дома на Уинстън Дъдли. Все още беше във вихъра си, когато си тръгнах, около един и половина. Не знам кога е тръгнала тя. Знаете ли дали...

Ив я прекъсна:

— Лично ли беше уговорена срещата?

— Да. Изпрати имейл вчера следобед. Лейтенант, Дарин не би наранил Ейдриан. Мога да се закълна. Той е прекрасен човек, всеотдаен към семейството си. Затова е готов на такива крайности, за да задоволи тази прищявка на дъщеря си.

— А вие, госпожица Джонас или някой друг от персонала разговаря ли лично с него за организацията?

— Само по имейл. Беше уговорено в последния момент и нищо не би я накарало да отиде, ако Дарин не беше редовен, дългогодишен клиент.

Уговорка с редовен, дългогодишен клиент, когато Джонас вече е била извън офиса си, на партито, на което Дъдли я е поканил, за да бъдат сигурни, че ще бъде там, където я искат...

— Ще ви помоля за разпечатки на имейлите. Госпожица Джонас посредничала ли е някога за господин Мориарити, за господин Дъдли?

— Да. Добри клиенти са. Грабеж ли е било?

— Не.

— Няма начин да е било грабеж. Обучена е за самозащита. Има черен колан по няколко бойни изкуства, а и носеше спрей и паникбутон.

— В чантата си?

— Спря — да. Устройството на ръката ѝ имаше паникбутон. Почти като моето. — Уолас потупа по китката си. — Ейдриан снабди всеки, който работи за нея, с такова нещо. Влизаме на необичайни места, често в необичайни часове. Всички сме преминали курсове по самозащита. Тя се грижеше за безопасността ни — добави Уолас и първата сълза потече по бузата ѝ. — Можете ли да ми кажете какво я е сполетяло?

Ив реши да го изрече бързо.

— Била е обесена.

— Господи, мили боже! — Уолас стана бледа като платно и преплете пръсти в скута си. — Как е възможно това да се случва?

— Знам, че е тежко, но трябва да прегледам онези имейли. Ще помогне, ако мога да огледам и апартамента. Имаше ли работно помещение тук?

— Да... Работим главно в съседната стая, но, разбира се, прехвърляме част от работата и в хола.

— Вие, госпожица Джонас и Кейти?

— О, господи, трябва да кажа на Кейти. Ще дойде едва по обяд. Трябва да ѝ се обадя. И на Бил и Джули.

— Бил и Джули?

— Родителите ѝ. Живеят в Тълса. Тя е оттам...

— Ще им съобщим. Можете да се обадите по-късно днес, след като разговарям с тях.

— Добре. Да. Добре. Притесних се, малко се притесних, когато не беше тук тази сутрин... Но си помислих, че се е върнала на купона след срещата и може би се е прибрала с някого. Не е нещо обичайно, но с Брадфорд Зандър — един от другите поканени, се виждаха понякога. Не отговаряше на линка си, а страшно държеше винаги да отговаряме или поне да даваме знак, че обаждането е прието. Но си казах, че може да е под душа или... После ви видях и веднага разбрах. Имаме цяла папка за вас.

— Какво имате?

— О, не биваше да го издавам... — Уолас изтри сълзите от лицето си с длани. — Ейдриан искаше да бъдем подготвени. Можехте да станете наша клиентка един ден. Затова събирахме материали, главно статии и обща информация. Тя ви се възхищаваше. Силно

вярваше, че една жена трябва да оставя значим отпечатък с това, което прави. И още щом ви видях, разбрах защо не си е у дома и не отговаря на линка. Беше най-добрата ми приятелка на света, а знаех, че сте тук, за да ми кажете, че е мъртва.

Уолас изтри още една сълза, примигна и тежко преглътна.

— Ще откриете кой ѝ е сторил това, нали? Тя би го очаквала от вас. Ще ви заведе в офиса.

Когато станаха, на вратата се позвъни.

— Ще ме извините ли за минута?

Докато тя се отправяше към вратата, Ив застана така, че да не я изпуска от поглед. Видя Рурк да влиза, да хваща ръцете ѝ. Говореше тихо и до нея достигна само утешаващият му тон.

Когато Уолас се обърна, Ив забеляза, че сълзите отново са надделели.

— Ще заведе и двама ви. Ще разпечатам имейлите, които поискахте.

— Ще бъде полезно да ми дадете и списък на хората, които са знаели, че госпожица Джонас ще ходи в парка и кога.

Досадна работа, помисли си Ив, но поне жената щеше да бъде заета с нещо.

— Добре.

Поведе ги през антрето и вече отворените врати на друго огромно помещение.

Още един хол, според Ив проектиран така, че клиентите да се чувстват уютно. Стилните, весело оцветени вградени шкафове навярно приютяваха техника за развлечение и забавление.

По-късно, реши тя, щеше да огледа останалите стаи, личното пространство.

— Можете ли да ми кажете дали е имала неприятности с някого? Недоволен или сърдит клиент? Някакъв личен проблем?

— Никога не е оставяла клиент недоволен. Ако не е точно това, което са търсили, имаше дарба да ги убеждава, че е по-добро от очакванията им. В личен план беше свободна. Казваше, че не е готова за сериозна връзка. Честна дума, не познавам никого, който би ѝ го причинил. Хората я харесваха, което беше част от успеха ѝ. Защото тя се стараяше да дава на хората това, което искат, да бъде харесвана.

Ив влезе в друга стая — малка всекидневна, превърната в офис. Напомни ѝ за кабинета на Майра. Не обзавеждането, осъзна тя, а впечатляващият женски вкус, съчетаващ приятна обстановка и функционалност.

— Ще ви запиша онези имейли на диск, освен ако не държите на разпечатка.

— Не би било зле и двете.

— Добре. — Уолас седна, включи компютъра. Когато беше готова, даде на Ив тънка папка и диск в кутийка.

— Искам да прегледам и част от другата кореспонденция, някои файлове.

— Иска ми се да изтъкна, че тази фирма се крепи на уважение към личността и дискретност. Но точно сега не съм в настроение да ме е грижа за това. И знам, че Ейдриан би се вбесила от случилото се... Извинете, това прозвуча глупаво.

— Не. Прозвуча уместно.

Уолас успя леко да се засмее.

— Освен това би настояла да получите всичко, което ще ви помогне да си свършите работата. Нали ще ми кажете, ако изпратите или копирате някой файл?

— Разбира се.

— Ако нямате нужда от мен, бих искала да остана сама за няколко минути.

— Идете в друга стая — съгласи се Ив. Но когато тя тръгна към вратата, допълни: — Госпожице Уолас, струва ми се, че госпожица Джонас е имала добра преценка за приятели.

— Това беше много мило — отбеляза Рурк.

— Не съм в настроение да бъда мила. Точно сега Ейдриан не е единствената вбесена. Казах ти, че ще се справя.

— Да разбирам ли, че си бясна на мен?

— Не особено — въздъхна Ив. — Малко, но главно защото си тук и мога да излея гнева си върху теб.

— Ако не бях дошъл, нямаше да ми бъдеш сърдита, но и нямаше да съм тук, за да ме използваш като боксова круша.

— Точно сега не се опитвай да ми говориш за логика. Устроили са голям купон, шикозен светски прием, плюс малкото си тайно забавление. Решили са да използват партито и един на друг да си

осигурят алиби, а същевременно да имат примамка за Джонас. Единият се измъква, набучва готвача, а после другият излиза, за да обеси посредничката. И взаимно се прикриват... Мамка му, не ми каза, че сградата е твоя собственост.

— Основният дял, но не това беше грижата ми, когато ми даде адреса. Бегло познавах Ейдриан.

— Клиент ли й беше?

— Не. — Рурк пъхна ръце в джобовете си и закри из стаята. — Сам мога да си посреднича. А ако нямам време или не желая да отделя, това ще сторят Каро и Съмърсет. Но тя имаше отлична репутация. — Докосна рамката на снимка, на която се усмихваха Ейдриан и Уолас, прегърнати през кръста. — Прекрасна жена с много стил и чар — добави той, — и дарба за гъвкаво мислене. Познавам няколко души, които са били нейни клиенти и са работили с нея, лично или чрез Бонита... Уолас — добави той, срещнал недоумяващия поглед на Ив. — Как са я подмамили в парка?

Осведоми го, докато преглеждаше разпечатката на имейлите.

— Онзи човек — Уасински, няма да знае нищо. Трябва да го разпитам, но е също като другите. Просто е използван. Единствената разлика е, че е познавал жертвата.

— Всеки път се добавя нова връзка — изтъкна Рурк.

— Да, и залогът се вдига. Виж, в този имейл я моли да не му се обажда по линк, защото през по-голямата част от деня има важни срещи. И да не оставя гласови съобщения, защото искал да бъде изненада, а жена му можела да чуе съобщенията... Създал този адрес, за да го използва само във връзка с това, вместо обичайния, и да запази кореспонденцията им в тайна, докато мине събитието.

— И не се е усъмнила.

— Той е клиент, когото е познавала от дълго време. Използва имената на дъщеря си и жена си, добавя някоя и друга лична подробност. Дори споменава, че знае, че е поканена на градинското парти у Дъдли. Какво би я накарало да се усъмни? Може би не е най-странната молба, която е получавала.

Ив седна на бюрото й, започна да преглежда най-скорошната кореспонденция.

— Щом си тук и не те използвам като боксова круша, можеш да провериш настолния линк.

— Ще го направя при едно условие. Да престанеш да се самообвиняваш...

— Не се самообвинявам. Не точно. — Погледна снимката и забеляза, че е била права. Ейдриан Джонас наистина е била красавица приживе. — Чувствам, че изоставам в състезанието, и затова двама души са мъртви. Но и знам, че това състезание е нечестно. Нагласено е така, че да не мога да отгатна кой е мишената и да губя време да проверявам хората, чиято самоличност са използвали. И алибитата им.

— Защо губиш време за тези неща, щом знаеш, че хората са невинни, а алибитата на двамата са нагласени?

— Защото не мога да играя по техните правила. Трябва да покажа на съдията, а после и на съдебните заседатели, че съм разследвала, потвърдила и елиминирала. Че съм събрала доказателства. Може Дарин Уасински да е превъртял, да е имал или искал да има интимна връзка с жертвата. Може да е решил да имитира почерка на убийците и да я очисти, защото е отказвала да избяга с него в Мозамбик или защото е заплашвала да каже на жена му, че са мърсували в Мозамбик, когато той е трябвало да бъде в Албакърки по работа.

— Не вярваш в никое от тези неща — дори за миг.

— Дори за част от секундата, но трябва да се провери, потвърди, елиминира. След като оневиня човека, използван за параван, без да оставя никаква сянка на съмнение, нещата опират до модела. До намирането на достатъчно основания и косвени улики за искане на съдебна заповед, за да мога да ги вкарам в стаята за разпити.

Господи, колко искаше да ги види там. Искаше онези самодоволно усмихнати лица в Централата.

— Тези копелета се мислят за адски умни, дяволски хитри... и даже нещо повече. Въобразяват си, че са неприкосновени, защото са богати и влиятелни, а аз трябва да играя по правилата им. Но накрая с тези правила ще ги притисна и закопая... Компютър, изведи адреса на екрана, без съобщение.

Момент, моля... Адресът е закрит. Искате ли да използвате алтернативен?

— Не. Отмяна. Първа стъпка — адресът, използван за примамка, вече е закрит и можеш да се обзаложиш, че е станало от чужд компютър. Трябва да порботим върху това.

— Трябва... — Стъпките и времето, което отнемаше спазването на нейните правила, често го дразнеше, но трябваше да признае, че целта се постига с изпитване на нещата, а не с търсене на по-пряк път. — Много добре. Всеки в електронния отдел може да засече компютъра, който е бил използван за откриването, а после и за закриването на адреса. И те със сигурност го знаят.

— Значи са използвали или компютъра на друг невинен човек, или обществен с фалшива самоличност. Но така оставят следи, макар че засега са напред по пътя... Малки следи, като трохи от бисквита.

Той не можа да сдържи усмивката си и погали косите ѝ.

— Защо точно трохи от бисквита?

— Аз я предпочитам. И вече събрах достатъчно трохи, за да сглобя цяла бисквита. Но си прав за електронния отдел. Ще ги повикам да се заемат с това.

— Мога да ти намеря местонахожденията за по-кратко време, отколкото ще ти отнеме да уредиш идването им.

Ив се поколеба.

— Имаме разрешение. Давай. Все пак ще повикам електронния отдел. Да направят каквото могат, а аз ще се върна в Централата, но първо ще се отбия в моргата. Получават втори труп като бонус.

— Отвратително — отбеляза той.

— Да, но ми помага да не повърна от отвращение. Докато ти търсиш местонахожденията, без да прекрачваш границата на позволеното, аз ще поискам разрешение да огледам другите стаи в жилището на жертвата. Човек никога не знае...

Не попадна на нищо важно в личните помещения на Ейдриан, но потвърди чрез файловете ѝ, че Дъдли и Мориарити са ползвали услугите ѝ в миналото. С позволението на Уолас, използва линка в офиса на жертвата, за да уведоми близките ѝ.

Когато приключи разговора, Рурк се наведе над стола и я целуна по косата.

— Съкрушително за тях, мъчително за теб.

— Сега няма как да мисля за това. — Не можеше да си позволи да даде воля на чувствата си, не и сега. — И двата пъти е използвал

мобилно устройство, вероятно линк за еднократна употреба. За да открие и закрие адреса.

— Едно и също устройство — потвърди Рурк. — Както и за имейлите. Имаме различни места. Ето списъка.

— Трябва да довърша събирането на парчетата. Ти ми спести време, затова няма да те ползвам като боксова круша.

— Отървах кожата, но съм малко разочарован.

— Не знам кога ще се прибера.

— И аз, защото, след като свърша някои свои неща, ще дойда в Централата да видя дали мога да помогна на Фийни.

— Фийни ще се справи и сам, но при девет жертви, не бих отказала ничия помощ. Има ли смисъл да те предупреждавам да не купуваш цял вагон храна за ченгетата?

Той ѝ се усмихна шеговито.

— Никакъв, особено ако съм гладен.

Когато излязоха на улицата, обхвана лицето ѝ с ръце.

— Има ли смисъл да ти казвам да поспиш поне час, дори на пода в офиса си?

— Може би не днес. — Линкът ѝ звънна. — Почакай. Далас слуша.

— Кажу ми, че ме обичаш.

— Не мога. Съпругът ми стои точно до мен. Ще стане подозрителен.

— Няма — заяви Пийбоди, — когато и двамата чуете какво намерих. Познайте чие мамче е имало изпепеляваща връзка с покойния френски готвач. Преди около двацет и пет години.

— Делафлот е чукал майката на Дъдли?

— Така се е говорело, главно на френски. Било голям скандал в Европа навремето. Той бил млад, а тя — все още омъжена за баща му. Напуснала съпруга си, за да заживее с Делафлот. Продължило едва шест месеца, но разрушило брака ѝ и според клюките от онова време, донесло голям срам на семейство Дъдли.

— Е, заслужаваш едно „Много съм привързана към теб“.

— О, искам истинско обяснение в любов.

— Намери ми връзка между Ейдриан Джонас и Мориарити, освен че е бил редовен клиент, и тогава ще говорим за любов. Докъде стигнаха с обувката?

— Досега се рових в статии за извънбрачни връзки, мода, сватби на знаменитости и скандали, свързани с тях. Ще проверя.

— Тръгвам към моргата. Когато приключа там, ще дойда. Излъскай това до блясък, Пийбоди.

— Мисля, че вече блести. Наистина.

Ив затвори.

— Какво за обувката? — попита Рурк, когато тя скочи в колата си.

— Копелето беше със същите обувки, които е засякла камерата, когато го разпитах тази сутрин. Това е още една троха от бисквитата...

Той я проследи с поглед и реши да купи няколко пакета бисквити, преди да отиде в Централата.

Пийбоди отново ѝ се обади, докато вървеше през белия тунел в моргата.

— Все още ли да те обичам? — попита Ив.

— Е, може вече да си готова и за нещо повече. Неофициално Макнаб казва, че ако не е същата проклета обувка, ще я изяде със сос за барбекю.

— Той може да изяде всичко със сос за барбекю. Трябва ми нещо официално.

— Фийни току-що потвърди официално, че обувките, с които беше Дъдли тази сутрин, са същият номер, същата марка и същият цвят като онази от камерата в лунапарка.

— Близо си, но недостатъчно...

— Може да заяви без колебание, че е същата обувка. Вероятността е осемдесет и осем цяло и седем.

— Искам над деветдесет. Виж дали ще може да увеличи образа още малко и да постигне тези деветдесет процента. По-добре са от осемдесет и осем.

— Ще му предам.

Ив пхна линка в джоба си и побутна вратите на залата за аутопсии.

Морис вдигна поглед от масата.

— О, Далас, прекарваме ужасно лято.

— Ще бъде още по-ужасно за самодоволните копелета, преди да приключи.

— Преди да поговорим за това, искам да ти благодаря за събирането утре.

— О, мисля...

— Често усещам, че страня от приятелите. По-лесно е — и по-егоистично, да бъдеш сам. От време на време се нуждая от измъкване от този порочен кръг.

— Да. — Край с разумния ѝ, логичен план да отложи събирането. — Добре.

— Мога ли да те помоля за нещо? Искам да доведе още един човек.

Ив го изгледа с любопитство.

— А, разбира се... Не знаех, че...

— Не е каквото си мислиш. Чейл. Отец Лопес. Станахме добри приятели и знам, че много го цениш. И той е привързан към теб.

„Толкова много привързаност витае във въздуха — помисли си Ив. — Свещеник на купон за ченгета. Но защо не, по дяволите!“

— Никакъв проблем. Ще се радвам да го видя отново.

— Благодаря. А сега за твоята двойна порция.

— Ха, аз го нарекох втори труп като бонус. И двете звучат еднакво цинично.

— Как иначе човек да преживее такова ужасно лято? Впрочем, нашият французин всъщност е от Топика. Казвал се е Марвин Клинк.

— Сериозно ли?

— Пийбоди събра цялата информация, включително и за законната смяна на името. Във всеки случай, предположенията ти от местопрестъплението се потвърдиха. Смъртта е причинена с харпун. А в лабораторията откриха какъв вид е оръжието, мисля, че се нарича пистолет.

— Това не е в твоята компетенция. Свързал си се с Дик?

— Всички влагаме цялата си енергия. А и бях любопитен. Знаеш ли, че той е влюбен?

— Да, вече чух.

— Малко е смущаващо.

— Да! — Ив го потупа по рамото в знак на солидарност. — Слава богу. Мен ме побиват тръпки.

В тъмните му очи проблесна насмешка и това бе първата малка радост на Ив за деня.

— Не е честно, но признавам, че изпитвам същото. Информацията за оръжието трябва вече да е на служебния ти компютър. Отново пробождане в сърцето. С прости думи, върхът е пронизал гърдния кош, преминал е през сърцето и е излязъл през гърба. Стрелата беше извадена, както виждаш, описана и изпратена в лабораторията. Няма други рани. Погълнал е близо двеста и петдесет милилитра бяло вино. Поръчах анализ на вида.

— Имам бутилката.

— И ще получим потвърждение. Хапнал е лека храна няколко часа преди смъртта си. Салата, скариди на грил, аспержи с бял сос и малко количество крем брюле с ванилови зрънца.

Въпреки обстоятелствата, почувства глад.

— Звучи апетитно.

— Дано е било. Има разнообразно стомашно съдържание, вероятно от опитване на онова, което е приготвял, малко сирене и няколко бисквити. Няма наркотици в организма му. Бил е пушач.

— Всичко се връзва.

— Подложил се е на няколко пластични операции — продължи Морис. — Леки. Поддържал е добра форма. Мускулите му са закалени.

— А тя?

Ив се премести до тялото на Ейдриан.

— Не е умряла толкова бързо. Изпила е около половин литър шампанско и е неутрализирала ефекта със „Соубър Ъп“. Ще ти дадем часовете. Малко храна от шведска маса в стомаха ѝ. Хайвер, препечен хляб, горски плодове, сурови зеленчуци — всичко в минимални количества, поети в интервал от четири до два часа преди смъртта ѝ. Няма следи от сексуален контакт, насилствен или доброволен.

Морис повдигна ръката ѝ.

— Има леки протривания на дланите и на коленете — вероятно от падане, дълбоки драскотини по врата, съвпадащи с кръвта и кожата под ноктите ѝ. Забила е нокти в шията си и както виждаш, счупила е три от тях, двата до дъно.

— Дърпала е камшика.

— Опасал е врата ѝ три пъти с един замах. Разкъсал е кожата ето на тези места, задушил я е, притиснал е ларинкса ѝ.

— Не е можела да извика.

— Не. И ако погледнеш... Искаш ли микроскоп?

— Не, виждам. — Но Ив се наведе по-ниско. — Дръпнал я е рязко, може би я е вдигнал във въздуха. После отново, но нагоре — трябва да я е влачил за камшика, докато я окачи на клона. Вратът ѝ не е счупен. — Вдигна поглед към Морис за потвърждение, той кимна. — Значи е било мъчително, ужасяващо и безкрайно. Само минута, може би две, но безкрайни.

— Да, боя се. — Заедно с нея, Морис сведе поглед към трупа. — Мъчила се е.

— Родителите ѝ ще ти се обадят.

— Ще им кажа, че е станало бързо, че не е изпитала болка. — Той докосна ръката на Ив за миг. — Ще искат да вярват в това и ще ми се доверят...

Докато вървеше обратно през белия тунел, на Ив ѝ се прииска и тя да можеше да повярва.

20.

Ив врълетя в общото помещение на отдел „Убийства“ като хала.
— Трухарт.

Той подскочи на стола си и събори малка купчина дискове на пода, когато се изправи и наостри слух.

— Лейтенант!

— Каквото и да правиш в момента, спри. Ще ти изпратя списък с оръжия. Изображения, марки, модели. Серийни номера, които имат. Провери ги. Искам пълен списък на търговци, магазини, колекционери и разрешителни. Потърси връзка с Дъдли и Мориарити, лично, чрез компаниите им — съответно „Дъдли и син“ и „Интеликор“, всички клонове, офиси, или чрез членове на семействата им, живи или мъртви. Включително бившите съпруги и близките им. Някакви въпроси?

Очите му се разшириха като черни дупки в космоса.

— Не, лейтенант.

— Добре. Бакстър.

Той остана на мястото си, леко се усмихна.

— Да.

— Същият списък оръжия. Искам имената и адресите на ловни клубове, ловни или риболовни паркове, където е позволена употребата на арбалет или харпун. Придържай се към най-елитните. Земни и космически.

Чак сега Бакстър се изправи.

— Искаш всеки един във Вселената?

— Да. И когато ги намериш, поискай списък на членовете или клиентите. Открий Дъдли и Мориарити. Тренирали са. Освен това се перчат с уменията си. Използвали са такива оръжия някога, някъде. Рейник, Дженкинсън, искам доклада ви за убийството на Джонас незабавно. Ще работите върху този случай, сякаш Ейдриан Джонас е родната ви майка. Ако Дикхед все още не е готов с камшика, не го оставяйте на мира, докато не приключи. После предайте

информацията на Трухарт и Бакстър. Междувременно намерете експерти по камшиците.

— Експерти ли? — повтори Дженкинсън като ехо.

— Ако ти дам камшик, ще знаеш ли как с един замах да го увиеш три пъти около нечия шия? И то достатъчно силно, за да го обесиш на него? Трябва да се е научил някъде, от някого. Експерти, клубове, тренъори. Намерете ги, свържете се с тях, разпитвайте, докато някой си спомни за Дъдли или Мориарити. Или и за двамата. Човъркайте надълбоко. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна Дженкинсън, а Рейник вдигна палец.

— Кармайкъл.

Когато Ив изрече името, отговориха два гласа.

— Детектив Кармайкъл — уточни тя и униформеният Кармайкъл изглеждаше леко разочарован. — Ще ти дам списък с имена на поканените на снощното парти у Дъдли.

— Лейтенант, не съм запозната с подробностите от това разследване.

— Осведоми я — нареди Ив на Пийбоди. — Когато се запознаеш — продължи тя, — обади се на тези хора. И двамата заподозрени са напуснали приема по някое време: Мориарити най-вероятно малко преди двадесет и два часа, като се е върнал преди двадесет и три; Дъдли от два — два и тридесет до малко след три. Възможно е той да е бил в компанията на последната жертва. Намери някого, който е забелязал, търсил ги е, а не ги е открил. Когато свършиш със списъка на гостите, започни с персонала — постоянния и наетия за приема. Ти, новият.

Ив посочи към млад широкоплещест мъж, прехвърлен в отдела няколко дни преди заминаването ѝ на почивка.

— Детектив Сантяго, лейтенант.

— Добре. Ще работиш с Кармайкъл. — Опита се да си спомни какво урежда Рурк, когато устройва прием. — Може би Дъдли е наел хора да паркират колите. Вероятно някои от гостите са дошли с лимузини от частна фирма. Имало е кетъринг, сервитьори, никой от които няма особена причина да бъде лоялен. Обслужващият персонал е невидим за тях и това е слабост, защото не вземат предвид, че този персонал има очи и уши и кураж да говори. Намерете някого с очи, уши и кураж.

С един поглед се обърна към униформените.

— Нюкърк, Пинг, другият Кармайкъл, правете каквото ви наредят детективите. Ако изникне нещо, дори най-лек полъх на вятъра, веднага да чуя. Общо съвещание и всички доклади — след час. Конферентна зала... Пийбоди? Подготви конферентна зала В след два часа. На работа — заповяда тя. — Тези скапаняци убиват хора с нехайството на дете, което тъпче мравки. Само за да ги гледат как умират. Освен това си мислят, че сме твърде глупави, за да ги спипаме. Ще им докажем, че грешат. Пийбоди, с мен.

Ив тръгна право към автоматичната печка в офиса си за кафе и размаха пръст срещу машината.

— Аз... Не мога да пия повече. — Гласът на Пийбоди издаде искрено съжаление. — Бях на ръба на силите си и поех голяма доза. Сега очите ми стоят отворени, сякаш ще изскочат, и цялата треперя. Все още не съм открила връзка между последната жертва и Мориарити.

— Остави това на полицай Кармайкъл. Защо са с една и съща фамилия? Единият от двамата трябва да я смени. Както и да е, много го бива да се рови в подробности. Да, ти със сигурност щеше да я намериш — добави Ив, преди Пийбоди да възрази. — Но той има свеж поглед и в момента не трепери. Освен това си ми нужна за друго. Почакай минута.

Ив седна, копира получените файлове и ги изпрати на ченгетата според задачите им.

— Виното и продуктите на французина.

При толкова много подробности в ума си, Пийбоди извади бележника си за по-голяма точност.

— Поръчал ги е преди пет седмици.

— Пет седмици. Добър пример за дългосрочно планиране. Дъдли е знаел, че Симпсън и семейството ѝ ще бъдат в Джорджия. Трябвало е да попълни график за отпуските си, а това е ежегодната семейна почивка. Искали са да примамят Делафлот в къщата, да измислят и планират алибитата си, времето. Може би и в това имат опит.

— Заявката е направена по имейл, както вече установих, от нов адрес на Симпсън, с плащане от временна сметка на нейно име. Асистент на жертвата е обяснил, че трябва да бъде изненада за съпруга, Фрост. Интимна, романтична вечеря за двама, на свеж въздух.

— В градината. Всичко е нагласено за градината — добави Ив и кимна.

— Късна вечеря — продължи Пийбоди. — Пътните разходи на жертвата, полетът му със собствена совалка, са били покрити в началото на тази седмица от сметката на Симпсън. Делафлот лично е напазарувал продуктите и виното в деня на отпътуването. Притежавал е основния дял от лозя, наречени „Шато Делафлот“, и е избрал три бутилки „Пуйи-Фюисе“, една „Сотерн“ и три шампанско, всичките с този етикет. Имам годината на реколтата за всяка от тях, защото жертвата е водела подробен отчет за частните си услуги. — Замълча и на лицето ѝ се изписа задоволство. — Освен това, Далас, тъй като клиентката е изтъкнала колко специално е това събитие и че разходите нямат значение, шампанското е от ограничена серия, реколта и етикет. Двущифрени номера, мамка му. Взел е номер четиридесет и осем, четиридесет и девет и петдесет от личния си резерв, който е пазел за специални клиенти.

Усмивката на Ив бавно засия като отражение на задоволството на Пийбоди.

— Може би наистина те обичам.

— Невероятно...

— Ако намерим една от тези бутилки, ще закопаем тези чудовища. Изглади този доклад. След два часа ще го представиш пред прокурора и командира.

— О, господи!

— Обади се на Фийни и му кажи кога и къде. Ще поискам солиден доклад и от него. Нека всички да бъдат готови и да са в конферентната зала навреме. Никакви извинения. После ще повикам командира и Рио за десет минути. Запознай Кармайкъл — и двамата. Ще ти изпратя доклада за Джонас веднага щом го приведа в ред. Сега върви. Затвори вратата.

Ив се обади в офиса на Уитни, после на Рио. След като осигури присъствието им, позвъни на Майра. Ако имаше време, щеше да извика от радост, когато на екрана се появи лицето на временната администраторка.

— О, здравейте, лейтенант. Господи, точно сега доктор Майра има сеанс.

— Ще ѝ изпратя няколко файла. Трябва незабавно да им обърне внимание и да се яви със заключенията си в конферентна зала В, отдел „Убийства“, точно в четиринадесет и петнайсет.

— О, боже, мисля, че има уговорка точно за тогава...

— Това е приоритет номер едно. Ще присъстват също командир Уитни и прокурор Рио. Явяването на доктор Майра е от ключово значение.

— Господи! Ще отменя часа й...

— Добре. Ако има въпроси, може да ми се обади.

Ив прекъсна разговора със секретарката, изстреля доклада, който Пийбоди бе написала за Делафлот, и тези на другите детективи за Джонас до Майра. Прегледа докладите от медицинската експертиза, лабораторията, предварителния оглед на оперативната група.

Когато проясни мислите си, започна да пише своите за всеки от двата случая.

Два пъти става за още кафе и за да направи справка с компютъра за времето, нужно за изминаване на разстоянията от дома на Дъдли до всяко местопрестъпление — пеш и с транспо. Зареди картата си, огледа я, после потвърди с компютъра най-преките маршрути дотам и обратно.

Близо час преди съвещанието, натоварена с всичко, което може да носи, пое към конферентната зала. Излезе от офиса точно когато Дженкинсън свиваше натам.

— Ако имаш да ми казваш нещо, ще говорим в движение.

— Нека ти помогна.

— Няма нужда. Така пазя равновесие.

— Добре. — Той я настигна. — Обадохме се в службата за превози, обичайната, на нашата жертва. Откарали са я до къщата на Дъдли и е казала на шофьора, че ще му звънне, за да му каже кога да дойде отново. Резервацията е включвала и връщане, откарване до парка и обратно, или — в зависимост от времето, направо до парка. Оставила я е отворена.

— Мислела е, ако партито е скапано, да се измъкне рано и първо да се прибере у дома, преди да отиде на срещата.

— Да, но всъщност напълно е отменила вземането оттам около два след полунощ.

Ив усети как на лицето ѝ отново бавно се появи усмивка.

— Защото си е уредила друг транспорт.

— Проверихме всяка лицензирана таксиметрова компания в Манхатън. Никой не е приемал заявка от това място между два и три сутринта. И никой не е оставил клиент в този интервал до входа на парка за Грейт Хил. Можем да заключим, че...

— Че е била откарана безплатно — довърши Ив и кимна към вратата на конферентната зала. — От Дъдли.

— Това е нашето предположение. — Той отвори вратата и влезе след нея. — До момента Кармайкъл и новият не са попаднали на никого, но разпитват дали някой е видял жертвата и Дъдли да се мотаят заедно между два и два и половина след полунощ.

— Добре. — Тя стовари нещата си на конферентната маса. — Със сигурност не е вървяла пеша от приема до местопрестъплението в парка с онези обувки. Не е имало причина да отменя заявката си за превоз, освен ако не си е уредила друг транспорт, а установихме, че не е направила друга заявка.

Много гости на партито, помисли си тя, много други възможности за придвижване. Това беше аргумент за отказ, който на всяка цена трябваше да обори.

— Ще настояваме за заповед за обиск на всички коли на Дъдли за нейна ДНК. Ако открием нейни отпечатъци, дори един косъм, твърденията ни ще имат повече тежест.

— Мисля, че другият Кармайкъл е попаднал на нещо, защото започна да издава онези звуци, които се изтръгват от гърлото му в подобен случай.

— Да, онова ръмжене. Добре.

— Рейник срита Дикхед да побърза и той се постара. Камшикът е австралийски, от кожа на шибано кенгуру.

— Онези скачащи същества с торби на корема?

— Да. Кенгуру, мамка му. Дълъг е два метра и десет, три и десет с дръжката, а тя е стоманена. Дикхед каза, че е намазан с някакво мазило за кожа, и работи по установяването на марката. Все още не е открил кога е направен, но казва, че не е антика. Ръчна изработка е. Затова накарахме Трухарт да издири австралийските майстори на камшици. Когато Дикхед е готов с останалото, това ще стесни кръга. Знаеш ли, че онзи смотаняк е влюбен? — добави той.

— Да, да...

— Тръпки ме побиват.

— Всички казваме така. Продължавай, Дженкинсън.

Ив започна сама да подрежда материалите си на таблото.

Беше отбелязала половината времеви отрязъци, когато влезе другият Кармайкъл, издавайки ръмжащи звуци.

— Шефе, открих нещо.

— Дай ми го — каза тя и продължи работата си.

— Джонас е работила като администратор в хотел „Кенеди“ на Парк Авеню. Започнала като асистент веднага след колежа. Дядото на Мориарити е бил съсобственик на този хотел, с двама съдружници. Избирали са това място за много важни бизнес събития, а и лични. Влагали са значителни средства.

Ив откъсна поглед от таблото само за да даде знак, че оценява постигнатия пробив.

— Когато се споминал, той оставил дяла си на Мориарити, внука, който преди около десет години го продал. Жертвата все още работела там. Започнала собствен бизнес една година след продажбата. В „Ню Йоркър“ била публикувана статия за нея, преди да напусне, в която се разказвало как момиче от Средния запад е станало главен администратор на един от най-престижните хотели в Ню Йорк.

— И е използвала това като капитал, за да създаде собствена фирма. Умно. Добра работа, Кармайкъл. Оформи това в стегнат доклад, приложи статията и други материали от медиите, които можеш да намериш.

Всичко се подреждаше, каза си тя, троха по троха...

Когато таблото ѝ бе готово, седна пред компютъра да прегледа изображенията и информацията, които искаше на екрана.

— Лейтенант? Извинявайте за прекъсването.

— Ако имаш нещо ценно, Трухарт, значи не е прекъсване. Ако не, изчезвай.

— За харпуна е.

— Говори.

— В лабораторията са провели тестове. Проучили са механизма и стрелата и са проверили стандартите. Оказва се, че изстрелващото устройство...

— Това са празни приказки, говори по същество.

— Хм... И стрелата, и пистолетът не отговарят на приетите стандарти за риболова тук, в САЩ, и в Европа, както и в някои други държави. Бакстър получи потвърждения за турнири, клубове и организации. Господин Беренски...

— Господи. — Тя побутна стола си назад и впери поглед в него.
— Винаги ли го наричаш така?

Трухарт леко се изчерви.

— Е, невинаги. Заключение то му е, че оръжието е произведено или преди приемането на стандарта, защото е американско, или в нарушение на закона. Повече клони към второто, защото според него е направено преди пет или най-много десет години. На някои от вътрешните части има сериен номер, който проследих до компания във Флорида. Една от дъщерните фирми на Мориарити, от клона „Спорт-Тек“.

Тя изпъна крака, усмихна се, но изразът на очите ѝ остана равнодушен и хладен.

— Така ли?

— Имам информацията, лейтенант, ако искате потвърждение.

— Въпросът ми беше риторичен. Продължавай да ровиш. Искам да поставя това оръжие в ръцете на Мориарити. — Ив смръщи вежди, когато влезе Бакстър. — Все още не съм приключила с твоето момче.

— Идвам да добавя нещо изключително ценно към онова, което той ти донесе току-що. И двамата заподозрени са членували в клуб по риболов и гмуркане, но са се отказали от членството си. Два пъти — преди пет години и миналата зима, са били домакини на частно островно забавление за петдесетина най-близки приятели. Забавлението е включвало гмуркане, спортен риболов от избрана яхта и стрелба с харпун. Както и други водни спортове. Участвали са няколко знаменитости, филмови звезди и други подобни. Било е широко отразено в медиите.

— Отлично, мамка му!

— И не само това. Получих по няколко реда от експерти и инструктори по боравене с камшик. Повече са, отколкото предполагаш.

— Разходи се до Австралия.

— Благодаря. Винаги съм искал.

— Виртуално. Камшикът е от кожа на кенгуру. Може би Дъдли е вземал уроци от онзи, който го е изработил. Добави като критерий

камшици от кенгуру, ръчна изработка.

— Веднага ще стартирам търсене, но времето напредва, Далас, ако ме искаш тук за съвещанието.

— Стартирай го и ела. Събери всичко, което имаш, и му придай стегнат вид. Трябва да бъдем убедителни.

Когато и двамата излязоха, тя стана и отиде до автоматичната печка в залата за нова доза кафе, но си спомни, че не е заредила от истинското, с което бе свикнала напоследък.

— Мамка му! Понякога човек просто трябва да се примири и да го преглътне. Буквално.

Програмира дълго, чисто. И когато ароматът стигна до нея, се усмихна. Беше от нейната марка.

— Пийбоди, май наистина те обичам.

Отпи глътка и не обърна внимание на треперенето на пръстите си от високата доза кофеин, когато влезе Фийни.

— Получих твоите деветдесет процента. Деветдесет цяло и едно, повече не е възможно. Дай ми това.

Грабна кафето ѝ и го изпи на един дъх. Погледна я.

— Май ти се нуждаеш от кафе повече от мен. Изглеждаш, сякаш не си спала от седмица.

— Четирима мъртви, Фийни, за още по-кратко време. А тези? — Ив посочи към страната на таблото, от която бе подредила снимките на другите жертви. — И всичките от по-рано. Тренировките им... Възможно е днес или утре тук да се появи и друго лице. А какво имам аз?

Зарови пръсти в косите си, потърка очи.

— Сякаш плета паяжини. От няколко нишки... Това, което имам, разкрива мотив, оръжие и възможност, но не е попадение в десетката. А трябва да убедя прокурора и Уитни, че ще стане.

— Вярваш ли, че ще успееш?

Когато тя се поколеба, Фийни закачливо я смушка в рамото.

— Трябва да повярваш, иначе и те няма да ти повярват. Не губи нито моето време, нито на когото и да било.

— Знам... Уморена съм. Ядосана и изнервена.

— Бих ти казал да пийнеш нещо ободряващо, но сигурно вече си погълнала конска доза кафе. — Критично я огледа от главата до петите. — Върви поне да направиш нещо с лицето си...

— Какво по-точно?

— Ами каквито трикове прилагате вие, жените. Едно е да изглеждаш преуморена от работа, а друго — изтормозена, когато се опитваш да получиш съдебна заповед.

— Мислиш, че заради онова, което имам между краката, съм длъжна да нося грим?

— За бога, Далас, не е нужно да бъдеш толкова цинична. Вземи назаем, за бога. Нали не искаш, когато те видят, да си помислят: „Господи, Далас отчаяно се нуждае от сън“? Нали трябва да мислят за онова, което им показваш.

— Добре де... Мамка му. — Ив рязко извади комуникатора си. — Пийбоди, включи на режим „Поверително“.

— Какво има? Пробив?

— Нали никой не ни слуша?

— Да, какво...

— Имаш ли нещо за разкрасяване?

— А... Разбира се. Имам чантичка с грим в бюрото си... Толкова зле ли изглеждам?

— За мен е. И ако кажеш дума на някого, дори гък, ще изтръгна езика ти с голи ръце и ще го хвърля на първото бясно куче, което намеря. Ела в банята и донеси онези щуротии... — Затвори. — Сега доволен ли си? — попита тя Фийни и излезе с гневна походка.

Бяха й нужни само пет минути, и то с опитите на Пийбоди да й даде съвет и напътствия. Първото, което Ив направи, бе да пхне глава под чешмата, да стисне зъби и да пусне студената вода докрай.

Поне шокът прогони чувството на изтощение.

Прикри тъмните кръгове под очите си, добави малко цвят на бузите, защото трябваше да признае, че изглеждат хлътнали и бледи.

— Това е.

— Имам хубави гланцови за устни, страхотен молив за очи и малко...

— Това е — повтори Ив, приглади мокрите си коси и се върна в конферентната зала.

Ароматът на храна я подсети, че е ужасно гладна. През няколкото минути, откакто бе излязла, някой беше донесъл още една маса и я бе отрупал със сандвичи и пици.

Рурк й подаде малък италиански сандвич.

— Яж. Ще мислиш по-трезво. А по-късно можеш да хапнеш и бисквита.

Не възрази, отхапа голям залък. И просто затвори очи.

— Добре... Донесъл си бисквити?

— Реших, че е уместно. Сега вземи това болкоуспокояващо. Няма смисъл да започваш съвещанието с главоболие. Само едно хапче — добави той, пъкна го в устата й и й подаде бутилка вода. — Хидратирай се.

— Господи, стига... — Ив глътна вода, отхапа още от сандвича. — Аз командвам тук.

Той приглади влажен кичур от косите й.

— И ти отива. В отдела ти цари оживление.

— Трябват ми пет минути спокойствие...

— Я виж, храна!

Макнаб, явно надушил пицата от електронния отдел, поведе нашествието.

— Използвай петте си минути — каза й Рурк и тя кимна.

Ив се задоволи да отиде до прозореца и да изключи сетивата си за глъчката, която вдигаха полицаите, нападащи огромното количество безплатна храна.

Когато чу гласа на командира, тя се обърна. Майра влезе и отиде право при нея.

— Не успях да се измъкна по-рано.

— А можа ли да прегледаш нещо от онова, което ти изпратих?

— Прочетох всичко. Имаш доста убедителни доводи. Ако имахме на разположение още час, мисля, че щяхме да доизгладим няколко от тях.

— Вече е средата на работния ден, а и е петък. През юли, когато половината от хората отиват някъде другаде за уикенда. Трябва да изложя всичко това пред Рио, да я убедя да разговаря със съдия за заповеди. Искам да приключа случая преди края на седмицата. Чакаме само нея, така че... А, ето я. Ще започна съвещанието.

Застана в средата на стаята.

— Полицаи, детективи, заемете местата си. Ако продължавате да се тъпчете, правете го тихо. Командир Уитни, благодаря ви, че отделихте време.

Той кимна, седна. Беше си взел две парчета пица в чиния и изглеждаше някак гузен... Тя не бе сигурна какво да мисли.

— Жена му не одобрява да яде между основните хранения — прошепна Фийни в ухото ѝ.

— Мислех, че аз съм пропуснала обяда — вметна Рио, избра си стол и задържа парче сандвич.

Ив изчака шушуканията, шумоленето и смехът да утихнат. Погледна Рурк. Не беше седнал, а се бе облегнал на стената до прозорците.

Тя отиде до вратата на конферентната зала, затвори я и се върна в средата на стаята.

— Искам всички да насочите вниманието си към таблото. — С лазерна показалка маркира всяка снимка. — Мели Бристоу, Зимбабве, Африка — започна Ив и назова всички жертви. — Всички тези хора са убити от Уинстън Дъдли и Силвестър Мориарити. Знам това с абсолютна сигурност, както и че отново ще убият, ако не бъдат спрени.

Изчака да възприемат думите ѝ, само няколко мига тишина.

— С детектив Пийбоди събрахме доказателства, които вярвам, че са достатъчни за получаване на заповеди за обиск на жилищата, офисите и колите на заподозрените. След убийството на Ейдриан Джонас към разследващия екип се присъединиха и детективите Рейник и Дженкинсън. По-рано днес следобед възложих на всеки полицай конкретна задача във връзка с това разследване. Заедно добавихме още по-солидни доказателства. Усилията ни бяха подкрепени от електронния отдел, доктор Майра и експерт-консултант, цивилен... Мели Бристоу — отново каза тя и зареди информацията с гласова команда на екрана.

Беше нужно време, но не бе припряна. Подробно ги осведоми за всяка жертва, всяка връзка и съвпадение. Покани всеки от екипа да изложи резултатите от проучванията си и накрая ги обобщи.

— Обувките. — Рио посочи към тях. — Колко са продадени от този модел в този цвят?

— Кажи, Пийбоди.

— Три чифта, от нюйоркски търговци. Получих потвърждение, че единият от купувачите е бил в Нова Зеландия в нощта на убийството. Вторият живее в Пенсилвания и е на осемдесет и три години. Въпреки че не мога да установя със сигурност къде се е

намирал във въпросното време, не отговаря на ръста и телосложението, които електронният отдел успя да определи по изображението от охранителната камера в парка. По-нисък е с петнайсет сантиметра, по-лек поне с десет килограма.

— Добре, но със сигурност има и други по света. И защитата ще изтъкне това.

— По-малко от седемдесет и пет чифта, продадени до датата на убийството — каза Ив. — Пийбоди вече елиминира четиридесет и три.

— Станаха четиридесет и шест, лейтенант.

— Още по-убедително.

— Алибитата — започна Рио. Докато с Ив спореха, линкът на Бакстър звънна. Той погледна дисплея, повдигна пръст срещу Далас и излезе от стаята.

— Някои хора се кълнат, че са били там през цялото време — продължи Ив. — Други твърдят, че не си спомнят да са виждали единия или и двамата за дълги периоди. Трети просто нямат спомени нито за едното, нито за другото. Ако не можеш да оспориш толкова крехко алиби, значи не си вършиш работата.

— Не ме учи как да я върша — сопна се Рио. — Работата ми е да подлагам на съмнение всеки аспект. Ако погнеш тези двамата, преди да сме готови, може да се измъкнат. Шефът ми няма да издаде заповеди за арест, ако не вярва, че може да ги осъди. Това са богати хора, които могат да си позволят армия от много хитри адвокати.

— Не ме интересува колко са...

— Лейтенант. — Бакстър се върна в стаята. — Извинявайте за прекъсването. Трябва да ми отделите минута.

Тя се приближи, изслуша го, кимна.

— Кажете го на всички.

— Току-що разговарях по линк с един от най-уважаваните експерти и майстори на камшици. От телешка, змийска и каква ли не кожа. Потвърждава, че той е изработил оръжието на убийството за Леона Блум, която заявила, че го поръчва като подарък за приятел. Платила камшика и серия уроци. Майсторът пази много подробна информация и се гордее с работата си. Уроците били взети от Уинстън Дъдли Четвърти преди шест години в Сидни.

— Това е нещо ценно — отбеляза Рио.

— Експертът помни Дъдли — продължи Бакстър. — Помни, че приел уроците много сериозно. Не само използвал платения пакет, а и добавил още една серия. Човекът казва, че накрая Дъдли бил доста добър с камшика.

— Много, много добре — покашля се Рио.

— Право в десетката — каза Ив. — Какво друго ти трябва? Да видиш с очите си как убиват някого? Имаме връзка между оръжията и хората, жертвите и тях. Мориарити ще се окаже собственик на арбалета и харпуна, а Дъдли все още пази някъде калъфа, в който е носел байонета. Повярвай. Получихме доказателства за камшика. Всеки път запазват част от оръжието за спомен, за да злорадстват. Няма начин да разберем кой е следващият набеязан, но има такъв... — Ив упорито продължи в тази насока. — Това са обсебени хора, които няма да се спрат пред нищо. Не могат да спрат — настоя тя. — Прекалено много им харесва и в момента резултатът е равен. Няма да спрат, докато единият от двамата не пропусне да отбележи точка, ала дори тогава няма да престанат. След като цял живот са си играли на работа, практикували са различни спортове или просто са прекарвали времето си в игри, най-сетне са открили нещо, в което наистина са добри, нещо, което страстно споделят — като любовници. Хората, които убиват, са важни за тях само като средства, чрез които утвърждават собствената си значимост. Но на всяка от жертвите ѝ липсва това, което двамата разбират като благородническо потекло — привилегията да бъдат важни личности по рождение. Обсебени хора — повтори тя. — Няма да се откажат от наркотика си. И са сродни души, по дяволите, няма да изоставят и връзката помежду си. Може да я пренесат другаде — в Европа, Южна Америка, Азия, да забъркат нови съставки, когато им омръзне в Ню Йорк.

— Мисля, че ще останат тук, докато завършат това състезание — тихо заговори Майра. — Съгласна съм с преценката на лейтенанта. Тези хора изпитват нужда да задоволяват страстта си, капризите си, стремежа си към близост един с друг. Трябва да си угаждат и това е най-висшата им форма на конкуренция и партньорство. Работят заедно, дори когато се състезават. Да убият двама души един след друг. Да използват едно и също алиби, това е било различно изживяване. Нова тръпка и по-силна връзка. Може да продължат по същия модел

или нещо още по-самонадеяно. И отново да убият заедно. Мисля, че ще се опитат да задоволят тази своя страст с теб, Ив...

21.

Беше се запитал дали се е досетила, но сега разбра, че не е стигнала дотам. Просто не си бе дала сметка колко точно се вписва в профила на жертвите.

Беше най-добрата в това, с което се занимаваше, и известна със способностите си, особено след успеха на книгата на Надин. Сама бе постигнала всичко.

Не можеше да бъде наета от някого, но служеше на обществото.

А връзката, мамка му, беше чрез Рурк, нали?

Вече си даваше сметка за това и проклета да бъде, ако сега той не умуваше как да използва себе си като примамка.

— Значи, според теб аз съм набелязана жертва — обърна се Ив към Майра.

— Според мен не само идеално пасваш, а ще бъдеш най-ценният трофей за тях. Избрали са момента за първото убийство така, че да има голяма вероятност ти да поемеш случая — напомни ѝ Майра. — Дори и да не беше, щеше да се включиш в разследването по някакъв начин след второто убийство, което е свързано с Рурк чрез мястото. Отговаряш на изискванията им за подходяща жертва. Известна си като една от най-добрите в своята област. Прочула си се с това, което правиш.

— Не съм била свързана с тях в миналото.

Но тя погледна към Рурк и млъкна.

— Разбира се, че си — спокойно каза той, — защото аз съм имал общи бизнес интереси с тях. Ако приемат тези неща лично, имат причина да изпитват враждебност към мен заради някои от сделките ми.

Ив пъкна ръце в предните си джобове.

— Защо не са набелязали теб?

Рурк се усмихна.

— Би било забавно, а? Но не се вписвам — добави той. — Нито предоставям услуги, нито съм за продан. Да закриляте и служите,

лейтенант, това е професионалният ви дълг. Ако за момент се опиташ да поразсъждаваш като тях, вместо да мислиш как да им устроиш клопка, ще проумееш, че си скъпо удоволствие. И то мое. От тяхна гледна точка, аз съм те купил с парите си...

Долавяше яростта ѝ, горещите изблици, и продължи да я гледа, облегнат на стената.

Но тя запази самообладание. Тази сила на волята бе достойна за възхищение. Просто кимна.

— Искам да помисля върху това, да го обсъдим по-задълбочено, но излагането на доказателствата, събрани досега, и получаването на съдебни заповеди е приоритет и главна цел. Имаш ли достатъчно за представяне пред шефа си, Рио?

— Ще му занеса това и ще настоявам. — Рио остана на мястото си, огледа таблата и екраните. — Имате куп косвени улики, които се равняват на солиден аргумент за заповеди за обиск. Но нямаш шанс за арест. И навярно го знаеш — добави тя. — Убеди мен и аз ще убедя главния прокурор. Убеждаването на съдия да издаде заповеди за обиск на домовете на двама мъже без криминално минало, при техния произход, връзки и влияние... за това ще бъде нужна работа и ще отнеме време. — Стана от стола си. — Най-добре е да започна час по-скоро. Няма да бъде никак лесно. Ще се обадя.

— Да направим този куп косвени доказателства още по-голям — каза Ив, когато Рио излезе. — Продължавайте да ровите, докато изкопчите по още нещо с хитрост. Ще натрупаме всичко и ще ги пипнем. Отново на работа. Доктор Майра — заговори тя, докато ченгетата се изнизваха един по един, — ако може, отделете ми още няколко минути. Командир Уитни, ще ви осведомя подробно.

— Мисля да остана.

— Добре, сър. Пийбоди, координирай...

— Щом партньорът ми се кани да се наниже на кукичка като стръв, държа да участвам в стратегическото заседание.

— Стръвта има нужда от електронния отдел. — Фийни си взе парче Маринован зеленчук от масата и захрупа.

— Засега не планирам подобна акция... — Чувстваше се буквално обсадена. — Ще бъде само резервен план, ако Рио не успее да издейства заповедите. Мисля, че ще ги получим, само престанете да кръжите около мен. Извинения, командир.

— Няма за какво.

— Доктор Майра, ако аз съм мишена, вероятно вече са избрали мястото и оръжието, ако не и часа.

— Съгласна съм. Предполагам, че ти е трябвало да бъдеш последния им трофей — поне тук, в Ню Йорк, и поне на този етап от състезанието. Всичко сочи, че изпитват удоволствие от конкуренцията, от резултата, така че едва ли биха те набеязали точно сега за последния рунд. Но...

— Ако получим заповедите за обиск, това ще усложни обстоятелствата. — Ив кимна. — Ще се ядосат и ще го приемат като предизвикателство. Ще опитат късмета си с мен по-скоро.

— Не мога да не се съглася. Оставят следи от себе си и от оръжието на всяко местопрестъпление. Правят така, че да бъдат свързани с убийствата, но косвено, за да поискаш да се срещнеш с тях. Състезават се един с друг и същевременно, като отбор, се състезават с теб.

— И мамят.

Рурк взе бутилка вода от масата.

— Когато се опитаха да играят нечестно срещу теб, ти ги разби. На голф. — Тя сви рамене. — Не съм убедена, че нямаше да бъдеш повълнуваща мишена. Не си обслужващ персонал, добре, но за теб работят цяла вселена хора, които са. Вече си техен конкурент, когото презират, защото си имал наглостта сам да изградиш състояние, вместо да го наследиш. Обзалагам се, че някога си излизал с жени, с които те са имали връзки.

Той бавно отпи вода.

— Ще кажа само, че вече имам по-добър вкус. После ще изтъкна това, което вече трябва да знаеш много добре. Няма по-добър начин да ме засегнат, отколкото да убият жена ми.

— Която си купил с пари?

Е, добре, това не преставаше да я гложди, помисли си той. И поради някаква извратена причина, нейната реакция уталожи собствения му гняв.

— Да, за тях. Те не разбират нито теб, нито мен. И определено не разбират любовта. Съгласна ли сте, доктор Майра?

— Да. И предпочитат да убиват жени. Можеш да прецениш процентите. — Майра посочи към таблото. — Убивали са и мъже — и

определено ще продължат, ако не бъдат спрени. Но жените са предпочитаните мишени, защото и двамата ги смятат за вещи, които могат да бъдат използвани и захвърлени. За нещо по-нисше...

— Особено Дъдли — отбеляза Ив. — Обгражда се с тях като харем. Добре... — отново кимна тя. — Трябва да съставим план. Съдебните заповеди може да се окажат достатъчни, за да напредна, но можем да измислим нещо, което да ускори нещата.

— Но ако чакаш Рио да се обади — възрази Пийбоди, — можем да използваме времето, за да изградим по-добра стратегия, резервен план.

Фийни поклати глава.

— Тя хвърля топката, те реагират. Така ще ги поставим в отбранителна позиция. Ще трябва да побързат с хода си, и то когато са неподготвени. Няма да я подмамят, защото тя ще ги подмами. Можем да ти сложим камера и микрофон.

— Имам това.

Ив завъртя китката си и очите на Фийни се присвиха.

— Дай да го видя. Свали го — каза ѝ той, когато протегна ръката си. — Няма да го задигна.

Изпълни молбата му и Фийни отнесе устройството до един стол да го огледа отблизо.

— Ще се изправя срещу тях. Бясна съм. — Ив сви юмрук пред гърдите си. — Вече имаме цял куп трупове, два за един ден. Аз съм най-добрата, а те бягат в кръг около мен. Знам, че са замесени — продължи тя и zakрачи. — Толкова стрелки сочат към тях, но все още трупат точки, докато аз се въртя. Правят така, че да изглеждам некомпетентна.

Можеше да се справи с това, каза си тя. Да, щеше да се справи.

— Командирът диша във врата ми, съпругът ми се сърди заради многото часове, които прекарвам на работа. Започвам да приличам на идиотка, което никак не ми харесва. Ще подпаля нечий задник.

— Колко ще им дадеш? — попита Уитни.

— Колкото те ми дават. Косвена връзка, но искам нещата да изглеждат лични. За тях, за мен. Разполагам с неограничен бюджет — реши Ив. — Да. Не мога да получа достъп до източниците чрез отдела, но ще използвам свои пари, за да се добера до тези източници. Нима не знаете коя съм? Нима не знаете, че имам повече пари, отколкото вие

двамата заедно? Това ще им въздейства, нали? — обърна се тя към Майра. — Той ме е купил, но мога да харча милиардите му, стига само да се чукам с него, когато поиска.

— Глупакът и парите му — промърмори Рурк с насмешка, която не можа да сдържи.

Майра тихо въздъхна.

— Бих казала, че най-вероятно гледат точно така на връзката ви.

— А аз бих казал, че това вече не звучи като резервен план — отбеляза Рурк.

— Фийни е прав. Аз ще хвърля топката. Аз избирам момента. Ще ги атакувам, когато узная или съм достатъчно сигурна, че ще получим заповедите, но преди да ги изпълним. Това просто ще им даде тласък да напреднат по-бързо с графика си. Ще ги ужим — настоя тя и Рурк разбра, че се опитва да го привлече на своя страна. — Щом набележат мен, ченгето, това ще бъде краят. Скъпоплатените им адвокати, семейните богатства и проклетото им потекло няма да ги спасят от килията до края на живота им.

— Това ли те безпокои? — попита той. — Опасяваш се, че въпреки доказателствата, които събра, и онези, които вярваш, че ще намериш, когато получиш заповедите, те ще се изплъзнат на системата?

— Безпокоя се заради тях. — С едно рязко движение Ив посочи към таблото, към лицата на мъртвите. — Заради вероятността да сложа и друго лице там.

Рурк забеляза как тя допусна да издаде емоциите си пред началника. И как отново ги овладя и укроти.

— Искат да видят мен тук, затова ще ги накараме да го пожелаят по-скоро.

— Знаеш ли, от известно време работя върху нещо подобно. — Фийни продължи да изучава часовника ѝ и нехайната му забележка понижи напрежението, което витаеше във въздуха. — Това е хубаво и компактно, с екстри, за които не съм се сетил.

Вдигна поглед, спря го за миг на Рурк, преди отново да се обърне към Ив.

— Идеалното ще бъде случайно да ги срещнете някъде, вие двамата. На обществено място. Ресторант, клуб, нещо подобно. Изнервена си, нали схващаш, опитваш се да си починеш малко, а ето

ги там, пред лицето ти. Може би вече си бясна след кавга с Рурк и това просто прелива чашата. Реагираш импулсивно. Както преди малко си изпусна нервите.

— Идеалната ситуация — съгласи се Ив.

— Понякога имам проблясъци. — Фийни стана, върна устройството на Ив, погледна Рурк. — Хубава машинка.

— Благодаря.

— Пийбоди, виж дали ще успееш да откриеш къде ще бъдат тази вечер. Поне единият. Петък вечер е. Няма да стоят у дома и да си играят на домино.

— Аз ще го разбера по-лесно и по-бързо.

Рурк извади линка си, отдалечи се.

— Все пак искам да ти сложим камера и микрофон — каза ѝ Фийни.

— Добре.

Ив пхна ръце в джобовете си и проследи Рурк с поглед, докато излезе от стаята.

— Ще ги носиш по всяко време, освен когато си затворена в онзи ваш замък и се трудиш да докопаш някой милиард.

— Какво... — Беше поразена. — За бога, Фийни!

— Ти започна. Ще уредя това.

— Искам двама полицаи да те следват неотлъчно. От този момент — добави Уитни.

— С Макнаб застъпваме тази нощ.

— Теб вече са те виждали — напомни Ив на Пийбоди.

— Няма да ме познаят.

Майра се измъкна, изчака, докато Рурк прибра линка си.

— Дължа ти извинение — започна тя. — Съвестта не ми позволяваше да премълча мнението си, въпреки че знаех как ще реагира Ив, какво ще направи. Но съжалявам.

— Длъжен съм да приемам това, което прави. Това, което е — добави той, напомняйки си, че тя също го приема. Почти несъзнателно плъзна ръка в джоба си, намери копчето, което носеше там. Малка частица от нея. — Този дълг възникна, когато се влюбих в нея, и беше подпечатан, когато се оженихме. Преди да ѝ кажеш, водех жестока вътрешна борба дали аз да ѝ го съобщя.

— Разбирам.

Срещна погледа на Майра за няколко мига.

— Не знам коя страна от мен щеше да надделее.

— Аз знам. Щеше да ѝ кажеш, а после да се скарате заради реакцията ѝ, когато сте насаме.

— Предполагам, че си права.

— Кое те безпокои повече? Това, което е намислила, или фактът, че е в такова положение заради връзката си с теб?

— Двамата изпитват неистова омраза към мен и с удоволствие я показват. Сигурно си мислят, че ще ме засегнат или наранят чувствата ми чрез нея.

— Както каза, те не те разбират.

— Ако ме разбираха, вече да са се опитали да я убият. Въобразяват си, че така ще ми причинят неудобство и за известно време ще всеят смут в професионалния и личния ми живот, че ще ме извадят от равновесие. — Завъртя копчето между пръстите си. — Всичко това би им донесло наслада. Ако знаеха, че загубата ѝ ще ме унищожи по начини, които не могат да си представят, щяха да я нарежат на парчета и да се окъпят в кръвта ѝ.

— Не — възрази Ив от прага. — Нямахте да успеят, защото съм по-добра от тях. Не могат да надвият нито мен, нито нас. Ще ни оставиш ли за минута? — обърна се тя към Майра.

Психоложката докосна ръката на Рурк, преди да се върне в конферентната зала.

— Наистина ли мислиш, че тези две разглезени богаташчета могат да ме победят?

О, помисли си Рурк, самочувствието ѝ наистина не бе засегнато, беше напълно спокойна. Но в интерес на истината, и той се чувстваше така.

— Не съм си и помислял подобно нещо, но не съм и предполагал, че тези две разглезени богаташчета ще убият девет души или повече и ще гледат как нийоркската полиция им диша праха...

— Така ли... — Яростта ѝ изригна, гореща като лава. Би се заклел, че кожата му настръхна. — Така ли наричаш събирането на солидни доказателства за по-малко от седмица? Откриването на връзки, които ще ги закопаят, с много пот и безсънни нощи и съвестна, последователна полицейска работа? Дишаме им праха, така ли?

— Толкова солидни, че си готова да нарисуваш мишена на гърба си, вместо да разчиташ на тези доказателства...

— Това е полицейската работа, по дяволите! Това са рисковете на професията и ти го знаеше от самото начало. Ако не можеш да ме подкрепиш, когато...

— Престани — предупредително изрече той. — Не съм казал, че няма да те подкрепя, но няма да ме принудиш.

— Нямам време да подхождам тактично, да обсъждаме и дебатираме. Не събрах две и две, а трябваше. Не се досетих, преди Майра да го изтъкне, а това трябваше да свети като шибана лампа в ума ми. Но поне ще съм наясно коя е следващата им мишена, ако съм аз, и няма да се наложи да застана до трупа на още някого, когото не съм успяла да спася.

— Разбирам те много добре. — Господи, колко бе уморен. Не помнеше кога за последен път се е чувствал така смазан. — Наистина ли очакваш да нямам никакви тревоги, никакви мрачни мисли? Тогава да разменим ролите. Аз решавам да служа за примамка. Какво ще направиш?

— Вярвам в теб достатъчно, за да знам, че можеш да се справиш сам, да се грижиш за себе си и да използваш средствата, които имаш, за да осигуриш собствената си безопасност.

— Ив, моля те, не стой тук и не хвърляй прах в очите ми. Ще изпоцапаш хубавите ми дрехи.

Тя гневно въздъхна, но най-сетне той забеляза, че яростта ѝ започва да отшумява.

— Е, добре, вярвам в теб, но и аз щях да имам притеснения, тревоги и мрачни мисли. И на теб щеше да ти бъде неприятно, че ги имам.

— Добре.

Присви очи срещу него.

— Добре ли? Това ли е?

— Преди малко водих доста по-разгорещен спор с теб... в мислите си. Беше страстно и яростно.

— Кой спечели?

Той не се сдържа и я докосна по брадичката с върховете на пръстите си.

— Не стигнах до края, но щом истинският спор приключи, иска ми се да вярвам, че и двамата ще се успокоим.

— Наистина мислех онова, което казах там вътре, но не биваше да го изричам пред Уитни. Не мога да допусна още едно лице на таблото.

Рурк видя как изражението ѝ се промени, как му позволи да надникне в истинските ѝ емоции.

— За тези, които вече са тук, не можах да го предотвратя. Но ако се появи още един, отговорността ще бъде моя, защото имам средствата да ги спра. Трябва да положи максимални усилия.

— И съдебните заповеди не са достатъчни, така ли?

— Вярвам, че са достатъчни... — Ив извърна глава за миг. — Но има една частица, малък процент опасение, че те може да са предвидили всичко, че няма да намерим достатъчно доказателства, за да ги изправим пред съда. А ако бъдат обвинени, армията им откъпоплатени адвокати ще намери достатъчно малки пролуки, за да ги измъкнат. Вдигам залога и имам още няколко идеи, които ще увеличат шансовете ни. Можеш да ми помогнеш с тях.

— Да, предполагам.

— Знаеш ли вече къде ще бъдат тази вечер?

— Ще гледат балет в „Стратмор Сентър“.

— Можеш ли да уредиш билети за нас?

— Имаме запазена ложа. Но преди представлението ще се срещнат за по питие в „Лайънълс“.

— Още по-добре. — Тя хвана ръката му, преплете пръсти с неговите. — Ще ти разкажа плана.

Рурк трябваше да признае, че тя е скалъпила интересен и оригинален сценарий за отрицателно време. Той го доизглади и се почувства безкрайно удовлетворен.

— Ще дам на Рио още трийсет минути. Дотогава трябва да е приключила разговора с шефа си. Налага се да свикам екипа на съвещание.

— Ще се съберат в седем. Дотогава имаш време да поспиш един час. Не подлежи на обсъждане — каза Рурк, преди тя да възрази. — И

не на пода, по дяволите. Трябва да има кушетки поне в медицинския ви пункт.

— Мразя медицинския пункт.

— Ще го преглътнеш — настоя той.

— Майра има голям диван в стаята си за сеанси. Ще я попитам дали мога да го ползвам.

— Попитай за двама ни. И аз имам нужда да отдъхна...

Ив спа като труп, в какъвто двама богаташи искаха да я превърнат. След малко се събуди и се свърза с Рио.

— Кажи ми, че си ги получила.

— Обещах ти, че ще ти се обадя, когато успея. Нали ти казах, че според шефа, съдия Дуайър е най-надеждният човек за това? — Раздразнението в гласа ѝ се долавяше ясно. — Доколкото е известно, няма никакви връзки с никое от двете семейства, има солидна репутация... Но нали ти споменах, че съдия Дуайър е на риболов в Монтана?

— А аз нали ти казах, че съм съгласна да опитате с друг?

— Не ни учи как да си вършим работата. Точно в момента главният прокурор разговаря със съдията — запознава го подробно с доказателствата, и интуицията ми подсказва, че сме на път да го убедим. Деветдесет процента сме успели.

— Достатъчно... Когато получиш заповедите, обади се на Бакстър. Той ще поеме тази част.

— А ти къде ще бъдеш?

— Ще се срещна с две момчета в бар.

Затвори, когато влезе Фийни.

— Трябва да ти сложим джаджите.

— Аз мога да го направя. — Рурк влезе след него със сребрист калъф за дрехи на закачалка. — И без това ще трябва и да се преоблече.

— С какво? — попита Ив.

— Подходящ тоалет. Хитрината ти ще бъде по-убедителна, ако си облечена подходящо.

Фийни изсумтя и се оттегли.

— Съблечете се, лейтенант — нареди Рурк. Затвори и заключи вратата.

— Трябва да мога да нося оръжие.

— Казах, подходящ тоалет.

Той отвори ципа на калъфа.

Роклята бе къса, семпла и черна. Но беше съчетана с прилепнало сако с множество сложни каишки отпред.

— Някой може да ме убие пет пъти, докато разкопчая това сако и извадя оръжието си.

Рурк ѝ демонстрира колко лесно се откопчава. Каишките бяха само за декорация.

— Не е лошо... — Когато Ив свали дрехите си, той нагласи диктофона, камерата и слушалката. — Откъде се взе тази рокля?

— От гардероба ти. Обадох се на Съмърсет да я донесе. Заедно с аксесоарите. — Подаде ѝ диамантени обици. — Ще ги видят и уверявам те, дори няма да им хрумне, че си с подслушвателно. И ще смениш часовника с този...

Ив скептично погледна бляскавото творение.

— Все още не съм си играла с него.

— Работи също като предишния ти. Можеш да носиш малко оръжие в тази чантичка, но почти нищо друго. Добави и обувките.

Бяха в убийствено червено с токчета, при вида на които ходилата ѝ изтръпнаха.

— Как си представяш да бягам с тях?

Той я погледна с насмешка за миг.

— Нима възнамеряваш да бягаш?

— Човек никога не знае. — Но тя се облече, сложи обувките. — Подходящо ли е?

— Изглеждаш съвършено. — Рурк обхвана лицето ѝ с ръце.

— Трябва да сме сърдити, запомни това. Влез в ролята си...

— Никога не е проблем да се правя, че съм ти сърдит.

Рурк се усмихна широко и я целуна по устните. Допря чело до нейното, когато някой почука на вратата, и отиде да отвори.

— Пийбоди, изглеждаш прекрасно.

— Благодаря. — Тя повдигна ръце с дланите нагоре към Ив. — Е?

Също беше облечена в черно, младежки и екстравагантен тоалет, с елече на крещящи райета, под което бе скрито оръжието ѝ. С коса на безброй спираловидни къдрици, изумруденозелени сенки и устни, червени като обувките на Ив.

— Права си, няма да те познаят.

— С Макнаб тръгваме. Ще бъдем на мястото, когато заподозрените стигнат там. Детектив Кармайкъл и новият ще поемат балета. Бакстър чака обаждането, за да пристъпи към двата обиска.

— Добра работа, Пийбоди.

— Ще се видим в бара.

— Нахъсана е — отбеляза Ив. — И не от това, че е изпила доста кафе, а понеже сме близо и скоро ще ги пипнем. Ще ги доведем тук, ще ги изпотим и ще ги разбием.

— И някой друг май е нахъсан.

— Искан ли питане? — Ив направи няколко движения, приклепна и се завъртя, за да види дали роклята е удобна. — Можеш ли да кажеш, че съм заредена? Оръжието — добави тя, когато Рурк ѝ се усмихна.

— Знаеш ли, всичко това започва да ми се струва много забавно.

— Почакай, докато им се разкрива. — Тя разтвори предниците на сакото си, извади оръжието. Върна го обратно в кобура. — Ще видиш какво се казва хъс.

Влязоха в разкошния бар с интериор в богато рубиненочервено и сапфиреносиньо, привидно водейки приглушен спор. Когато Рурк я сграбчи за лакътя, тя нарочно се отдръпна и заговори с писклив глас:

— Няма да ме влачиш насам-натам, за да се перчиш с мен.

— Не бих си го и помислил. Имаме резервирана маса за двама на името на Рурк — заяви той на сервитьорката, която запази искрено недоумяващо, но приветливо изражение.

— Да, сър, разбира се. Сепарето ви е готово. Насам.

— Знаеш на какво напрежение съм подложена — продължи Ив, вперила поглед в Рурк. — Командирът следи всяка моя стъпка.

— Ще бъде приятно разнообразие поне една вечер да не обсъждаме твоя командир. Уиски — каза той на сервитьорката. — Двойно.

— А за вас, госпожо?

— „Хед Шот“, догоре.

Рурк се наведе към нея, сякаш шепнеше нещо, и тя отново се отдръпна.

— Защото имам нужда, затова. Слушай, тук съм, нали? А ти няма да направиш подобна жертва за мен, защото утре заминаваш.

— Имам работа и отговорности, Ив.

— Аз също.

— Но твоите задължения не носят подобни дрънкулки за ушите ти — каза той и побутна едната от обиците ѝ с пръст.

— Заслужила съм ги по други начини, не забравяй... — Тя замълча, когато уж случайно забеляза Дъдли и Мориарити. — О, идеално! Просто идеално.

— Говори по-тихо.

— Не ме командвай. Писнало ми е от заповеди. Аз съм най-печеното ченге, разследващо убийства в този град, а не получавам нищо от отдела за усилията си, още по-малко от теб. Мамка му! Точно сега искам да остана сама.

Стана и излезе от сепарето, а той се втурна след нея твърде късно, за да я спре.

Трябваше да признае, че усети силното си въздействие, докато гневно крачеше с червените обувки към съседното сепаре.

— Мислите ме за глупава, така ли?

— Лейтенант Далас. — Дъдли ѝ подаде ръка, олицетворявайки самата загриженост. — Изглеждате разстроена.

— Ако ме докоснеш, ще те арестувам за нападение на полицай. — Тя удари с длани по масата между Дъдли и Мориарити, наведе се. — Знам, че вие сте убили Делафлот и Джонас, може би и другите, но за тези двамата съм сигурна...

— Мисля, че сте пияна — тихо отбеляза Мориарити.

— Все още не. Повярвайте ми, ще ви изправя пред съда. Не ме интересува кога ще стане това и какво ще бъде нужно. Няма да ме победите на собствената ми игра. Това е работата ми.

— Ив. — Рурк се приближи зад нея, хвана ръката ѝ. — Престани. Да вървим.

— Жена ти изглежда много разстроена и леко изнервена — усмихна се Дъдли. — Май не успяваш да я контролираш.

— Никой не ме контролира, нещастнико. Искаш да си тръгнеш ли? — обърна се тя към Рурк. — Добре. Върви си. Защо просто не заминеш закъдето си се запътил още сега, вместо утре, и не се махнеш от главата ми?

— Отлична идея. Господа, моите най-искрени извинения. А ти, Ив, можеш да се прибереш у дома — каза той.

— Ще се прибера, когато искам... — Щом Рурк се отдалечи, тя рязко се извърна обратно към сепарето. — Отделът не ми дава достатъчно пари, за да се справя с вас двамата. Майната им, той ще ми ги даде. — Кимна в посоката, накъдето бе тръгнал Рурк. — Знам как да получа това, което искам. На прокурора може да не му стиска да поиска заповед, но само ми дайте време. Не оставям неприключен случай. Ще приключа и този.

Грабна една от чашите на масата и отпи голяма глътка, преди да я стовари обратно.

— Нима си мислехте, че няма да съзря очевидното? Че използвате служителите си за заблуда, че взаимно прикривате задниците си, когато единият от вас убива? И двамата сте познавали последните две жертви, а аз ще открия как сте се запознали с първите. Вече дишам във врата ви.

— Излагате се — каза Мориарити, но се спогледа с Дъдли.

— Люк Делафлот е направил семейство Дъдли на глупаци, когато е чукал мамчето на Уини. О, да, знам доста неща за вас. Почти съм успяла, момчета. Време е да си платите сметката.

— Госпожо... — Сервитьорката се приближи и гузно погледна мъжете. — Налага се да ви помоля да напуснете заведението.

— Няма проблем. Ще намеря по-добро място да пийна нещо от тази дупка, в която сервират на измет като тези двамата. Наливайте се — обърна се тя към тях, — защото в килията, където ще се озовете в близките четиридесет и осем часа, не се предлага алкохол. Там ще ви пратя. Можете да бъдете сигурни.

Ив почти съжали, че не носи наметало, което да се развее зад гърба ѝ, когато профуча към вратата.

Продължи да крачи една пряка на север, после зави и със същата походка измина още половин пряка. Фийни отвори задната врата на микробуса на електронния отдел. Тя скочи вътре и бързо свали обувките.

— Как се справих?

— Ако бях женен за теб, щях да се разведа.

Рурк хвана ръката ѝ, целуна я.

— Ужасна кучка, но си е моя...

Ив докосна ухото си.

— Пийбоди докладва, че разговарят разпалено. Изглеждало, сякаш Дъдли се опитва да убеди Мориарити в нещо.

— Чувам я. — И Рурк потупа по ухото си. — Не си единствената, която има уши.

— О, добра идея беше да ги накараш да мислят, че тази вечер заминаваш. Ще предприемат хода си още сега.

Завъртя ръка, когато комуникаторът ѝ звънна.

— Провери това — нареди тя на Фийни. — Далас.

— Рио се обади — каза ѝ Бакстър. — Получихме заповедите.

— Не отивайте веднага. Дайте им малко време. Ако номерът ни е сполучлив, единият или и двамата ще се появят в някоя от къщите или офисите на фирмите, където имат лични апартаменти. Трябва да вземат оръжието. Изчакайте ги. Няма да се забавят повече от десет минути вътре. Щом излязат, вие влизате. Не искам да съм ги изплашила толкова, че да изхвърлят някое доказателство, но ако ги хванем с оръжието, ще можем да добавим и опит за посегателство върху полицаи. Това ще бъде черешката на тортата.

— Значи, изчакваме.

— Ще бъде жалко представлението да е било напразно — каза тя на Рурк. — Проклятие. — Намръщи се, когато в слушалката ѝ отново зазвуча гласът на Пийбоди. — Поръчали са си по още едно питие. Може би все пак не са налапали въдицата... Не се отделяйте от тях — нареди Ив на Пийбоди и отново отговори на позвъняване на комуникатора си. — Какво?

— Движение до къщата на Мориарити. Андройдът, Далас, същият, който имаме на записа от къщата на Фрост.

Тя поклати глава с удивление.

— Господи, какви тъпанари... Не са унищожили андроида, а най-вероятно той ще им занесе оръжието. Искам екип да проследи този андроид. Трябва да съм наясно къде ще отиде, какво ще направи. Когато се отдалечи от къщата, влизате.

Ив потърка босия си крак.

— Клъвнаха.

— И аз мисля така — отбеляза Рурк.

22.

Ив се опита да не обръща внимание на факта, че Фийни и Рурк са увлечени в разговор на неразбираем компютърен език. Не стига това, а от другата ѝ страна Макнаб и Пийбоди седяха сгъшени един до друг като две сънени кутрета и по шушукането и приглушения им смях се познаваше, че си бърбят за секс.

Ако скоро не се измъкнеше от проклетия микробус, щеше да извърши масово убийство. Щеше да използва тънкия като шиш за лед ток на едната от ужасно неудобните червени обувки и да го забие в компютрите.

От токчетата ставаше добро оръжие, помисли си тя. При подходяща сила и подходящ ъгъл, можеше да ги забие в нападателя.

Сигурно затова жените носеха такива, за всеки случай, ако се наложи да убият някого. Поне тогава би имало смисъл. Въпреки че ѝ се струваше по-разумно да ги носят на ръцете си, където щеше да бъде по-удобно да ги използват, ако потрябва...

Убийствените ѝ мисли секнаха, когато Кармайкъл заговори в слушалката ѝ:

— Заподозрените влизат в театъра.

— Разбрано. Дръжте ги под око.

— Следваме ги. Отправят се към бюфета. Поръчват бутилка шампанско за ложата си. Държат се приповдигнато, привличат внимание с много гръмогласен смях. Влизат в залата. Персоналът бърза шампанското да бъде доставено в ложата им, преди да се вдигне завесата.

„Създават алибито си“, помисли си Ив.

— Заемете позиции. Ако единият се измъкне, някой тръгва след него.

— Мисля, че ще оставя това на новия. Затварям.

— Изпипват работата — каза Ив. — Пристигат пет минути преди началото на представлението, поръчват шампанско. Барманът ще ги запомни, както и сервитьорите, и някои от тълпящите се зрители...

„Чудовищата — помисли си тя — не са чак толкова глупави.“

— Ще трябва да изчакат, докато започне представлението, за да предприемат това, което са намислили. Докато хората се взират в сцената, след като светлините угаснат, те ще се измъкнат... Престанете да се хилите — скара се тя на Пийбоди. — Получавам тикове.

— Просто си седим тук.

— Познавам секси кикотенето отдалеч.

— Не съм се кискала.

— Не ти. Той.

Макнаб само се ухили срещу нея.

— Чух похотлив мъжки смях — настоя Ив. — Вие сте ченгета. Дръжте се като такива.

Тя ядосано се раздвижи и погледна Рурк.

— А ти на какво се усмихваш?

— Ела да седнеш тук и ще ти кажа. — С дяволит блясък в очите той докосна коляното ѝ. — Може и аз да започна да издавам похотливи звуци.

— Стига! Карате Фийни да се срамува.

— Не ми прави впечатление — промърмори Фийни с наведена глава. — Заобиколен съм от тайфа глупаци, които се смеят похотливо или получават тикове, докато сме в акция за залавяне на двама побъркани типове, които изстребват за удоволствие.

— Не им ли казах да престанат?

— Като им обръщаш внимание, само ги насърчаваш. — Каза го с тъга, вдигна поглед към нея. — Сега аз ще започна да получавам тикове, защото ти събори стената.

— Каква стена?

— Онази, която бях издигнал в главата си, за да не чувам онова секси кикотене. А след като я срина, ще ги чувам и ще имам тикове.

— Значи аз съм виновна? Стената ти е била слаба, това е, щом съм успяла да я срина само като споменах... Млъкнете! — нареди тя и изведнъж стана сериозна, когато линкът ѝ звънна. — Всички, млък! — Погледна дисплея, усмихна се. — Време е за шоу.

Прокара пръсти през косите си, за да ги разроши, потърка бузите си, за да поруменяят, и задържа линка точно пред лицето си. Беше Дъдли.

— Какво искаш, шибан нещастник? — попита Ив, говорейки завалено.

— Лейтенант Далас, слава богу! Трябва да ме изслушате. Имам само минута.

— Майната ти!

— Не, не, не ми затваряйте. Нуждая се от помощта ви. Заради Слай. Мисля... Господи, мисля, че е полудял.

— Говори по-силно. Тук е шумно, едва те чувам.

— Не мога да рискувам да говоря по-силно. — Продължи с драматичния шепот и съскане. — Изслушайте ме! Мисля, че той е убил Делафлот и горката Ейдриан. Нещата, които каза, след като си тръгнахте от „Лайънълс“... Не мога да повярвам. Беше толкова ядосан и изплашен. Каза... Но не мога да ви го съобщя по линка. Той се напи... Мисля, че скоро ще мога да се измъкна. Ще измисля повод или ще изчакам, докато задреме, за да изляза и да се срещна с вас. Трябва да ви кажа... Моля ви, нека се срещнем.

— Къде си, по дяволите? Ще дойда и ще закопчая онзи пиян задник с белезници.

— О, не! Почакайте, ами ако греша? Той е най-старият, най-близкият ми приятел. Имайте милост. Моля ви за помощ. И то точно вас, лейтенант, защото ще знаете какво да направите. Ако преувеличавам, ще разберете и Слай няма да изпадне в неудобно положение. А ако съм прав, ще разкриете тези ужасни убийства още тази вечер, преди той да... Ще бъдете героиня... отново. Ще ви признаят заслугите за спирането на тази лудост. Но не искам името ми да се споменава. Толкова е мъчително... Моля ви, в „Стратмор Сентър“ съм. Мога да изляза, но не и да се отдалечавам много. Трябва да се върна преди антракта, в случай че... „Лейди ъф Шедоус“. Само на една пряка е.

Дълбоко в себе си Ив се усмихна, но се намръщи срещу линка.

— Онази затънтена църква?

— Близко е и можем да разговаряме, без някой да ни прекъсне или подслуша. Трябва да ви се доверя. Вярвам, че ще направите каквото е нужно. Ще бъда там след двамадесет минути и ще ви кажа всичко, което знам. Вие сте единственият човек, на когото мога да се доверя.

— Да, добре, но дано е ценно, Дъдли. Имах скапан ден.

Затвори и потупа с линка по дланта си.

— Наистина ме мислят за глупава.

— Бясна и глупава — добави Рурк. — Ще действат в екип.

— Несъмнено. Фийни.

— Засякох го.

— Макнаб, поеми волана, докато разпределя екипите. Искам ги на улицата, в радиус от не повече от две преки от уговореното място.

— Разбрано.

— Какво правиш на това нещо? — попита тя, докато Рурк работеше на джобния си компютър.

— Зареждам отново плана на църквата. Трябва да освежиш спомените си за разположението.

— Вече мисли като ченге — довери тя на Фийни. — Мрази да го казвам, но какво да се прави? Дъдли определи срещата след дваайсет минути, значи ще бъде там след петнайсет или по-скоро. Ще трябва да се мъча на тези кокили поне една пряка от изток, в случай че някой от двамата се оглежда за мен. Дъдли е дрогиран — добави тя. — Зениците му бяха колкото чинии. Вероятно и Мориарити е взел някоя доза.

— Не мисли, че това ги прави по-малко опасни — предупреди я Рурк.

— Не, не смятам. Но ги прави безразсъдни. И ги е подтикнало да действат по-несдържано, бих казала, заради шоуто, което им разиграхме преди малко. — Взе джобния компютър от Рурк, разгледа плана. — Добре. При заемането на позиции, след като екипът на Бакстър докладва за движенията на андроида, сложихме хора тук и тук.

Погледна Пийбоди, получи утвърдително кимване.

— Втори екип отвън да заварди изходите. Искам да бъдат под наблюдение, докато и двамата заподозрени влязат. Никой да не издава присъствието си, преди да дам сигнал. Ясно?

— Да, лейтенант. Веднага тръгвам към тази позиция. Макнаб...

— Аз ще заема другата.

Пийбоди понечи да каже нещо, но размисли, когато срещна погледа на Рурк.

— Добре. Вие двамата ще бъдете вътре.

Ив би предложила на Рурк малкия си електрошоков пистолет, но се досещаше, че заедно с тоалета ѝ Съмърсет е донесъл и оръжие за

него. Не искаше да знае как е преминал през охраната.

— Искам вътре, Далас.

Вдигна поглед към Макнаб, докато той паркираше микробуса до бордюра. Понякога адски я дразнеше, но знаеше, че може да му вярва безрезервно.

— Заемаш позиция с Пийбоди и не искам да чувам никакви секси кикотения. — Докосна ухото си. — Ясно. Дъдли е тръгнал. Стой на мястото си, Кармайкъл, докато Мориарити го последва. Изчакай го. Екип А да довлече задниците си до църквата.

Рурк се наведе към нея и заговори, допирайки устни до ухото ѝ:

— Помисли внимателно, преди да им позволиш да ти оставят дори един белег, ако ги искаш здрави и читави за арест. — Сетне наведе глава и впи устни в нейните. — Пази се, мое ченге.

Скочи отзад след Пийбоди.

Тя посегна към обувките, но срещна празния поглед на Фийни.

— Какво има?

— Не съм казал нито дума. Имаме бронезилетка, ако искаш.

— Ще ме прави дебела — каза Ив и го накара да се засмее.

— Няма да помогне, ако се прицелят в главата ти. Вземи. — Той пъкна ръка в едно чекмедже, извади бутилка.

— За бога, Фийни, няма да пия от това, за нищо на света, не и преди тази акция.

— Ще го повъртиш в устата си и ще го изплюеш. — Подаде ѝ чаша заедно с бутилката ирландско уиски. — Нали искаш да те мислят за достатъчно пияна, за да се хванеш на този тъп номер, да паднеш в нескопосания им капан? Трябва да миришеш на алкохол.

Тя отпи, завъртя уискито в устата си и сложи малко от него на шията си като парфюм, което отново го разсмя. После изплю. Наведе се напред и силно дъхна в лицето му.

— Как е?

— Става. Ще ядем ли бургери с телешко утре?

— Може би.

— Бих изял един голям. А пай ще има ли?

— Не знам.

— Лимонов пай с белтъчна глазура. Подходящ е за лятно барбекю. Може би и ягодов кекс.

— Този бих го нападнала веднага... Ако не бъда убита.

— Баба ми правеше лимонов пай с белтъчна глазура. Поръсваше от онези малки захарни пръчици отгоре. Можеше да пече истински пай, моето бабче.

— Дъдли се е запътил към църквата. — Ив се надигна и репетира разкопчаването на сакото, изваждането на оръжието. — Така ще стане. Всички екипи да стоят на позиции. Далас — в движение.

— Трябва леко да залиташ, в случай че те наблюдават.

Тя слезе отзад.

— С тези обувки не е проблем.

— Наслука.

Усмихна му се чаровно, преди да затвори вратата.

Не бързаше, мислено репетираше държанието си. Забеляза ченгетата, но знаеше накъде да гледа. Залитайки, влезе в църквата.

Беше запалил няколко от имитациите на свещи, забеляза Ив, и светлината трептеше и се движеше. Направи още няколко нестабилни крачки и застана на пътеката между задните скамейки.

— Дъдли, нещастнико. — Гласът ѝ отекина. — Дано не ми губиш времето.

— Тук съм. — Гласът му трепереше. Навярно се надяваше да звучи уплашено, но тя долови подигравателната нотка. — Исках... Исках да се уверя, че сте вие, че не ме е проследил.

— Не се безпокой, ще те пазя. Плащат ми, за да пазя негодниците в града.

— Сигурно не е достатъчно.

— Толкова си повърхностен. Не парите са важни, а властта. Нищо не може да се сравни с удоволствието да гледам как заподозрените се подмокрят от страх, когато ги притисна. Имаш пет минути — каза тя, докато Кармайкъл шепнеше в ухото ѝ, че Мориарити е тръгнал.

— Не знаете колко много означава за мен, че дойдохте. Наясно съм, че сте под ужасно напрежение.

— Майната му на напрежението. Когато приключа този случай, ще ме дават по телевизията със седмици. Може да излезе и нова книга. Двама богати глупаци като теб и Мориарити... Медиите ще се надпреварват да ме превъзнасят.

— Слай е убиецът. — Той се приближи към нея, отново се спря. — Прикривах го, но не знаех какво е извършил. Ако знаех... Разбрах

го едва тази вечер.

— Петте ти минути изтичат, Дъдли. Говори или ще те задържа за разиграване на полицай. Повярвай ми, не съм в настроение да влача задника ти в Централата.

— Мориарити е пред вратата — чу Ив в слушалката си и в същия миг долови тихите вибрации от линка в джоба на Дъдли. Той плъзна ръка вътре.

— Хей, да виждам ръцете ти!

Несръчно затършува в чантата си.

— Съжалявам. — Дъдли тръсна ръце. — Нервен съм. Толкова ми е мъчно. Трябва да ми помогнете!

Сграбчи я за китките, сякаш в отчаяние.

Вратата се отвори със замах зад гърба ѝ. Трябваше да потисне инстинкта си да заеме отбранителна позиция и вместо това залитна. След миг усети допира на електрошоковото оръжие до шията си.

— Стой мирно — нареди Мориарити.

— Не, все още не! — извика Дъдли. — По дяволите, Слай. Без измами.

— Просто привличам вниманието ѝ.

Той плъзна оръжието към рамото ѝ. Така щеше да я зашемети, помисли си Ив, но нямаше да я убие.

— Що за игра е това?

— Не е игра, лейтенант — каза ѝ Дъдли. — Игрите са за децата. Това е приключение. Състезание. Хвърли тази хубава чантичка или Слай леко ще те погъделичка. Доста неприятно — добави той, когато Ив се поколеба.

— Нека всички да се успокоим.

Тя пусна чантата на земята.

— Ще ми се да имахме повече време. — Дъдли закрочи покрай скамейките, наведе се. — Надявахме се да имаме повече време, преди да стигнем до теб. И възнамерявахме да използваме „Свети Патрик“. Щеше да бъде грандиозно, нали?

— Щеше да ни донесе слава. — Слай леко се раздвижи зад гърба ѝ. — А това място? Не блести с нищо особено.

— След тази вечер ще се прочуе. — Дъдли изправи гръб, размаха старинното оръжие във въздуха. — Ние ще го направим известно.

— Какво е това, по дяволите? — попита Ив.

Дъдли зае поза за фехтовка, разсече въздуха с острието.

— Нарича се шпага, невежа кучко. Италианска, много стара и много ценна. Оръжие на аристократ.

— Няма да се отървете безнаказано. Партньорката ми знае къде съм, с кого ще се срещна.

— Лъжите няма да ти помогнат. Толкова си пияна, че едва помнеше името си, когато ти се обадох в онзи бар, където беше. И дойде тук точно както ти казах.

— Вие сте ги убили. Всичките. Хюстън, Крамптън, Делафлот, Джонас. Двамата сте работили заедно — точно както предполагах.

— Не беше работа — поправи я Дъдли. — Беше удоволствие.

— Планирахме още един рунд преди теб, но...

— Знаех си! — Все още играейки ролята на безпомощно пияна, Ив леко залитна в хватката на Мориарити. — Заговорничили сте да убиете четирима души.

— В Ню Йорк — потвърди Дъдли с широка самодоволна усмивка. — Но събрахме доста точки другаде.

— Ала защо? Кой бяха те за вас?

— Незначителни стари познати, нови играчки.

Дъдли избухна в смях, докато затрепери.

— Уини, налага се да се връщаме.

— Прав си. Жалко, че не можем да си поиграем още малко с нея. Трябва да бъде едновременно, не забравяй. В една и съща част от секундата, за да остане резултатът равен. Твоят спусък, моето острие. Да кажем, на три.

Мориарити се наведе, устните му докоснаха ухото ѝ.

— Кой е глупакът сега? — попита той.

— Сигурно ти.

Ив удари с лакът ръката му, с която държеше оръжието. И заби тънкия ток на лявата си обувка в пръстите на крака му. Докато се завърташе, Дъдли нападна. Острието леко се плъзна по бицепса ѝ, но отскочи, когато тя завърши завъртането. И прониза Мориарити.

С ококорени очи Дъдли нададе вой — странно съчетание от мъка и ярост. Докато ченгетата нахлуваха в помещението, тя си достави удоволствието да му нанесе жесток юмручен удар по лицето.

Почти без да погледне Дъдли, Рурк прескочи приятеля му.

— Две съсипани сака за една седмица.

— Не съм виновна.

— А кой е виновен тогава? Виж, кокалчетата ти са пострадали.

— Недей... — просъска Ив, когато той повдига ръката ѝ и целуна кокалчетата на пръстите ѝ.

— Заслужаваш това — скара ѝ се Рурк, — защото го удари. Нали знаеше, че аз искам да го направя?

— Бусът и линейката са на път. — Пийбоди погледна към Мориарити. — Добра хватка. Жалко за сакото.

Ив притисна ръка към разрязания си ръкав.

— Струваше си. Добре, а сега нека да довършим. Пийбоди, запази стая за разпити. И кажи на медиците да се опитат да спасят този тук. Може да е романтично, ако се окаже, че приятелчето му го е убило, но сега не ми е до поезия. Отивам в Централата да се преоблека и да докладвам пред командира.

— Не и преди медиците да се погрижат за раната ти — възрази Рурк.

— Само ме одраска... И това нямаше да стане, ако не бяха идиотските обувки.

— Имаш две възможности. Или седни да изчакаш медиците, или ще те засрамя пред подчинените ти, като те целуна.

Тя седна.

Дъдли поиска адвокат веднага щом дойде на себе си и това даде време на Ив да се измие и преоблече, да докладва пред Уитни и да разпусне екипа.

Застана в конферентната зала, сама, срещу таблото с лицата на мъртвите. Замисли се за съпругата на Джамал Хюстън, за неговия приятел и партньор, за ридаещите родители на Ейдриан Джонас и разтреперената ѝ асистентка, която едва бе запазила самообладание, и за всички други, чиито сърца бе принудена да разбие с новината за нечия смърт.

Щеше да поговори с тях — с всеки от тях — отново, да им каже, че хората, отнели живота на близките им и разтърсили целия им свят, са заловени. И ще платят за действията си, доколкото зависи от нея.

Надяваше се това да помогне на живите и продължаваше да вярва — поради причини, които не разбираше напълно — че ще

успокои душите на мъртвите.

В този миг забеляза доктор Майра и извърна глава от таблото.

— Какво правиш все още тук? — попита Ив.

— Искан да видя как ще завърши това. — Майра застана до нея и също се загледа в лицата. — Толкова много. Невероятна жестокост...

— Щеше да има още. Тази вечер ги хванахме и сега ще ги тикнем в ареста. До голяма степен благодарение на теб. Ако по-рано бях загреяла, че са набелязали мен, може би нямаше да има толкова много лица на таблото.

— Знаеш, че не е така, и не бива да мислиш подобни неща. Също толкова лесно може да се каже, че щяха да бъдат повече, ако ти не се беше досетила за модела толкова бързо. Свърши добра работа по случая, тази вечер ще го приключиш. Искан да наблюдавам разпита на Дъдли.

— Може да се забави. В момента преговаря със свитата си от адвокати.

— Ще почакам. Разбрах, че си пострадала.

— Само драскотина, заради обувките. Пречеха ми да пазя равновесие. Все пак — потупа по ръката си Ив — беше италианска шпага. Много ценна...

Пийбоди влезе.

— Здравейте, доктор Майра. Далас, главният адвокат на Дъдли иска да говори с теб.

— Дано е за добро. Ще го чакам пред стаята за разпити.

Бентли Соренсон беше мъж с внушителна осанка и бели кичури, виещи се сред буйните му черни коси. Той рязко кимна на Ив.

— Лейтенант, трябва да ви уведомя, че възнамерявам да подам официално оплакване за отношението ви към моя клиент, излишна употреба на сила, устройване на засада и тормоз. Освен това, вече се свързах с губернатора, който ще разговаря с прокурора за фалшива информация и неправомерен обиск на жилището на клиента ми, фирмата и автомобилите му. Искан клиентът ми да бъде освободен до пълното изясняване на случая.

— Можете да подадете каквито документи желаете. Можете да се обадите на губернатора, на вашия конгресмен и дори на президента,

по дяволите, но клиентът ви няма да излезе оттук. Можете да възпрепятствате работата ми, господин Соренсон. — Ив нехайно сви рамене. — Но аз ще се прибера, ще си легна и ще си почивам през уикенда, а той ще го прекара зад решетките.

— Господин Дъдли е уважаван бизнесмен от едно от най-влиятелните семейства в тази страна. Няма криминално досие и е оказал пълно съдействие на вас и отдела ви. Освен това се е обърнал към вас за помощ и е предложил своята, а вие сте се отнесли грубо с него.

— Знаете ли, залагам петдесет на петдесет, че или сте идиот, или просто си вършите работата. Ще бъда благосклонна към вас и ще приема второто. Трябва да решите дали тази вечер ще блокирате разпита, което означава клиентът ви да охлажда страстите си зад решетки до понеделник, или ще влезем там и ще поговорим.

— Мога да уредя изслушване от съдия след час.

— Давайте, а аз ще подремна, докато го уреждате. Беше дълга седмица.

— Сериозно ли сте готова да рискувате кариерата си?

Тя зае нехайна поза и пъкна палци в предните си джобове.

— Това заплаха ли е, господин адвокат?

— Въпрос, лейтенант.

— Ще ви кажа какво не съм готова да рискувам. Клиентът ви да излезе от тази стая, преди да го разпитам, освен ако не е, за да бъде отведен в ареста... Не желая да рискувам да офейка, защото има пари и средства да го направи. Много добре знаете, че мога да го задържа до понеделник, така че нека престанем взаимно да си губим времето. Ще разговарям с него сега или си отивам у дома.

— Както искате.

Ив използва устройството на ръката си.

— Детектив Пийбоди, явете се в стаята за разпити. Хубава джаджа, а? — каза тя, когато забеляза, че Соренсон се взира в часовника ѝ. Отвори вратата, влезе.

Дъдли имаше синина и оток на брадичката, а очите му бяха зачервени и подпухнали от плач. Бе имал достатъчно време да изтрезнее, забеляза тя, и това можеше да бъде полезно. От двете му страни стояха двама други адвокати. Млади, привлекателни жени. Едната буквално държеше ръката му.

— Запис, включен. Лейтенант Ив Далас, разпит на Уинстън Дъдли Четвърти. — Стовари обемиста папка върху своя край на масата. — Присъстват още адвокатът на господин Дъдли — Бентли Соренсон, и още двама представители. Ще каже ли всеки името си за записа?

Когато го направиха, тя мислено ги нарече просто Блондинка и Червенокоска.

— Детектив Дилия Пийбоди се включва в разпита. Е, цялата банда вече е тук. Как е лицето, Уини?

— Ти ме удари. Спасих живота ти, а ти ме удряш и влачиш като престъпник.

— Спасил си живота ми? Господи, спомените и записките ми, водени в хода на разследването, както изисква процедурата при всяка наша среща, говорят друго. Също и записите и показанията на полицаите от църквата „Лейди ъф Шедоус“.

— Тези записи и показания ще бъдат поставени под съмнение — намеси се Соренсон. — Ще документираме вашата вендета срещу клиента ми.

— Да, приложете този малък номер, да видим докъде ще стигнете. Да започнем оттам. Ти ми се обади малко след двадесет и два часа.

— Беше пияна — каза той на Соренсон. — Но бях отчаян. Почти не можеше да говори свързано, когато пристигна, и едва стоеше на краката си, толкова беше замаяна.

Ив отвори папката, извади оригинал на резултати от изследвания и го хвърли на масата.

— Алкохолните ми проби, направени през интервали от по един час от деветнадесет до двадесет и един. Напълно чиста.

— Фалшифицирани, както всичко останало! Вече беше пияна, когато дойде при нас със Слай в „Лайънълс“. Десетина свидетели могат да потвърдят това и обидното ти отношение. Собственият ти съпруг е отвратен от теб.

— Впрочем Рурк ти праща много поздравя. Сигурно не си го забелязал в църквата.

Тя се усмихна, когато лицето на Дъдли почервения от ярост.

— Заложили сте капан на клиента ми... — започна Соренсон.

— Глупости. Клиентът ви ми се обади, което е потвърдено от паметта и на двата линка. Срецнахме се по негова молба. Не само процедурата изисква да имам подкрепление, а и се препоръчва от политиката на отдела. Ти призна, Уини, при срещата ни, когато приятелят ти допря електрошоков пистолет до гърлото ми, че двамата сте си устроили състезание по убиване на набелязани жертви.

Извади снимките от папката си, подреди ги една по една.

— Изопачила си думите ми. Правех всичко възможно да спра Слай. — Сълзи, навярно искрени, бликнаха от очите му, докато безсрамно лъжеше. — Предадох и убих най-близкия си приятел заради теб.

Погледна го, също както той бе погледнал Рурк в „Лайънълс“. Със сдържано презрение.

— Много лесно топиш най-скъпия си приятел.

— Изпълнявам дълга си. И Бог знае, че не мога да му навредя. Той е мъртъв. Убих го, за да те защитя.

— О, не се безпокой, не си го убил. Всъщност вече е доста добре.

— Лъжеш. Видях го.

— Какво си мислиш, че си видял, надрусан с „Хайп“ и малко първокласен „Зеус“? Пробата ти за наркотици.

Ив я извади от папката.

— Бях изплашен. Затова взех малко. Можеш да ме обвиниш в употреба на незаконни опиати, но...

— Млъкни, Уини.

— Не съм убиец! — Той се извърна към Соренсон. — Беше Слай. А Слай е мъртъв!

— Все още не е и ще си поговоря с него сутринта — увери го Ив. — Обзалагам се, че и той ще те натопи така бързо и лесно... Полицаят, който е при него, казва, че ти е много сърдит, след като го прободеш.

— За да те спася.

— Защо донесе онази старинна италианска шпага в църквата, Уини?

— Не съм аз. Слай я донесе.

— Всъщност не. Донесе я твоят андроид. Същият, който вие двамата сте използвали да играе ролята на домашен андроид на Симпсън в нощта, когато Слай уби, а ти участва в заговора за убийството на Люк Делафлот. Андроидът е при нас, Уини, и

проверяваме устройствата му. С приятелчето ти трябваше да унищожите тази машина.

Ив кимна на Пийбоди, която излезе.

— Детектив Пийбоди излиза от стаята за разпити. Има много неща, от които е било най-добре да се отървете. Я виж тук, още снимки.

— Нямам представа кои са тези хора.

Но ръцете му затрепериха.

— Разбира се, че имаш. Вие сте ги убили.

— Лейтенант, ако ще добавяте още абсурдни обвинения към клиента ми, ще...

— Това е модел, господин адвокат, и мога да посоча връзката на всеки от тези хора с клиента ви. Ето първата, която изровихме. Били сте в Африка, било е горещо... Ти си й плащал, нали? Трябвало е да изпълнява всяка твоя прищявка, когато поискаш. Толкова си неотразим — продължи тя и закрачи в кръг около масата. — Жените трябва да лягат, когато им наредиш, да разтварят крака, когато им кажеш. Всъщност сама си е била виновна и добре че е бил Слай да те измъкне.

Ив протегна ръка, наведе се над него и сложи снимката на останките на Мели Бристоу от папката.

Блондинката закри лице.

— Да, потресаващо, но вече е била мъртва. Страхотна тръпка, да се отървеш безнаказано за убийство. А и те са били просто незначителни хорица. Като София Ричи в Неапол, като Линет Джоунс във Вегас.

Докосна всяка портретна снимка, докато Соренсон отхвърляше обвиненията й, а Дъдли продължаваше да трепери.

— Но е било още по-голяма тръпка да убивате хора, които са станали известни, нали? — продължи тя. — Защо да си губите времето с този и онзи? Решили сте да добавите нещо пикантно в състезанието. Впрочем какво щеше да получи победителят?

— Съчиняваш си.

— Баровска версия на класическата игра „Улики“. О, почакай.

Ив натисна бутона на диктофона, предварително нагласен, и зазвуча гласът на Дъдли:

„Игрите са за децата. Това е приключение.
Състезание.“

— Колко ли точки си спечелил за компаньонката в лунапарка с байонета? — запита се Ив. — Байонетът на прачичо ти. Или за посредничката на алеята за джогинг с камшика. Камшикът е бил изработен специално за теб в Австралия. Детектив Пийбоди се връща в стаята за разпити. О, виж, тя ти носи част от любимите играчки.

— Не съм бил близо до никое от двете места. Много добре знаеш, че имах гости в нощта, когато беше убита Ейдриан.

— Разговаряхме с хората от списъка на гостите ти. Още поточно, с персонала, нает за малкото ти соаре. Сервитьорите, Уини. Те често виждат неща, които хора като теб не забелязват — усмихна се тя. — Вече открихме няколко гости, които са те търсили, за да ти пожелаят лека нощ, преди да си тръгнат, но не могли да те намерят никъде.

— Имам голяма къща, обширно имение.

— Да, и си имал нужда от много допълнителен персонал, който няма причина да лъже заради теб. Няколко души са забелязали теб и Ейдриан Джонас да се отправяте към гаража, а други са те видели да се прибиращ малко след три сутринта. Сам.

— Подкупила си ги. — По лицето му бе избила пот като роса. — Всичко го правиш от завист.

— Хм, от какво?

— Може да си подмамила Рурк да се ожени за теб, може да имаш пари, но никога няма да бъдеш важна личност. Никой от двамата ви няма да бъде това, което съм аз.

— И слава богу. Имам показания, записи, свидетели, оръжия. — Ив сви рамене. — А, и знаеш ли още какво? Запазил си това в заключено чекмедже в спалнята си. — Извади малка дамска чанта. — На Ейдриан Джонас.

— Забрави я на партито. Запазих я, за да ѝ я дам.

— Не, измисли нещо по-добро. Попаднахме на паметливи сервитьори, които са я видели да влиза в гаража ти с чантата.

— Изпусна я.

— А, и странно защо линкът ѝ не е бил вътре, въпреки че е разговаряла по него минути, преди да тръгне с теб към гаража. Странно е и че в колата ти бяха открити нейни отпечатьци и няколко косъма. А и две от момчетата, които си наел да паркират, са видели твоята кола да излиза от имението по-малко от час преди настъпването на смъртта.

— Сигурно е помолила някого от прислужниците да я откара. Не мога да държа всички под око.

— Твои ли са тези обувки? — Ив ги извади от кутията и той сви рамене. — Мога да спестя време и на двама ни, като ти кажа, че бяха намерени в гардероба ти, маркирани и регистрирани. Бил си с тях в нощта на убийството на Ейва Крамптън. Имаме те на видеозапис — със същите обувки и дегизировка — как влизаш в Къщата на ужасите с нея по-малко от трийсет минути преди смъртта ѝ.

— Не е възможно. Аз се... Не съм бил там.

— Щеше да кажеш, че си се погрижил, блокирал си камерите с това. — Ив извади блокиращото устройство. — Постарал си се, Уини, безспорно. Но не си успял да блокираш всичките. Преди да изтъкнете, че навярно много хора носят обувки от този модел — обърна се тя към Соренсон, — трябва да знаете, че са ограничен брой, в този номер и цвят, и много малко са продадени. Елиминирахме всеки друг купувач като заподозрян. Не мисля, че клиентът ви е бил напълно откровен с вас.

— Трябва да поговоря насаме с него.

— Разбира се. Предвид късния час, мога да отложа продължението на разпита за понеделник сутринта. Обзалагам се, че вече си доста напрегнат, Уини. Господи, как трепериш и се потиш. Сигурно ти се иска да вземеш нещо за успокоение. До понеделник има много време, толкова дълго в килия, без обичайните ти удоволствия.

— Не можеш да ме задържиш тук.

Тя се наведе точно пред лицето му.

— О, мога, и още как.

— Соренсон, некадърнико, направи нещо.

— Лейтенант, мога ли да поговоря с вас отвън?

— Не мърдам оттук. — Ив се облегна на стола си и кръстоса обутите си с ботуши нозе. — Защо не ме очистиш, Уини? Такъв е бил планът. Но Слай го провали, прецака всичко. Той е губещият. Но и ти

се провали. Господи, колко сте смешни. За по-малко от седмица се справих и с двама ви. Може би трябва да пийна нещо, за да поляя победата.

Извади бутилка шампанско от кутията.

— Скъпа стока от Франция. Специална реколта, номерирано и вписано в регистъра на Делафлот за вечерята на Симпсън. Беше в твоята винарска изба. Този Делафлот, как се е осмелил да си легне с мамчето ти? Шибано френско парвеню.

— Затваряй си устата.

— О, имам и още доста неща. Толкова много, че съм изумена, че сте се измъквали цели девет месеца. Какво казва председателят на журито на участъка? — посочи към Пийбоди.

— Дава им пет и осемдесет по десетобалната система. Но това е за изобретателност — добави Пийбоди. — Оценката за изпълнение пада на четири и шейсет.

— Справедливо. Но беше забавно, нали, Уини? Толкова забавно, че започнахте да го правите за удоволствие, а не за точки. И ти го обожаваше, както обожаваш опиятите. Какво е животът без тръпка и адреналин?

— Лейтенант, достатъчно. — Соренсон стана. — Да приключим този разпит тук.

— Няма да остана тук, да стоя в килия. Ти, некадърен нещастнико, свърши работата, за която ти се плаща! Искам да си отида у дома. Искам тази кучка да бъде наказана.

— О, вече не издържаме, а? — Ив поклати глава със съчувствие, когато погледна часовника си. — Минало е доста време. Не че някога ще си отидеш у дома, Уини, но там няма да намериш запасите си. Взехме и тях.

Той скочи на крака и избута Червенокоска от стола ѝ, когато се опита да го успокои.

— Нямах право да докосваш нещата ми. Аз ти плащам. Ти си просто слуга на обществото. Аз те притежавам.

— Вие сте плащали и купували тези хора. — Ив посочи към снимките, разпилени по масата. — И според вас сте имали пълното право да ги убивате за развлечение.

— Адски си права. Те са никои. — Дъдли помете и събори снимките на масата. — Нищо повече от андрониди. Кой плаче, когато

унищожат някой андроид? А ти си временна държанка на едно хитро, амбициозно нищожество. Трябваше да убием първо теб.

— Да, предполагам. Пропуснахте тази възможност.

— Уинстън, не искам да казваш нито дума повече. Чуваш ли ме, нито дума!

— Ще послушаш ли платения си слуга, Уини? — Ив вкара подигравателна, самодоволна нотка в гласа си. — Той ли ще ти нарежда какво да правиш?

— Никой не ми казва какво да правя. Ще си тръгна оттук и ще те съсипя. Мислиш си, че като си се омъжила за богаташ, не си застрашена от нищо? Аз имам име, влияние. С една дума мога да те срина.

— Коя дума? Защото на мен са ми нужни повече. Ето ги. Уинстън Дъдли Четвърти, освен обвиненията срещу вас, които вече са на записа, вие сте обвинен за още пет убийства и съучастничество в убийствата на следните лица: Мели Бристоу, човешко същество...

Зад нея, докато изреждаше останалите имена и обвинения, Пийбоди отвори вратата на двама униформени. Вече го бе ударила веднъж, затова този път се отдръпна, когато той нападна, и остави на униформените да му сложат белезници.

— Лейтенант! — Соренсон излезе след нея. — Очевидно е, че клиентът ми е емоционално и психически нестабилен и може би страда от наркотичен глад...

— Обърнете се към прокурора. Аз свърших работата си.

Ив продължи напред и когато мина покрай вратата на стаята за наблюдение, Рурк излезе и я настигна.

— Добра работа, лейтенант, като за временна държанка.

— Поласкана съм да чуя това от хитро, амбициозно нищожество.

— Колко добре си пасваме. — Той хвана ръката ѝ. — Готова ли си за уикенда?

— О, господи, нямам търпение да хапна лимонов пай с белтъци и ягодов сладкиш.

— Откъде този апетит?

— Понякога човек иска да се поглези. — Тя пое към конферентната зала. — Трябва ми около половин час да приключа с документацията. Утре сутринта ще се наложи да отделя два часа за Мориарити.

Рурк само кимна и задържа ръката ѝ в своята, когато погледнаха към таблото.

— Няма да има повече лица — каза той. — Не и тази нощ.

Ив знаеше, че разбира колко важно е това за нея. И че е наясно, че ще има други лица в други нощи.

Но не и тази.

Обърна се към него, прегърна го и отпусна глава на рамото му, дишайки спокойно.

Прав беше. Толкова добре си пасваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.